

Giới thiệu Triền Định Tướng Quân Phu

Triền Định Tướng Quân Phu của tác giả Cầu Mộng là câu chuyện về cuộc sống và duyên phận giữa nàng và hán đã được định đoạt từ ngay hôm ấy...

Nàng cũng đã đến tuổi cập kê, cũng phải ném tú cầu tuyển phu quân của mình. Không biết nên ném vào ai thì lại va phải tên tướng quân đang mệt mỏi qua đường... Hán còn chưa nhận ra việc gì đang xảy ra thì lại bị bắt vào cho làm lễ nghia rồi..

Một tướng quân như ta lại để cho nàng muốn đùa giỡn là được sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Triền Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh trăng mới nhỏ như hình lưỡi câu, lẳng lẳng treo cao cao nơi chân trời.

Vào đêm khuya, trên đường không có một bóng người, vạn phần cô tịch.

Đột nhiên, trên đường cái vọng đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, đánh vỡ bóng đêm yên tĩnh, chỉ thấy phía trước có người cầm theo đèn lồng dẫn đường, phía sau vài kiệu phu đi theo, khiêng kiệu trên vai, vội vàng bước thật nhanh.

Không lâu sau, cỗ kiệu dừng lại trước cửa một gia phủ bề thế, trên cửa phủ có một tấm biển ghi ba chữ ‘Trần Bắc hầu’ dưới ánh trăng chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Người cầm đèn lồng tiến lên gõ cửa, người gác đêm mở cửa, tiếp nhận bái thiếp (*) hán đưa lên, vội vàng đi vào bẩm báo.

(*) bái thiếp: thư mời

Vừa ngủ chưa được bao lâu, Trần Bắc hầu nghe được danh tính người tới, vội vàng vừa mặc quần áo, vừa dẫn dò quản gia, “Nhanh mới đại nhân đến tiền sảnh ngồi trước, ta lập tức đi ra. Hán đêm khuya mà đến nhất định là có chuyện quan trọng.....”

“Vâng, lão nô lập tức đi ngay.”

Trần Bắc hầu cũng không trì hoãn thêm, ăn mặc chỉnh tề xong liền chạy tới đại sảnh, vừa vào đến đại sảnh, chưa kịp mở miệng hàn huyên, đã bị động tác vén áo bào quỳ xuống của người mới đến dọa cho hoảng sợ.

“Hầu gia cứu mạng a.....”

“Minh đại nhân, mau đứng lên.” Trần Bắc hầu vội vàng nâng khách quý đứng lên, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đừng vội, từ từ nói.”

“Hầu gia,” Minh Học Hải rom róm nước mắt, hán cầm tay lão Hầu gia, thanh âm mang theo một chút nghẹn ngào, “Vô luận như thế nào xin ngài cứu hạ quan một lần.”

“Có gì chuyện gì ngài nói đi, chỉ cần ta có khả năng, tuyệt đối sẽ không chối từ.” Năm đó nếu không phải Minh Học Hải giúp đỡ bảo vệ sự trong sạch của hán, sẽ không thể có Trần Bắc hầu ngày hôm nay. Nay ân nhân gặp nạn, hán tự nhiên sẽ đem hết toàn lực tương trợ.

“Mời Hầu gia xem.” Minh Học Hải lấy từ trong tay áo ra một đạo hoàng thánh chỉ đưa qua.

“Đây là?” Trần Bắc hầu vừa mở ra xem vừa hoang mang hỏi.

“Hoàng Thượng hạ chỉ cho tiểu nữ phải ném tú cầu.”

Nghe vậy, hán lại càng không hiểu nổi, phụng chỉ kiểm con rẻ rõ ràng là việc vui, tại sao Minh ngự sử lại sợ hãi như đại họa rơi xuống đầu, liên tục kêu cứu mạng đây? Hại hán tưởng rằng có chuyện kinh thiên động địa gì đó cơ. “Đây là việc vui a, ta còn muốn nói lời chúc mừng với người đây.”

Trong kinh thành ai không biết chuyện đầu đầu nhất đối với ba vị Ngự Sử đại nhân chính là trong nhà có nữ nhi chưa gả được, nay hoàng thượng hạ chỉ, ba người làm cha bọn họ rốt cục cũng có thể thành công lên cấp làm nhạc phụ đại nhân, hán phải là vui về việc vui nhất với một người cha đi.

“Hầu gia, ngài đừng vội chúc mừng ta.” Minh Học Hải vẻ mặt đau khổ nhìn hán. “Đây là ném tú cầu a, vạn nhất lại là a miêu a cầu gì đó, hạnh phúc cả đời tiểu nữ sẽ hoàn toàn bị hủy.”

Trần Bắc hầu nhướng mày, “Nhưng thánh chỉ đã xuống, nhất định sẽ không thu hồi được.”

Minh Học Hải thở dài, “Cho nên hạ quan mới đến xin Hầu gia giúp đỡ.” Hấn cắn chặt răng, nói ra ý định tương lai, “Ngài hãy cho tiểu Hầu gia cưới tiểu nữ đi.”

“A?” Trần Bắc hầu há hốc mồm.

“Hạ quan cũng biết như vậy sẽ ủy khuất tiểu Hầu gia, nhưng hạ quan thật sự là không còn cách nào khác.” Hấn thật sự không thể ngồi yên đem nữ nhi gả cho một nam nhân xa lạ được, đành phải tự thân xuất mã (*) bàn chuyện hôn sự.

(*) tự thân xuất mã: tự mình

Trần Bắc hầu có chút khó xử, “Tiểu nhi lúc này cũng không ở kinh thành.” Ở ngoài quan ải xa vạn dặm, hơn nữa, việc hôn nhân này nhưng là phải ném tú cầu, Kiệt nhi sẽ chịu đi cùng người ta tranh một quả banh vải nhiều màu sao?

“Hạ quan cũng đã cùng hai vị Ngự Sử đại nhân thương nghị qua, chúng ta sẽ làm hết sức để kéo dài tiến độ xây dựng Thái Lâu, trước tiên Hầu gia hãy nghĩ cách làm cho tiểu Hầu gia trở về kinh một chuyến, sau đó từ từ thuyết phục hấn cũng được.” Hấn cố gắng mặt dày thỉnh cầu.

“Hai vị Ngự Sử khác cũng linh thánh chỉ như vậy?” Trần Bắc hầu hỏi.

“Đúng vậy.” Minh Học Hải lại một lần nữa âm thầm oán giận trong lòng, Hoàng Thượng thật sự là không nghĩ đến tình nghĩa quân thần, rõ ràng để cho ba người bọn họ rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng mà.

Xem ra lần này Hoàng Thượng xác thực đã nảy sinh chủ ý ác độc, Trần Bắc hầu lập tức liên tưởng đến, sau khi thanh toán tam gia Ngự Sử thiên kim sẽ đến phiên hậu cung kim chi ngọc điệp..... Ai, nghĩ đến đứa con vĩ đại của mình, đến lúc đó nhất định sẽ trở thành người đứng đầu trong cuộc tuyển chọn Phò mã, nghĩ đến mấy vị công chúa kia..... Trần Bắc hầu không nhịn được lắc lắc đầu.

Mặc kệ như thế nào, ân nhân đã mở miệng, mối thân tình này nhất định phải báo. Hấn rất nhanh ra quyết định, “Được, làm như vậy đi, ta sẽ dâng tấu cáo ốm xin Hoàng Thượng cho Kiệt nhi dùng tốc độ nhanh nhất hồi kinh.”

“Đa tạ Hầu gia.”

“Không cần khách khí, vào lúc này ngài không cần khách sáo như vậy.”

“Đêm đã khuya rồi, hạ quan sẽ không quấy rầy Hầu gia nghỉ ngơi.” Mọi việc cứ tạm thời quyết định như vậy đã, hấn thoáng an tâm.

“Không vội. Chúng ta đã nhiều ngày không gặp nhau, không bằng đổi ẩm mấy chén đi.”

“Hầu gia nâng đỡ, hạ quan xin làm phiên.”

Trời đang tờ mờ sáng, Minh Học Hải đang định lên lút trốn vào quý phủ lại bị người ta đẩy ngã trước cửa sau.

Nhìn nữ nhi đang đứng chống tay ngang hông, mắt xếch trừng lên, xinh đẹp như hoa nhưng lại hung hãn giống như tiểu lão hổ, hấn nhìn không được trong lòng lại tiếp tục oán giận hoàng đế bệ hạ.

Đang êm đẹp lại hạ thánh chỉ làm gì thế, bắt hấn đi xây dựng Thái Lâu gì đó khiến cho nữ nhi phải ném tú cầu kén rể. Ngày hôm qua lúc hấn từ trong triều trở về, nghe hạ nhân nói nữ nhi uống say mềm, hấn xem như tránh được một kiếp, hôm nay không đợi hấn có thời gian chạy, nữ nhi tình rượu nghe được tin tức liền tìm hấn tính toán sổ sách, thật sự là hết sức nguy hiểm.

“Liễu nhi,” Minh Học Hải nhanh chóng cười bồi, “Tại sao hôm nay lại dậy sớm như vậy a, sắc trời còn sớm, con nên ngủ nhiều thêm một chút.”

Minh Dương Liễu cười ngọt ngào, rồi sau đó ý cười trầm xuống, cắn răng nói: “Ngủ tiếp chỉ sợ bị người ta đem đi bán, con cũng không biết!”

Hấn cười gượng ngáp, “Làm sao có thể chứ, con là nữ nhi bảo bối của ta a.”

“Phải không?” Thanh âm trầm ngáp cảm giác áp bách vô hình. “Vậy tại sao lại quan hệ đến việc hôn nhân đại sự của con, phụ thân cũng không chịu nói cho con biết?” Lửa giận trong mắt bắt đầu cuồng thiêu, lập tức hợp lại thành một biển lửa mênh mông.

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán Minh Học Hải, đừng thấy nữ nhi mang bộ dáng tiêm tiêm yếu nhược (*), kỳ thật nhưng là một lò hỏa di động, động một chút liền phát hỏa.

(*) tiêm tiêm yếu nhược: nhỏ nhắn, yếu đuối

“Liễu nhi a.....” Nên nói như thế nào đây?

“Hiện tại mới muốn nói không phải là đã quá muộn sao?” Nàng trào phúng nói.

“Nói tóm lại là thân làm thần tử thực bất đắc dĩ a.” Thiên ngôn vạn ngữ thốt ra một lời tâm huyết, quân muốn thần tử, thần bắt từ bất trung a. (ta nghĩ chỗ này ai cũng hiểu nên để nguyên cho hay nha ^^)

Hắn nói xong lại nhớ đến thánh chỉ kia còn giữ ở trong tay áo, vội vàng lấy ra, “Con tự mình xem đi.”

Minh Dương Liễu tiếp nhận, nhanh chóng xem xong, kinh ngạc hỏi: “Các nàng cũng phải phụng chỉ ném tú cầu?”

“Ừ, nữ nhi, con sẽ tuyệt không cô đơn đâu.” Minh Học Hải tưởng đã làm dịu đi được con tức giận của nữ nhi một chút.

Nàng ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại, “Phụ thân cũng không cô đơn đâu.”

Hắn chột dạ mắt mặt sờ sờ mũi, ngậm miệng lại, ít nhất cũng là không sai.

“Thời gian không còn sớm nữa, cha nhanh nhanh vào triều đi thôi.”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng một cái, bất quá không hỏi thêm, vội vàng kéo áo bước khỏi cửa. Mặc kệ nữ nhi là quyết định buông tha hắn vì nguyên nhân gì, giờ phút này không đi chính là kẻ ngốc.

Minh Dương Liễu cầm thánh chỉ trong tay, mặt không đổi sắc tiêu sái trở về phòng. Đạo thánh chỉ này thật sự là phiền toái lớn!

Tâm tình ngày càng kém, nàng đi nhanh đến phòng thu chi, tìm được quản sự Tề bá.

“Tề bá, đem đạo thánh chỉ này cất đi.”

Cũng không đợi hắn tiếp nhận, liền chán ghét tùy ý để lại trên bàn.

Tề bá không biết nói thêm cái gì, cung kính đáp ứng, “Vâng, tiểu thư.”

Chần chờ một chút, nàng cuối cùng vẫn hỏi, “Tề bá, ta ngày hôm qua uống rượu say có làm chuyện gì không?”

Hắn mặt không đổi sắc trả lời: “Không có.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Nàng gật gật đầu, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi một chút, cảm giác choáng váng sau khi say rượu vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Đi qua chỗ rẽ trên hành lang gấp khúc, chạm mặt một tỷ nữ, chỉ nghe đối phương hét lên một tiếng chói tai, nhanh chóng chạy đi.

Minh Dương Liễu trừng mắt nhìn, bưng tỉnh đại ngộ thờ dài, “..... Tề bá, ngươi lại gạt ta, vì sao ta bị lừa nhiều như vậy lần vẫn còn có thể tiếp tục tin tưởng ngươi.....”

Dùng lược gỗ chải mái tóc đen mượt xuống, cảm giác bóng mượt mềm mại. Như Xuân thật sự yêu chết đi được mái tóc của tiểu thư nhà nàng, mỗi khi nhìn thấy mái tóc dài ở trong tay mình biến thành bụi tóc duyên dáng, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác thành tựu không thể nói thành lời.

Đem tóc dài vấn xong, ánh mắt lướt qua hộp trang sức. Sau đó chọn lấy một cây phượng trăm, chậm chậm cài vào trong bụi tóc đen mượt kia, từ trong miệng phượng nhả ra một chuỗi trân châu trong suốt tròn bóng rơi xuống trên vai tiểu thư, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu rọi tản ra ánh sáng nhu hòa, khiến cho dung nhan xinh đẹp tỏa ra ánh sáng thần nhiên.

Như Xuân kinh ngạc nhìn chủ tử, thất thần một lát. Tiểu thư thật xinh đẹp, giống như tiên nữ. (ekek tỷ nữ nỳ háo sắc quá!!!!)

“Vẫn chưa xong sao?”

Nghe được thanh âm có chút phiền chán của chủ tử, Như Xuân vội vàng lấy lại tinh thần, “Xong ngay đây.”

Lấy ra một dải lụa hồng buộc lên mái tóc tiểu thư, trên lưng tóc dài xoắn ra, sau đó lui ra phía sau khoanh tay đứng nhìn, “Tốt lắm, tiểu thư.”

“Chúng ta xuống lầu đi.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, hôm nay lấy một ít chỉ thêu mang theo đi.”

“Ồ?” Như Xuân kinh ngạc lên tiếng, “Tiểu thư hôm nay muốn thêu hoa?” Không phải đã đọc sách vài ngày rồi sao? Tại sao đột nhiên lại muốn thêu hoa đây?

“Phát tiết cảm xúc một chút mà thôi.”

Như Xuân làm ra vẻ mặt ‘thì ra là thế’. Nàng đã nói rồi, tiểu thư làm sao có thể đột nhiên trở thành hiền lương thực nữ chứ.

Nói đến chủ tử của nàng, trước kia khi chưa vào phủ được nghe phong thanh khuê bình (*) của nàng, kém đến nỗi người người oán trách. Sau khi vào phủ, lại được bọn nô tỳ khác bàn luận đến biến sắc, đến tận khi nàng trở thành nha hoàn bên người chủ tử mới hiểu được, lời đồn đãi bên ngoài thái quá đến trình độ nào.

(*)phong thanh khuê bình: thanh danh

Khụ, đương nhiên, trừ bỏ có khuyết điểm hạng nhất thật là không tốt lắm, chủ tử kỳ thật cũng coi như là đủ tư cách làm tiểu thư khuê các.

“Như Xuân, người lồi lồi kéo kéo trên lầu làm cái gì đó?”

Dưới lầu truyền đến tiếng gọi to của chủ tử, làm cho nàng đang đứng tại chỗ ngẩn người hồi lâu, vội vàng trả lời nói: “Đến ngay đây.”

Như Xuân lập tức chạy vội xuống, lại vấp phải váy của chính mình, vẫn may nhờ có chủ tử đưa tay ra đỡ mới đứng vững, không khỏi sợ hãi, “Nô tỳ lại làm sai, tiểu thư.....”

Chủ tử hai người đến nhà ăn, lại chỉ nhìn thấy Tề bá đang khoanh tay đứng cùng vài phó dịch, không thấy bóng dáng phụ thân đâu.

“Cha ta đâu?” Nàng đặt mông ngồi xuống ghế, nhìn bàn đầy thức ăn lại không có khẩu vị.

“Lão gia đã đi ra ngoài rồi.” Tề bá trả lời.

“Lại đi ra ngoài?” Nàng nhin không được cất cao thanh âm lên mấy độ, liên tục mười ngày, từ khi bắt đầu dựng lên Thái Lâu, cha nàng liền mỗi ngày sớm đi về trễ, luôn phi thường ‘đúng dịp’ tránh mặt nàng

Hừ! Như thế rõ ràng là trốn tránh, nàng có ngốc cũng biết sự việc không đơn thuần như vậy.

Mười ngày, suốt mười ngày, phía trước Thái Lâu của nàng sạch sẽ giống như lá mùa thu, hoàn toàn không có một ai. (ách, chị nỳ còn “nổi tiếng” hơn hai chị kia nữa^^!!)

Luận tướng mạo, nàng mặc dù không dám tự xưng quốc sắc thiên hương, nhân gian tuyệt sắc, nhưng là tuyệt đối sẽ làm ánh mắt nam nhân nhìn thấy đều sáng ngời, cùng hai vị Ngự Sử thiên kim kia có thể nói mỗi người mỗi vẻ.

Nếu không nói đến dung mạo, đơn chỉ phong bình, nàng ở trong ba người cũng tính là thứ hai, mà cho dù là danh tiếng ác liệt như Cát Phi Hoa phía trước Thái Lâu của nàng ta vẫn còn có người đứng ở xa xa đàm luận, nhưng của nàng ngay cả một người đứng xem cũng không có, điều này quả thực không hợp lẽ thường.

Nàng nghĩ đến ngày hôm trước trong lúc vô ý, nghe được tiểu nhị phòng thu chi bản luận, cha nàng nói ra một món bạc rất lớn, hơn nữa mấy ngày liền thấy trước Thái Lâu gặp tình cảnh không hợp tình hợp lý, khiến nàng suy nghĩ rất nhiều, trong này nhất định có vấn đề.

Phát hiện sắc mặt của nàng càng ngày càng không tốt, Tề bá thức thời mở miệng, “Tiểu thư, cháo nguội sẽ không thơm, có việc gì com nước xong rồi nói sau.”

“Tề bá,” Minh Dương Liễu gọn gàng dứt khoát hỏi: “Cha ta rốt cuộc lấy khoản tiền kia làm cái gì?”

Lời này vừa hỏi ra, Tề bá lập tức ngậm miệng lại, nàng hiểu biết cá tính Tề bá, biết sẽ không hỏi được gì từ hắn, ánh mắt nàng đảo qua những người khác, “Các người ai biết?”

Mỗi hạ nhân bị chỉ đến đều nhanh chóng cúi đầu, nhất tề lấy đại quân gia của bọn họ làm chuẩn, bảo trì im lặng.

“Lương tháng tăng thêm một lượng.”

Im ắng

“Thêm hai lượng.”

Yên tĩnh không tiếng động

“Thêm ba lượng.”

Có kẻ bắt đầu di động

Minh Dương Liễu nắm chặt tay, tốt lắm, nàng ít nhất muốn làm rõ ràng một sự kiện, khoản tiền kia chắc chắn có một phần bị miệng hạ nhân trong phủ lại.

Người đời nói kinh thành ba vị Ngự Sử thiên kim phá sản thành tánh, khuê dự hỗn độn, không có ai biết, kẻ phá sản chính là các quan thanh thanh liêm, chiến tích văn hoa – phụ thân của bọn họ.

Những nén bạc bóng loáng này là nàng vất vả làm việc, mở tiệm buôn bán kiếm được, thế nhưng cứ như vậy bị cha dễ dàng phung phí.....

Nàng cảm thấy huyết thái dương bắt đầu đau, phụ thân là Ngự Sử đại nhân sở dĩ thanh liêm vô tư, là bởi vì bọn họ chưa bao giờ phải lo lắng cuộc sống khốn đốn, mà phía sau hần tài lực cường đại chính là của nữ nhi đáng thương a.

Hít sâu một hơi, miễn cưỡng dồn nén cảm xúc xuống dưới, đồ ăn sáng cũng không có tâm trạng dùng, nàng đứng dậy, “Nhu Xuân, chúng ta ra ngoài.”

Hôm nay, nàng nhất định phải tiêu xài hết tiền trong túi, nếu không khó có thể tiêu hết tiền trong lòng nàng!

Mang tâm tình phấn uất như vậy, Minh Dương Liễu đúng thời gian quy định đi lên Thái Lâu, bắt đầu vẽ một đóa mẫu đơn trên khung thêu.

Nhu Xuân ở bên cạnh nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng.

Tâm tình tiêu thư phi thường phi thường không tốt!

Cứ tiếp tục như vậy, hôm nay nàng lấy đến ba cuộn chỉ thêu, cũng không đủ để cho tiêu thư hả giận.

Đổi mặt chủ tử sắp bị làm cho phát điên bên cạnh, lại dặn mọi người nói năng phải thận trọng, Nhu Xuân đương nhiên cũng không ngoại lệ, đành phải ở một đầu khác của Thái Lâu làm một món trang sức, lúc không có người để ý liền thưởng phong thưởng cảnh.

Thời gian nhanh chóng đi đến giữa trưa.

“Cộp.....”

Tiếng ngựa hí thình lình vang lên làm Minh Dương Liễu đang chăm chú thêu nhảy dựng lên, hại nàng không cẩn thận đâm kim vào tay, đau đến nỗi nàng mày liễu nhăn lại thành một hàng.

Đem ngón tay trái cho vào miệng hút, ngẩng đầu nhìn xuống phía dưới Thái Lâu.

Đó là một nam nhân có vẻ phong trần mặt mũi, vẻ mặt mặt mũi, hấn cùng con ngựa lặn lội đường xa đã sớm không nhìn thấy rõ diện mạo, cả người chỉ là màu bụi xám trắng.

Ân Vô Kiệt có chút khiếp sợ nhìn cô gái trên lầu, không phải bởi vì nàng xinh đẹp, mà là giống như có cảm giác đã từng quen thuộc.

Hai người ánh mắt nhìn nhau.

Minh Dương Liễu phi thường không thích ánh mắt đối phương, mặc danh kỳ diệu (*), người này làm cho nàng nhớ đến vài năm trước có một kẻ phi thường đáng giận, tuy rằng nàng căn bản cũng không nhớ rõ diện mạo người nọ.

(*) mặc danh kỳ diệu: không hiểu vì sao

Hơn nữa hấn vừa mới dọa đến nàng, thành áp tử lạc đà cuối cùng một cây đao thảo (*) làm cho con tức của nàng mấy ngày nay không có chỗ phát tiết, giờ đây giống như núi lửa phun trào, thấy khung thêu bên cạnh không làm gì được, nàng tức giận đến cầm lấy vật gì đó bên người, cũng không thèm nhìn xem đó là cái gì hướng người dưới lầu dùng sức ném đi.

(*) thành áp tử lạc đà cuối cùng một cây đao thảo: tức nước vỡ bờ

Nam nhân theo bản năng phản ứng, dùng tay bắt lấy.

Sau đó, hình ảnh dừng lại.

Nhu Xuân hoan hô, “Tiêu thư, ném trúng, ném trúng!” Cảm ơn trời đất, tú cầu của tiêu thư rốt cục cũng tung đi.

Minh Dương Liễu hoàn hồn, kinh hoàng không thôi, bước vài bước đến bên cạnh lầu, hướng tới nam nhân hô to, “Đem tú cầu trả lại cho ta!”

Ân Vô Kiệt ngây ngốc nhìn tú cầu sắc sỡ trong tay, trong đầu chậm nửa nhịp tiếp thu được một tin tức – hấn nhận được tú cầu !

Đây – là ý tứ gì?

Nhìn những nô bộc vây quanh ngựa làm hấn hoàn hồn, đang định đem tú cầu trả về, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng chạy tới.

“Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng công tử tiếp được tú cầu.” Công công phụ trách giám sát việc này, đợi mười ngày, rốt cục cũng thấy có người đến Thái Lâu này, còn vừa mới nhận được tú cầu, hấn rốt cục có thể trở về báo cáo kết quả công tác.

Trong nháy mắt này, hấn đột nhiên nhớ tới, vì sao lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu đối với nàng, bởi vì nàng đúng là năm năm trước khi hấn rời kinh sư một đêm, là nhân vật ngoài ý muốn một lần.

Vốn hấn căn bản sẽ không đi ngang qua nơi này, nhưng vì đường trở về phủ mặc danh kỳ diệu không thể đi qua, hấn bắt buộc dĩ mới phải đi vòng qua nơi này, ai ngờ – lại nhận được tú cầu này.

Tên thái giám kia không biết phải làm sao, tiếng chúc mừng the the làm cho lòng hấn run lên, hấn nghĩ rằng, từ trước tới giờ hấn là một người tốt số a.

Trèo lên lưng ngựa, hấn không nói một lời, chân dùng sức kẹp một cái, giục ngựa chạy như điên mà đi.

Như Xuân há hốc mồm.

Thái giám há hốc mồm.

Minh Dương Liễu hoàn toàn bùng nổ, “Chết tiết xú nam nhân, nguoi trở về cho lão nương!”

Sư tử rống phát điên với âm lượng kinh người khuếch tán khắp nơi, dân cư ở vùng phụ cận đều bị ù tai, liên tục vỗ ngực.

“Tiểu thư.....” Như Xuân rất muốn nhắc nhở chủ tử chú ý một chút hình tượng.

Minh Dương Liễu con giận còn sót lại chưa hết quay đầu quát: “Hấn làm sao có thể đi, ít nhất cũng phải lưu tú cầu lại cho lão nương!”

Như Xuân im miệng, che lỗ tai. Ô ô, tiểu thư có phải hay không vụng trộm học quá công phu sư tử rống, uy lực kinh người.

Vốn từ sáng sớm tiểu thư đã muốn phát hỏa, nam nhân kia còn ôm cầu bỏ chạy, quả là muốn tự tử a.

“Minh tiểu thư không cần lo lắng, trong cung đã có người đi theo hấn.” Thái giám dưới lầu vội vàng báo cho nàng biết. Hay nói giỡn, thật vất vả đợi mười ngày mới bắt được một người, món ngon trước mắt này, hấn cũng không muốn phải đợi mười ngày nữa nha!

“Ngậm cái miệng thôi của nguoi lại!”

Nói xong, nàng vớ lấy một khung thêu quảng xuống dưới lầu, này thái giám không kịp tránh, rõ ràng bị ném trúng, trên đầu lập tức sưng lên một cục.

Ài, giống nhau đều là đồ vật ném từ trên lầu xuống, người lại có một đoạn nhân duyên ngựa ban, mà hấn đâu, nói được một tá rượu thuốc cũng không sai..... (ặc ặc, nguoi là thái giám mà, nhân duyên cái nỗi gì chứ!!!!!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Linhxu

Beta: dark Angel

Tuần mã phi nước đại đến trước phủ Trần Bắc hầu thi dừng lại, người trên ngựa vừa nhảy xuống liền tùy tay đem cương ngựa ném cho người gác cổng, cứ thế đi thẳng vào trong phủ.

“Đặt ngựa đến hậu viện, cho ăn cỏ khô sau đó cọ rửa một chút.”

Gác cổng kinh ngạc nhìn hấn.” NGƯỜI—“

“Ngay cả chủ tử nguoi cũng không nhận ra sao?”

Gác cổng chớp chớp mắt, hấn..... không phải là tiểu hầu gia rời nhà đã năm năm sao?

Việc này không thể trách hấn. Lúc này tiểu Hầu gia mang một bộ dáng phong sương đầy mặt, thật khác xa dung mạo thật cả vạn dặm, có quỷ mới nhận ra nha.

Ân Vô Kiệt trực tiếp chạy thẳng đến phòng phụ thân. Lòng hấn nóng như lửa đốt, hấn nghe được tin phụ thân bệnh nặng liền chạy một mạch về kinh thành không ngại gió sương. Hoàng thượng ân chuẩn cho hấn về kinh gặp cha, nào biết rằng lại được chứng kiến cảnh tượng khiến hấn phải há hốc mồm, sắc mặt cũng trầm xuống.

Phụ thân bệnh nặng của hấn lẽ ra phải nằm trên giường, nhưng giờ phút này lại đang tinh thần phấn chấn đứng ở hoa viên múa thương (trong CV là “đũa giong” nhá).

“Cha, xin hỏi người không nằm trên giường dưỡng bệnh, ở ngoài này làm gì?”

“A, Kiệt nhi, con đã trở lại.” Trần Bắc hầu khí định thần nhà thu thương lại, tươi cười nhìn về phía đứa con bảo bối, một chút chột dạ cùng ngượng ngùng cũng không có.

“Là con hoa mắt sao? Tại sao con lại thấy thân thể người phi thường tốt nhỉ?” Hấn sắc mặt âm u hỏi.

“Kiệt nhi a.” Lão hầu gia hít khí một chút, đi qua chụp lấy một cái khiên, “Cha con chúng ta đã hơn năm năm chưa gặp nhau, chẳng lẽ con thật sự hi vọng gặp lại cha già chỉ suốt ngày nằm trên giường bệnh sao?”

Ân Vô Kiệt trong lòng chấn động, nhìn phụ thân gần như đang phát ra ánh sáng trầm mặc. Từ xưa trung hiếu nan lưỡng toàn (*), làm thần tử hấn đã tận trung. Làm con, có thể hầu hạ dưới gối mới là tận hiếu.

(*)trung hiếu nan lưỡng toàn: trung hiếu khó toàn vẹn cả hai bên

“Con bất hiếu.” Nhất thời lửa giận bị dập tắt, chỉ còn lại cảm giác áy náy với phụ thân.

“Trở về là tốt rồi, dọc đường mệt mỏi rồi. Con về phòng tắm rửa trước đi, nghỉ ngơi một chút.” Nếu không phải hấn chủ động nói chuyện lão hầu gia thật sự cũng không nhận ra nam nhân trước mắt chính là con mình.

“Con biết rồi.” Do dự một chút, hấn cuối cùng cũng không mở miệng hỏi mục đích phụ thân cáo ốm lửa mình trở về kinh, xoay người rời đi.

Hấn trở về phòng, nhìn thấy sai vật trong phủ đã mang hành lý trên ngựa vào, còn có cả tú cầu vừa mới nhận được trên đường khiến hấn lại thêm đau đầu.

Hấn vừa rời đi, quân gia trong phủ vội vàng chạy đến hoa viên, kể tai lão hầu gia báo tin tức vừa nhận được.

Trần Bắc hầu vô cùng vui mừng nói: “Hấn thật sự nhận được tú cầu?” Đúng là ông trời cũng giúp hấn nha, hấn đang phiền não không biết nên nói với con thế nào, “Chắc chắn là tú cầu của Minh gia tiểu thư?” Lão hầu gia không nhận được hỏi lại một lần nữa, sợ rằng có thể mình nghe nhầm.

“Xác định.”

“Thật tốt quá.” Hấn vỗ ngực, rốt cuộc cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống.

“Nhưng mà Hầu gia, Minh gia tiểu thư thật sự thích hợp với thiếu gia sao?” lão quả gia không nhận được hỏi.

“Ai...” Trần Bắc hầu ra vẻ buồn rầu thờ dãi, “Thánh mệnh khó cãi a, ai bảo Kiệt nhi bắt tú cầu của người ta.” Nhưng khóe miệng đã nâng lên tiết lộ toàn bộ tâm tình hấn.

Cùng lúc đó, Minh Học Hải cũng thập phần vui sướng, hôn sự của nữ nhi rốt cục cũng tìm được chỗ tốt.

Bất quá, hấn cũng không nhận được mừng mình một cái, phải làm sao để giải thích cho nữ nhi về khoản tiền kia đây?

Ai, có nữ nhi thông minh quá nhiều khi cũng thật phiền toái a.

Đó là một cái chùy nhỏ khéo léo, tinh xảo tỏa ra hào quang màu hoàng kim.

Giờ phút này nó đang bị một cánh tay xinh đẹp như bạch ngọc cầm trong tay, hung hăng đập vào từng quả, từng quả hạch đào.

“Tiểu thư, đã xác định được người nợ là Tịnh Biên tướng quân.”

Như Xuân cẩn thận đứng cách xa chủ tử mười bước mở miệng. Nàng cũng không muốn động vào miệng núi lửa a.

“Ai?” Âm lượng khó tin đề cao, Minh Dương Liễu ngừng động tác đập hạch đào lại.

“Tịnh Biên tướng quân.” Như Xuân lặp lại lần nữa.

“Làm sao có thể” Nàng không tin, nàng nghe nói qua nam nhân kia tuổi còn rất trẻ, hàng năm đều đóng ở biên quan, nhiều năm nay chưa từng hồi kinh, làm sao có thể đột nhiên trở về, lại còn xuất hiện trước Thái Lâu của nàng chứ?

“Là thật.” Như Xuân cũng hiểu việc này thật không còn gì để nói, nam nhân phong sương nghèo túng trước Thái Lâu kia, làm sao có thể là phong độ bất phàm, tuấn mỹ phiêu dật, có ‘nhỏ tướng’ ‘mỹ danh Tịnh Biên tướng quân’ mà người ta vẫn đồn đại.

Minh Dương Liễu nhú mày lại tiếp tục đập hạch đào. Nàng có dự cảm không tốt lắm, tùy tiện nhặt hạch đào sang một bên, tiếp tục đâm chiêu mó miệng hỏi: “Cha ta đâu?”

“Lão gia chưa hồi phủ.”

“Như Xuân, ra tiền viện chờ, khi nào cha ta hồi phủ nói cho ta biết.”

“Nô tỳ đi ngay.” Trước khi đi, Như Xuân rốt cục không nhận được đem vấn đề thắc mắc trong lòng hỏi: “Tiểu thư, người đập nhiều hạch đào như vậy làm gì?”

“Ta không phải đang đập hạc đào.”

“Sao lại không a?” Như Xuân khó hiểu.

“Đây là đầu của xú nam nhân kia!” Minh Dương Liễu oán hận nói.

Như Xuân lập tức rút cổ lại, thức thò chạy nhanh đến tiền viện chờ lão gia.

Minh Dương Liễu tiếp tục việc đang làm dở, trong tiểu viện chỉ còn những âm thanh khiến cho người nghe phải kinh hồn bạt vía không ngừng phát ra.

Minh Học Hải vừa bước vào tiểu viện đến trước phòng nữ nhi, nghe thấy âm thanh đáng sợ này làm cho hắn đã bước vào một bước lại muốn chạy ngay ra ngoài.

Nhưng không còn kịp rồi, nữ nhi đã nhìn thấy hắn. Hắn đành phải tự mình trấn định, ôn hòa mỉm cười đi vào.

“Liễu nhi, muốn ăn hạc đào sao không bảo hạ nhân làm cho con, việc gì phải tự làm?”

Kim chùy tinh xảo chậm rãi buông xuống, Minh Dương Liễu ngẩng đầu, hai phiến môi anh đào đỏ như son hé ra, ngoài cười trong không cười nói: “Cha, ngài cuối cùng cũng xuất hiện a.”

Khụ. Minh Học Hải nhất thời ngừng thở. Nhìn thấy nữ nhi mang bộ dáng cười sắc như dao, hắn có phải đã đụng vào núi lửa đang phun trào hay không? Nha đầu Như Xuân này thế mà không báo trước với lão một tiếng.

“Gần đây phụ thân bận rất nhiều việc, cho nên cha con chúng ta mới ít được gặp mặt thôi.” Hắn thật sự là bề bộn nhiều việc, không phải nói dối a.

“Bạn bị phát tán tài sản sao?” Minh Dương Liễu dè dặt giọng chăm chọc nói.

Quả nhiên vẫn bị phát hiện, Minh Học Hải ánh mắt lóe ra, cố gắng áp chế tư tưởng muốn bỏ chạy.

“Nói. Vì chuyện gì?”

“Nữ nhi a, cha cũng không phải lần đầu tiên tiêu tiền như vậy, con cố ý truy cứu làm gì?” Hắn tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Con cũng chỉ muốn biết lần này. Cha cần gì phải giấu diếm.” Cha càng không nói càng chứng minh có âm mưu, nàng càng phải biết có chuyện gì xảy ra.

Minh Học Hải bất đắc dĩ nói: “Liễu nhi, cha biết lần này phụng chỉ ném tú cầu con ngàn vạn lần không muốn, cho nên cha đã nghĩ, nếu tiêu tiền có thể giải quyết vấn đề, thì tiền này tiêu cũng đáng giá, cho nên ... dùng tiền để ngăn không cho người ta đến gần Thái lâu.”

Nàng cũng nghĩ vậy. Bằng không Thái lâu của nàng sẽ không rơi vào tình trạng mười ngày mới chỉ có một nam nhân đi qua.

“Cho dù có người đến trước Thái lâu thì thế nào. Chỉ cần con không ném là được rồi.” Nàng vẫn không tin.

“Thánh mệnh nan vi (*) a, Liễu nhi.” Hoàng thượng đã phái rất nhiều công công hiểu việc đến giám sát, nếu thật sự có người đến, tú cầu này bắt buộc phải ném. Việc này thật khiến vị phụ lo lắng.” Đánh chết hắn cũng không nhận sai. Nữ nhi phát hỏa thật đáng sợ nha.

(*) nan vi: khó cãi

“Chỉ sợ điều khiến cha lo lắng không chỉ có vậy đi?” Nàng thông thả nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt phụ thân, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của hắn.

Minh Học Hải có chút chột dạ, nhưng trên mặt lại vẫn cố gắng bảo trì vẻ thông dong trấn định, cười nói: “Làm sao có thể vậy a?” Nữ nhi đang dụ hắn nói ra, cho nên hắn tuyệt đối không thể lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Minh Dương Liễu khẽ hừ nhẹ một tiếng, trong lòng nghĩ, phụ thân đừng tưởng rằng không nói thì ta không tìm ra được. Không sao, chúng ta cùng ngồi xem kịch. Chờ xem!

Hai cha con đều mang tâm tư riêng, cười đến vô cùng phụ từ nữ nhi hiểu.

Theo như Như Xuân vừa nói, nàng đã tìm ra manh mối, nàng thử hỏi: “Cha, ta nhớ ngài cùng Trần Bắc hầu có quan hệ không tề a.” nàng cười đến thực ôn nhu.

“Hình như là thế.” Hắn ba phải cái gì cũng nói được.

“Nếu đã là như vậy,” Ý cười trên mặt càng thêm sáng lạng, nàng đứng lên, “Vậy đành phiền toái phụ thân đi làm một việc ân tình thôi.”

Minh Học Hải đương nhiên hiểu được ý tứ của nữ nhi, nhưng hắn làm sao có thể đồng ý với nữ nhi đi giải trừ hôn ước được.

Hắn ra vẻ khó xử nói: “Nhưng mà, con là phụng chỉ ném tú cầu, cho dù người ta có đem tú cầu trả về. Chưa chắc Hoàng thượng đã đồng ý đâu.”

Minh Dương Liễu nhường hai mắt xinh đẹp lên, cười như không cười nói:” Mọi người đều biết chuyện này sẽ không cần nữ nhi nói lần thứ hai đâu cha. Tâm tư Hoàng thượng ai chẳng biết a, giữ lại trong triều vài văn thần võ tướng tài mạo song toàn, chẳng phải để cho đám công chúa bảo bối của hần lựa chọn sao” Từ hôn đề thành toàn cho công chúa, Hoàng thượng cầu còn không được đâu.

Cuối cùng, cái người được gọi là “cha” kia không chịu được uy hiếp. Minh Học Hải quyết định không chạm vào sư tử Hà Đông: “Nhưng mà, nếu Hầu gia không đồng ý cha cũng đành bỏ tay nha.”

“Không đâu, chỉ cần cha nghĩ xem nên giải thích với Hoàng thượng thế nào là được rồi.” Nàng tự tin nói.

“Nữ nhi a, thế sự thường thường khó liệu (*) a.”

(*) thường thường khó liệu: lòng người càng khó liệu.

Cuối cùng, Minh Học Hải đành phải đáp ứng trước, nếu không muốn phải đi thư phòng viết tấu chương thỉnh tội. Hần đây là vì ai vất vả a?

Ngoại bào màu thiên thanh, tóc dài được buộc tùy ý bằng một đoạn gấm, bờ môi ngọc diện, mắt sáng như sao, cho dù chỉ thoáng nhìn cũng khiến người ta dễ dàng như lâm vào bên trong ngân hà (ý nói bị đắm chìm vào mắt anh ý ấy), không thể tự kiềm chế.

Hai tay chấp ở phía sau, bình tĩnh tự nhiên đứng dưới thềm đá, mang một vẻ uy nghiêm vô hình, nhưng nguyên bản lại mang chất thư sinh yếu nhược, tướng mạo tuyệt trần, có một đôi mắt sáng như sao vậy, lại thêm đôi mày kiếm, lập tức hơn bảy phần anh khí, làm cho hần cả người dương cương suất khí.

Hần đứng ở trước cửa Minh phủ, khiến cho ánh mắt người đi đường không hẹn mà cùng ngừng lại trên người hần.

Ba vị Ngự Sử thiên kim “nổi danh” khắp kinh thành không hẹn mà cùng ở cùng một ngày tạp (*) tú cầu trong tay..... Đứng vậy, là tạp!

(*) tạp: đập

Phàm là những người chính mắt thấy tình huống lúc ấy đều vô cùng khẳng định, các nàng chỉ dùng tú cầu để ‘tạp’ mà không phải ‘ném’ , mà ba vị đều là những nữ nam tử tài danh nhưng xấu số bị tạp trúng.

Một vị công tử đáng vẻ phi phàm như vậy vì sao lại ở thời điểm miễn cảm như thế đăng môn bá phỏng? Đây là nghi hoặc của mọi người, gặp chuyện tốt người qua đường châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ.

“Tướng quân, tiểu thư nhà chúng ta mời ngài đi vào.”

“Minh đại nhân không có trong quý phủ sao?” Hần có chút kinh ngạc.

“Đại nhân nhà chúng ta đã nhiều ngày chưa từng trở về nhà.”

Người gác cổng thành thực trả lời.

Ân Vô Kiệt nghe vậy giật mình, khóe miệng giật giật cười có chút cứng ngắc, “Làm sao có thể chưa từng trở về nhà đâu?”

“Điều này tiểu nhân cũng không biết, tiểu thư nhà ta vì thế cũng rất là lo lắng.” Tiểu thư quả thực sắp phát điên rồi, hai bọn họ mấy ngày nay đều tận lực tránh đi nơi tiểu thư có khả năng xuất hiện.

“Chỉ có tiểu thư ở phủ, tại hạ đến thăm sợ là có chút mạo muội, ngày khác lại đến bá phỏng Minh đại nhân cũng được.”

“Tướng quân, xin dừng bước.” Thanh âm Tề bá vang lên, hần tự mình đi ra nghênh đón. “Tiểu thư nhà ta cho mời.”

“Này..... Không ổn đi.” Nguyên nhân hần hôm nay tới chơi chỉ sợ sẽ làm nàng rất khó kham, chỉ sợ sẽ là tan rã trong cục diện không vui.

“Tướng quân, mặc kệ ngài muốn nói cái gì, vẫn là trước hết mời đi vào rồi nói sau.” Tề bá âm điệu nhẹ nhàng nhưng rất kiên định, ánh mắt không chịu chấp nhận cự tuyệt nhìn thẳng hần.

Ân Vô Kiệt trầm ngâm hồi lâu rồi nói nói “Xin mời dẫn đường.” Đúng thế, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, một khi đã như vậy, gặp nàng một chút cũng không sao.

Mà khi hần một bước bước vào đại sảnh minh phủ, không hề được báo trước, bị cảnh trước mặt dọa cho hoảng sợ.

Minh Dương Liễu mái tóc dài ướt sũng đang được nha hoàn dùng khăn chà lau tóc, chủ tớ hai người xem ra thập phần tự tại, giống như hoàn toàn không để khách nhân vào mắt.

“Minh tiểu thư.” Hần lễ phép lên tiếng, nhắc nhở chủ nhân là khách nhân tồn tại.

“Mời ngồi a.” Nàng tự nhiên hào phóng nói, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Hắn vững vàng, ngồi xuống một bên. “Không biết tiểu thư nhất định phải gặp tại hạ, là có chuyện gì?”

“Nếu ta lường trước không sai, ý đồ của ngài đến đây cùng tâm ý của ta hẳn là giống nhau.” Minh Dương Liễu vẫy tay đuổi nha hoàn, đem mái tóc ẩm ướt hất ra phía sau, lúc này mới quay đầu cùng hắn mặt đối mặt.

Hai người đều giặt mình.

Trước mắt đúng là kiều nhan năm năm trước, nay thoát nhìn càng phát kiều diễm hơn, thời gian giống như một vị thần thần kỳ làm cho nàng nở rộ ra bộ dáng đẹp nhất.

Có hoa kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi (*) — thỉnh linh hắn trong đầu nổi lên những lời này, trước mắt là một đóa tuyệt sắc, đang chờ hắn hái.(ặc ặc, sắc lang.)

(*) Có hoa kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi: đây là 1 câu thơ nhưng mình không biết nghĩa T.T

Hắn là ngày đó mang về mặt hồ tra, phong trần đầy người.

Sau khi trút bỏ một thân bão cát, diện mạo thật sự của hắn là như vậy. Không hổ danh xưng ‘nho tướng’ mỹ nam tử mà thiên hạ vẫn đồn đại, nếu không phải hôm nay nhìn thấy, nàng còn tưởng rằng nghe đồn không thể tin (*) , rõ ràng ngày đó hắn thoát nhìn chính là một nhân sĩ giang hồ vừa trải qua bão sương, cùng từ nho nhã gì đó không có nửa điểm giống nhau.

(*) tin : lời đồn không thể tin

Quả nhiên, phật muốn kim trang nhân muốn xiêm y (*), mặc cho người là thiên hương quốc sắc hay là tuần mỹ vô song, chỉ cần nhiễm phong sương, giống như mỹ ngọc bị long đong, bình yên thất sắc.

(*) kim trang nhân muốn xiêm y: người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân

“Tiểu thư biết ý đồ của ta?” Ân Vô Kiệt thu liễm tâm thần hỏi.

“Tướng quân chẳng lẽ không phải muốn tới trả ta tú cầu?” nàng không đáp hỏi lại, trên mặt lộ cười ý trong suốt yếu ớt.

“Tiểu thư tại sao lại nhận định như thế?” Nàng tự tin như vậy là từ đâu đến, hắn phi thường cảm thấy hứng thú.

“Ha.” Nàng vuốt vuốt mái tóc dài, cầm lấy một khăn ở bên cạnh không chút để ý lau tóc, “Nếu vì không muốn bị ta đoán trung tâm tư tâm ý thật sự của mình mà chối bỏ thì đó chuyện ngu xuẩn nhất, tướng quân.”

Tiếng nói cuối cùng thanh thúy mềm mại cố ý đè thấp vài phần, nghe qua như là yêu ngữ tình nhân ní non đến tai Ân Vô Kiệt khiến hắn không nhịn được rung động.

“Tiểu thư làm thế nào để khẳng định cái gì mới là tâm ý chân thật của ta?” Hắn mặt bất động thanh sắc hỏi lại.

“Được rồi, cho dù ta cái gì cũng chưa nói, xin hỏi tướng quân tìm gia phụ có chuyện gì?”

“Mình đại nhân cũng không ở phủ.” Ngu ý việc này không cần nói cùng nàng, “Nhưng thật ra tiểu thư cố ý muốn gặp ta, không biết có chuyện gì?”

Minh Dương Liễu ý vị thâm trường liếc hắn một cái, cười yếu ớt như cũ, “Rất đơn giản, liền như lời ta vừa nói, ta hy vọng người có thể trả lại tú cầu.” Vài lời qua lại, nàng đã hiểu được nam nhân này không thích cho người khác nắm cục diện trong tay, không sao cả, nàng tiểu nữ tử co được dân được, vì chung thân hạnh phúc, tư thái tuyệt đối có thể hạ thấp.

“Tiểu thư đây là phụng chỉ kén chồng, ta làm sao có thể từ chối đây?” Hắn không hoang mang hỏi.

Nàng tiếp tục nhấn, được, hắn thích giả ngu, nàng liền phụng bồi. “Nói như vậy, tướng quân hôm nay tới cửa là muốn cùng gia phụ thương thảo chuyện văn chương?”

Hắn sừng sốt một chút, không dự đoán được nàng lại nói trực tiếp như vậy. Trong lòng biết nữ tử trước mắt không phải người ngốc nghếch, quyết định không tiếp tục cùng nàng luận quần nữa. “Tiểu thư hiểu lầm, ta quả thật là tới cùng Minh đại nhân thương lượng về chuyện tú cầu.”

“Đơn giản như vậy?” Thấy hắn nói vậy, nàng cuối cùng cũng nở nụ cười.

Hắn không cho là đúng hỏi, “Tiểu thư làm sao có thể cho rằng việc này đơn giản?”

“Người không tình nguyện, ta không cam lòng nguyện, Hoàng Thượng lại càng không thích, việc này tự nhiên trở nên thập phần đơn giản.”

“Hoàng thượng hạ chỉ cho nàng dựng Thái Lâu ném tú cầu, nay nàng tuân chỉ ném tú cầu, hắn làm sao có thể không thích?” Hắn khó hiểu hỏi.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía hắn, cẩn thận quan sát thần sắc hắn, chẳng lẽ hắn không biết tâm tư Hoàng Thượng? “Người thật sự không rõ?”

“Mong tiểu thư cho biết.”

Nàng sờ sờ cằm, có chút hoài nghi.

“Tiểu thư không thể giải thích.”

“Tướng quân có thể có người trong lòng?”

Ân Vô Kiệt thành thực lắc đầu.

“Ta đây trước tiên là nói lời chúc mừng tướng quân” Không có người trong lòng, như vậy cưới công chúa nói không chừng sẽ là một mối nhân duyên mỹ mãn

“Lời chúc mừng này có chút mạo danh kỳ diệu (*) .” Làm cho hắn có một dự cảm không tốt.

(*) mạo danh kỳ diệu: khó hiểu, bí ẩn

Minh Dương Liễu cười ngọt ngào, không nghĩ sẽ nói rõ ràng, “Này tướng quân không cần để ý tới, tóm lại đối với tướng quân sẽ là chuyện tốt. Hiện tại chúng ta đến thảo luận như thế nào giúp ta viết tấu chương từ hôn đi.”

“Tấu chương từ hôn?” hắn lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nói đến đây nàng liền phát hỏa, cha nàng ngày đó nói muốn tiến cung dâng tấu, kết quả giống như hoàng hạc vừa đi không trở lại, làm cho nàng phát điên lại không biết chỗ tìm người, cũng không thể vọt vào hoàng cung bắt người đi?

Ân Vô Kiệt đánh giá về mặt biến hóa của nàng. Rõ ràng bề ngoài thoát nhìn giống một đóa hoa ôn nhu, đáng tiếc người vừa nói lại chính là một đóa hoa hồng dại lắm gai, làm cho người ta chỉ có thể đứng xa thưởng thức, sợ chạm vào sẽ bị gai đâm chảy máu.

“Nguyên bản cha ta đã muốn viết một bản, nhưng từ ba ngày trước hắn nói muốn đi dâng tấu vẫn không hồi phủ, hôm nay đứng dịp gặp được tướng quân cao quý người thật hàng thật đến phủ, vừa vặn làm ơn ngài giúp ta việc này, dù sao chuyện này đối với ngài mà nói sẽ là đại kết quả đáng vui mừng.” Minh Dương Liễu cố gắng làm cho biểu tình của mình thoát nhìn thực thành khẩn, nhưng trong lòng lại âm thầm bồn chồn, nàng đối mặt với vị tướng quân chinh chiến sa trường, tức trí đa mưu a, nhất định phải cẩn thận cẩn thận.

Nàng càng nói như vậy, Ân Vô Kiệt càng cảm thấy có vấn đề. Cứ xem việc nàng thực thành khẩn, thực trấn định, nhưng hắn lại cảm thấy nàng quá mức vội vàng.

Nếu nói tiếp tú cầu ngày đó hắn một thân phong sương, hình dáng chật vật, làm cho nàng sinh tâm bài xích, nhưng hôm nay hắn tẩy sạch vẻ phong trần, vô luận thấy thế nào đều là vị hôn phu hàng đầu của tất cả mọi người, những nữ tử bình thường ai cũng sẽ quá đổi vui mừng, tuyệt sẽ không có tư tưởng cự hôn, rốt cuộc tại sao nàng vẫn bài xích, tất có nội tình.

Hắn nổi lên tâm ý tò mò, thừa nhận chính mình đối nàng có hứng thú, hơn nữa năm năm trước nàng đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu đậm, hôn sự này, hắn không có khả năng dễ dàng buông tha.

Minh Dương Liễu không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng thấy vẻ mặt của hắn, không biết hắn đang suy tư về cái gì, điều này làm cho nàng đột nhiên có một tia bất an.

Cẩn thận quan sát về mặt biến hóa của hắn, nàng bỗng nhiên phát hiện một sự kiện — bên trong vẻ tuấn dật nho nhã lộ ra ra hương vị dương cương giống như một nam tử nàng đã từng quen biết!

Việc này thật sự không đạo lý, người giống hắn nhân phẩm xuất chúng, khí chất bất phàm nhân, nàng nếu gặp qua nhất định nhớ rõ, làm sao có thể có loại cảm giác mơ hồ thế này chứ? Trong đầu rất nhanh tìm tòi lại trong trí nhớ, hy vọng tìm được dấu vết để lại.

“Đây là một chuyện đáng vui mừng a.....” Khóe môi hơi hơi gợn lên, Ân Vô Kiệt ý vị thâm trường nhìn nàng một cái.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Nàng vội vàng gật đầu.

Bên mắt hiện lên một nếp nhăn khi cười, sự vội vàng của nàng là hàng thật giá thật, cũng không phải hắn đa nghi, mà nguyên nhân thật sự trong này rất đáng nghiền ngẫm “Vậy được rồi.” Hắn gật đầu như nàng mong muốn.

“Như Xuân, đi lấy văn phòng tứ bảo đến.” Nàng nhanh chóng bỏ đi hoang mang trong lòng, quay đầu dẫn dò nha hoàn sau đó hướng hắn thân nhiên cười, “Vậy phiền toái tướng quân.”

“Đây là một chuyện đáng vui mừng, tại sao phiền toái chứ.” Hắn cũng cười.

“Đúng, đúng, là ta lỡ lời.” Nàng trầm nghĩ nguy hiểm thật, suýt chút nữa bị hắn phát giác không đúng, “Tướng quân uống trà, đây là trà mới năm nay, tự tuyệt hảo.”

“Được.” Nàng rót cốc cũng nhớ tới việc cho hắn uống trà. Hắn trong lòng cười thầm không thôi, từ lúc hắn bắt đầu vào cửa, nàng liền vẫn nghĩ cách làm cho hắn phải hợp cùng nàng, hoàn toàn quên thân là chủ nhân phải có đạo đãi khách.

Không lâu sau, Như Xuân liền đang cầm văn phòng tứ bảo trở lại tiền sảnh.

Nhìn nàng thân thiện giúp đỡ nha hoàn trái giấy mài mực, hắn liền biết hôm nay nếu không viết bản tấu chương này, chỉ sợ không thể ra khỏi cửa lớn mình phủ. Một cỗ ý cười nhìn không được lồng ngực hắn trào ra, hắn đột nhiên cảm thấy nàng thực đáng yêu.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhủ mảy. Hắn thế nhưng lại cảm thấy một nữ nhân khuê dự bữa bãi, ngôn hành cử chỉ khí thế bức người đáng yêu, đây là ảo giác đi?

Minh Dương Liễu lưu ý đến vẻ mặt của hắn. “Tướng quân, làm sao vậy?”

“Không có gì.”

“Ta còn nghĩ đến tướng quân cảm thấy có chỗ không thoải mái đây, không có là tốt rồi.”

Ân Vô Kiệt thu liễm tâm thần, thoăn thoắt, rất nhanh đã viết xong tấu chương.

“Tiểu thư nhìn xem, hay không có chỗ không thỏa đáng.” Hắn đem bản tấu đưa cho nàng.

Minh Dương Liễu tiếp nhận bản tấu, nhìn một lần, cười nói: “Tướng quân chọn từ thực thích hợp.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, có tiến có lui, lời nói làm cho chủ thượng vừa lòng, cũng thể hiện mong muốn của chính mình, bởi vậy có thể thấy được danh xưng ‘nho tướng’ là danh phù kỳ thực.

“Nếu tiểu thư cảm thấy không có vấn đề, ta đây sẽ đem trình lên đi lên.”

“Phiền toái tướng quân.”

“Khách khí.”

“Tướng quân muốn sau bao lâu sẽ trình lên?” Không phải nàng sốt ruột, mà là rất sợ phụ thân ngầm giờ trò quỷ, cái gọi là đêm dài lắm mộng, vẫn là mau chóng đem việc này làm thỏa đáng nàng mới có thể an tâm.

Hắn nở nụ cười, “Ngày mai ta vào cung diện thánh sẽ trình lên.”

“Như thế rất tốt.”

“Vậy tại hạ liền cáo từ.”

“Tướng quân đi thông thả.”

Đi đến đại sảnh cửa, Ân Vô Kiệt dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua.

Hai người ánh mắt bất ngờ nhìn nhau, đều là ngẩn ra.

Đứng trước bức bích họa nàng tựa như tiên tử trong tranh duyên dáng yêu kiều, giống như chờ một cơn gió thổi qua sẽ thuận theo gió mà bay đi.

Hắn hơi giương môi lên, một nét cười trong sáng hiện lên trên mặt, sau đó quay đầu đi nhanh.

Hắn cười như vậy là có ý tứ gì? Minh Dương Liễu không hiểu ra sao nhìn theo hắn đi càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Triền Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Linhxu

Beta: dark Angel

Ánh nền hơi hơi lay động, chiếu ra một ánh sáng mờ nhạt, bóng nền dừng ở trên bàn, chiếu vào một bức tấu chương.

Ân Vô Kiệt khoanh tay đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sắp tàn trên bầu trời, suy nghĩ ngẩn ngơ.

Sau khi từ Minh phủ trở về, hấn liền ở thư phòng, nhìn tấu chương ngẩn người.

Cùng nàng gặp nhau hoàn toàn khác trong tưởng tượng của hấn, nàng là một nữ tử trí tuệ xinh đẹp, không giống như trong lời đồn đại không chịu nổi, chẳng lẽ thật sự là miệng nhiều người nói có thể xói chảy vàng, biến không thành có? Mà chuyện đêm năm đó, lại nên giải thích như thế nào?

Hôm nay xuất môn nghe thiên hạ bàn luận mỗi chuyện đều rất thú vị, Trạng Nguyên gia bị tạp gãy hai đoạn xương sườn đáng môn lý luận, bị bắt vào phòng. Còn có Bách Xa vương bị tạp trúng nằm trên giường, nghi ngờ bị nội thương.....

Khụ khụ, điều kỳ quái nhất chính là về chính hấn, lại có lời đồn đại nói hấn vì muốn thoát khỏi Minh gia tiểu thư, phái một tiểu bạch kiếm(*) đi sắc dụ nàng — ả, giống như tiểu bạch kiếm này chính là hấn hôm nay đi đến thăm Minh phủ đi.

(*) tiểu bạch kiếm: đây ý chỉ là mỹ nam nhân, dùng mỹ nam kế

Nghĩ đến đây hấn không khỏi cười lên tiếng, sắc dụ? Nếu thực sự như người ta nói, không biết ai bị ai sắc dụ đâu, nàng là nữ tử diễm lệ vô song, trí tuệ hơn người, giao hoạt lại xảo trá, xác thực có bản chất mỹ hoặc nam nhân.

Ân Vô Kiệt tay phải xoa bệ cửa sổ, ngón cái cùng ngón trỏ gõ gõ bệ cửa sổ, hơi trầm ngâm.

Chỉ là tùy ý đi lại trên đường, chợt nghe được rất nhiều lời đồn đại, trong đó mấu chốt nhất một tin tức đó là lần này tam gia Ngự Sử thiên kim ném tú cầu là chuyện thứ nhất, đây chính là một nước cờ vì công chúa xuất giá mà đi, kế tiếp chuyện hay chính là công chúa tuyên Phò mã.

Hấn này kiếm không tự giác nhấn lại, kim chi ngọc điệp hoàng gia công chúa được chiêu chuộng, chi sợ cũng không phải là thế tử như nhiều người mong muốn đi. Nếu hôn sự giữa hấn cùng Minh gia bất thành, khó bảo toàn Hoàng Thượng sẽ không đem chủ ý đánh tới trên người hấn.....

Trước mắt bỗng dựng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp xuất trần, hấn giống như nghĩ thông suốt cái gì đó, khóe miệng nâng lên càng cao, hôm nay ý tứ nàng muốn ám chỉ, đại khái chính việc này đi?

Theo lần này gặp xem ra tam gia thiên kim chỉ sợ chịu quá nhiều lời đồn đại làm cho mệt mỏi, mà xem ra trong đó khả năng là có một phần do các nàng chủ động phối hợp.

“Minh Dương Liễu, cái tên thực rất khác biệt, tên cùng người giống nhau.” Giống như tiên tử phiêu tán trong gió đêm.

Suy nghĩ một hồi, nhìn xuống tấu chương trên bàn, đôi môi cương nghị mím lại, này kiếm giương lên. Kỳ thật đáp ứng giúp nàng viết bản tấu kia xong một khắc hấn liền hối hận, nhưng là nam tử hấn đại trượng phu, lời nói ra miệng làm sao có thể dễ dàng thu hồi, cũng đành phải làm theo.

Đi trở về bên cạnh bàn, cầm lấy bản tấu, trong mắt hiện lên một ánh sáng khác thường. Được rồi, nếu nàng hy vọng đem rể hiền này đá đến một bên, vô luận như thế nào hấn cũng phải phối hợp một chút mới được.

Hấn nhất định sẽ có thiện ý góp lời với Hoàng Thượng cái gì gọi là ‘Quân vô hí ngôn’ (*), thiên tử phải làm gương cho vạn dân thiên hạ. Nghĩ đến đây ý cười trên mặt hấn càng sâu sắc. Đó gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại ‘thiên’ hấn nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn, về phần kết quả..... Sẽ xem ‘thiên’ ý như thế nào.

(*) Quân vô hí ngôn: vua không nói chơi

“Thiếu gia, đêm đã khuya, nghỉ sớm một chút đi.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm thân thiết của lão quản gia.

“Giúp ta pha một tách trà lại đây, ta muốn đọc sách.”

“Vâng.”

Vỗ vỗ bản tấu trong tay, hấn tươi cười để sang một bên, rút từ giá sách ra một quyển binh thư bắt đầu đọc.

Chỉ chốc lát sau, lão quản gia đem trà nóng tiến vào. “Thiếu gia, trà.”

“Đề trên bàn đi.” Tay giờ binh thư, hấn đầu cũng không nâng.

Lão quản gia lui ra một chút, vẫn là quyết định nói “Thiếu gia, người thực sự muốn kết hôn với Minh gia tiểu thư sao?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Sự tình chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao?” Hấn thật sự không thích thiếu gia cưới Minh gia tiểu thư thanh danh bừa bãi kia a.

Ân Vô Kiệt khe khẽ thở dài, buông binh thư trong tay, ngẩng đầu nhìn hấn, “Vua có lệnh, thần nào dám không theo, Minh gia tiểu thư chính là phụng chỉ ném tú cầu.”

Lão quản gia nghe vậy oán giận lên tiếng “Nhưng việc này rất ỳu khuất cho thiếu gia.”

Ủy khuất sao? Cũng không nhất định.

Hắn một lần nữa cảm lấy bình thư, đem cảm xúc giấu trong lòng, nhưng khóe miệng luôn nhếch lên đã tiết lộ tâm tư chủ nhân.

Cùng lúc đó, Minh Dương Liễu cũng không ngủ được.

Như Xuân nhìn về mặt chủ tử có chút đăm chiêu, ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm cái bầu rượu bị tiểu thư cầm trong tay, tâm đều treo ở giữa không trung. Đêm nay tiểu thư sẽ không muốn uống rượu đi?

Minh Dương Liễu tay nâng lên rồi lại buông xuống, buông xuống lại nâng lên, làm cho lòng Như Xuân cũng bất ổn theo, khẩn trương bất an.

“Tiểu thư rốt cuộc là uống hay là không uống?” Rốt cục, nàng không thể nhịn được nữa hỏi, âm lượng không tự giác cất cao.

Minh Dương Liễu hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái, khó hiểu chớp chớp mắt, “Uống cái gì?” nha, lá gan Như Xuân quả là rất lớn, dám lớn tiếng với nàng.

“Rượu a!” Lần này là hàng thật giá thật rống lên.

Nàng đột nhiên hiểu ra nhìn về phía bầu rượu trong tay, nở nụ cười “Này a.”

“Đương nhiên là cái đó.”

“Trong này không có rượu.” Nàng cầm bầu rượu lắc lắc cho Như Xuân xem, thực vô tội trừng mắt nhìn.

“Tiểu thư——” Như Xuân về mặt giận dữ, “Tiểu thư làm sao có thể như vậy?”

“Như thế nào?” Thấy nàng giận ra mặt, Minh Dương Liễu phiền chán suy nghĩ, bắt đầu không có tâm tình cùng nàng tranh cãi.

“Nô tỳ còn tưởng rằng tiểu thư vừa muốn uống rượu đây.”

“Ta lại không thích uống rượu.”

Mắt thấy chủ tử nói với vẻ mặt chắc như đinh đóng cột, biểu tình vô cùng nghiêm túc, Như Xuân lại nhịn không được liếc mắt xem thường. Tiểu thư nói nàng không thích uống rượu? Nếu không phải nàng lẳng tai, chính là tiểu thư đã muốn say đến bất đầu nói hươu nói vượn.

“Ta hôm nay tựa hồ đã làm một chuyện ngu xuẩn.” Ánh mắt sâu kín nhìn phía ngoài cửa sổ, Minh Dương Liễu về mặt mệnh mang.

Như Xuân kinh ngạc tròn tròn mắt. Chuyện ngu xuẩn? Tiểu thư tuy rằng thường thường làm chút cừ chỉ khác người, nhưng chưa bao giờ có ai dám nói quá tiểu thư đã làm chuyện ngu xuẩn đâu, tiểu thư vì sao muốn nói chính mình như vậy?

“Hắn rõ ràng là một trượng phu trong mơ của nhiều người.” Tiếp tục thì thảo tự nói.

Như Xuân thông minh bảo trì trầm mặc, hai tai có xu hướng biến thành tai thỏ.

“Nhưng vì sao ta lại có rất cảm giác quái dị? Ta thật ra vào lúc nào, ở chỗ nào gặp qua hắn.”

“A, thực phiền!” Nghĩ nửa ngày vẫn là không ra Minh Dương Liễu hét lớn một tiếng cho hả giận, dọa nha hoàn bên người ngây ngốc.

“Tiểu thư, hiện tại đã khuya lắm rồi, muốn ra ngoài thì ngày mai đi cũng được, đi ngủ sớm một chút đi.”

Nàng nghe vậy lại nhú nhú mày rất là phức tạp nhìn Như Xuân hỏi, “Nếu ngủ không được thì làm sao bây giờ?”

“Nô tỳ không biết.” Như Xuân thành thật trả lời.

Nàng biết căn bản không thể trông cậy vào Như Xuân đưa ra được sáng kiến gì.

“Không biết thì đừng suy nghĩ, cũng không cần ở chỗ này kêu gào ta, đi xuống ngủ đi.” Xem nàng rõ ràng hai mí mắt đều đã không mở ra được, còn cứng rần chống đỡ. Minh Dương Liễu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, cho nàng đi ngủ.

“Tiểu thư không ngủ, nô tỳ như thế nào có thể ngủ.” Tiểu nha đầu thập phần cố chấp.

“Bảo ngươi đi ngủ thì ngươi phải đi ngủ, ta cũng không muốn ngày mai phải nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy mất ngủ, tiểu thư nhà ngươi cũng không phải tự ngược.”

“Vâng, vậy tiểu thư cũng đi ngủ sớm một chút.” Thấy chủ tử có dấu hiệu phun hỏa, Như Xuân sáng suốt ra lựa chọn.

Trong phòng rất nhanh chỉ còn lại mình Minh Dương Liễu, nàng bỏ bầu rượu rỗng trên tay xuống, xoay người đi vào nội thất.

Chỉ chốc lát sau, nàng từ một thiên kim tiểu thư nũng nịu, xinh đẹp xuất chúng biến thành một mỹ thiếu niên phong độ, khí chất âm nhu, tay cầm một phen

cây quạt bằng đàn ngọc, trên cán quạt là một miếng ngọc bội màu thiên tử khắc hoa.

Đêm nay nhất định là không thể an ổn đi vào giấc ngủ, đại khái chỉ có thể đợi đến ngày mai nhận được tin tức xác thực từ Ân Vô Kiệt nàng mới có thể an giấc, một khi đã như vậy, nàng đơn giản giả trang đi bộ một chút, lại nói tiếp từ sau khi Hoàng Thượng hạ chỉ bắt nàng ném tú cầu kén rể, nàng cũng rất lâu không có thể cải trang ra ngoài đi giải sầu.

Đêm càng về khuya, bên trong phủ hạ nhân đều đã đi nghỉ, Minh Dương Liễu cước bộ nhẹ nhàng đi qua hành lang, ngay tại thời điểm sắp tiếp cận cửa hông, một bóng dáng phút chốc bay tới bên cạnh nàng.

“Tiểu thư, lúc này vẫn nên cân nhắc rồi hãy quyết định đi.”

Nàng không hề chuẩn bị tâm lý bị dọa cho sợ hãi, vỗ nhẹ vào ngực mình, “Tề bá, có ngày hù chết người a, trái tim này của ta thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài rồi.”

“Lão nô thất lễ.” Tề bá vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc như trước, nhưng không có tính thối lui.

“Ta chỉ là đi ra ngoài thay đổi không khí, có liên quan gì với việc đó?” Nàng không cho là đúng.

“Nay việc phụng chỉ ném tú cầu vẫn chưa kết thúc, tiểu thư cần phải giấu tài, lấy tĩnh chế động.”

“Ta thừa nhận người nói có đạo lý, nhưng là, chuyện tú cầu hẳn là tính đã kết thúc rồi đi? Về phần kết quả..... Ngày mai nhất định có thể thấy được.”

“Vậy tiểu thư cũng không nên đêm nay đi ra ngoài giải sầu đi?” Tề bá âm điệu không thoải mái không nhanh không chậm hỏi lại, cũng là đánh đầu trúng đó, đâm trúng vào tâm tư tiểu chủ tử.

Lạ nha, rõ ràng việc này song phương đều đã giáp mặt đàm luận ổn thỏa, vì sao nàng còn có thể cảm thấy bất an? Chính là vì nỗi bất an cùng hoang mang làm cho nàng không thể ngủ say, tâm phiền ý loạn mới muốn ra phủ giải sầu.

Xem tiểu thư vẻ mặt trầm ngâm không nói, Tề bá đoán rằng tiểu thư trong lòng nhất định còn có vấn đề không giải thích được, nếu không người trầm ổn như nàng sẽ không ra ngoài cửa lang thang vào thời gian này.

Ngày đó, tiểu thư phụng chỉ lên Thái Lâu ném tú cầu, xuất đầu lộ diện cho trước công chúng, việc nàng nữ phần nam trang trong quá khứ có lẽ không ai có thể nhận ra, nay chỉ sợ vị tất. Nhưng thật ra Cát gia tiểu thư mới thật là chu đáo, từ lúc lên đài liền vẫn đội mũ sa che đi dung mạo.

“Ta vẫn muốn đi.” Minh Dương Liễu hơi lộ ra thần sắc buồn rầu, trong giọng nói không tự chủ được dẫn theo một tia bất đắc dĩ. So với ở nhà u sầu, không bằng cho nàng đi ra ngoài đi dạo, có lẽ sau khi ra ngoài ý nghĩ của nàng ngược lại sẽ rõ ràng hơn chút.

Tề bá liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình một cái thật sâu, sau đó yên lặng đứng sang bên cạnh.

Minh Dương Liễu mất lộ ra ý cười, bay nhanh qua cửa hông.

“Tiểu thư, đi sớm về sớm.” Nếu ngăn cản không được, Tề bá đành phải dặn như thế.

“Đã biết.”

Đêm khuya ở ngoài đường, gió đêm lạnh lẽo thổi phù phù, làm cho những sợi tóc của nàng bay lên trong gió.

Mấy ngày nữa là đến mười lăm, trăng tròn trên bầu trời tựa hồ như bị thiên cầu cắn một miếng, mang theo chút không trọn vẹn, tựa như trên đời việc luôn khó có thể viên mãn.

Ở trong nhà tâm tình phiền chán buồn bực, ra phủ lại bị gió đêm thổi. Lòng dạ giống như có chút trống trải, sự tối tăm trong lòng cũng dường như phai nhạt rất nhiều,

Phát ra một âm thanh hờn dỗi, Minh Dương Liễu không tạo nhã lăm chống tay ở thắt lưng, ở thời gian đêm khuya như thế, cho dù động tác của nàng có thô tục cũng sẽ không có người nhìn thấy, nàng yên tâm thật sự.

Ai ngờ ——

“Thật sự là thật khéo a, Minh công tử.” Một thanh âm hàm chứa ý cười cùng một chút trêu chọc thản nhiên vang lên bên trái nàng. Nàng mạnh mẽ xoay người, khó nén vẻ mặt kinh ngạc.

Chẳng lẽ mất ngủ là bệnh truyền nhiễm hay sao, nếu không làm sao có thể khéo như thế chứ, mọi người đều chạy ra đường cái hóng mát?

Nhìn thấy nàng đang chán kinh, ý cười trong mắt Ân Vô Kiệt càng sâu sắc, chậm rãi đứng thẳng người, từ chỗ tối bước ra (anh ý đang đứng dựa vào cây ý mừ).

“Thực khéo!” Hai chữ này nàng đặc biệt dùng sức, có cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lạ nha, gặp lại tức là hữu duyên, có muốn làm bạn đồng hành hay không?”

“Tướng quân làm sao mà biết chúng ta có cùng đường hay không, nếu không phải cùng đường, thì làm sao có thể đồng hành?” Nàng không phải không có chọn bạn mà nói, vừa mới tiêu tán được vài phần buồn bực cùng tâm hoá trong phút chốc nhìn thấy hấn lại giống như củi khô gặp lửa, không thể khác chế.

“À.” Hấn hơi trầm ngâm, không dấu vết lướt qua vẻ mặt khó nén cảm xúc của nàng, sau đó câu môi cười yếu ớt.

“Vậy sửa thành cùng đường là được.”

Minh Dương Liễu nhất thời chán nản không nói gì,

“Không phản bác, là ngầm đồng ý, một khi đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Nàng chỉ có thể tiếp tục trừng mắt nhìn hấn.

“Minh công tử có gì muốn nói?” Hấn kinh ngạc nhíu mày, “Có chuyện thì hãy nói ra, tại hạ cũng không phải hạng người thích ép buộc.”

Tốt lắm, nàng hiện tại có thể khẳng định nam nhân này đang trêu chọc mình, môi anh đào mím lại thành một đường thẳng, phát ra một tiếng cười khẽ, xoát một tiếng mờ ra cây quạt trong tay, che đầy kiêu ngạo, “Tướng quân một khi đã hạ mình như vậy, ta nếu không đáp ứng, thì thật đúng là không biết phân biệt nặng nhẹ.”

“Công tử quả là người hiểu biết.” Hấn vui lòng ca ngợi.

“Đâu dám.” Chờ chuyện tú cầu có kết quả, sẽ quay lại tính toán sổ sách với người cũng chưa muộn.

“Vậy đi thôi.”

“Đi chỗ nào?”

Ân Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xôi tối đen như mực. Mím cười nói: “Hôm nay nguyệt ân sao dồi, đêm khuya gió thổi hiu hiu, uống một chút rượu nhất định sẽ có tư vị khác.”

Hai chữ uống rượu chui vào trong đầu nàng, nàng không khỏi thầm kêu một tiếng “Chết rồi!”, biểu tình cũng cứng ngắc, “Uống rượu a.....” Thật sự là đòi mạng, tại sao lại muốn uống rượu.

Nghiên ngắm nhìn biểu tình biến hóa của nàng, trong lòng hấn có một ý niệm mơ hồ. “Minh công tử là không nguyện ý cùng tại hạ kết giao đi?” Hấn mày kiếm nhăn lại, vô hình trung tán mát ra một cỗ uy nghiêm.

Hãnh diện? Nàng là đang sợ nếu lộ bộ mặt thật ra, hấn vô phúc nhìn thấy..... Đợi chút, nghĩ lại ý tưởng này cũng là một chủ ý không tồi nha, có lẽ có thể nhanh chóng chấm dứt sự kiện hoang đường ném sai tú cầu này không chừng.....

Còn có, nam nhân này rõ ràng là rất nham hiểm, bề ngoài xem ra tao nhã, phong độ, kì thực bên trong hoàn toàn không phải như vậy.

“Tướng quân đã mời, ta sao dám cự tuyệt, không biết đêm khuya như thế, liệu sẽ còn có quán rượu nào chưa đóng cửa?” Nàng trong lòng cười thầm: Người nhiều năm không ở kinh sư, nhất định không biết từ lâu nhà ai còn mở cửa đón khách vào giờ này đi.

Không ngờ Ân Vô Kiệt lại tươi cười thông dong trả lời “Tại hạ rời kinh nhiều năm, không quen thuộc kinh sư bằng Minh công tử, việc này tất phải nhờ công tử dẫn đường.”

Không hổ là ngôi sao sáng chói, tướng soái bách chiến bách thắng ngoài biên ải, nhẹ nhàng băng qua, không dấu vết đã đem bóng cao su đá trả lại cho nàng, điều này làm cho Minh Dương Liễu tức giận trong lòng lại không thể phát tác, chỉ có thể âm thầm nhắc nhở chính mình, ứng đối với người trước mặt nhất định phải cẩn thận gấp bội.

“Nhưng...” nàng mày liễu nhăn lại, bờ môi hơi nhếch lên, không tự giác giữa dòng lộ ra một chút quyền rũ phong tình, “Ta mặc dù hàng năm ở lại kinh sư, cũng là ít khi ra khỏi phủ, thật ra đối với đường xá tại kinh thành chưa chắc đã quen thuộc bằng tướng quân, cho nên đối với đề nghị của tướng quân thật sự là hết đường xoay xở a.”

Đem vẻ nữ nhi kiều thái bị nàng lơ đãng làm lộ ra thu vào trong lòng, hấn khẽ cười một tiếng, “A, đây là ta sơ suất.” Nếu nàng thật sự ít khi ra khỏi phủ, năm đó nàng và ta lại là như thế nào gặp nhau?

“Nếu chúng ta cũng không biết được lúc này còn có rượu phường nhà ai mở cửa buôn bán, không bằng liền tự tan, quay lại gia môn đi.” Nàng ra vẻ tiếc hận nói.

Đối thủ quá mức lợi hại, không có mười phần phần thắng, vẫn là phải từng bước cẩn thận, vạn nhất ‘hãnh diện’ xong lại không thể giải quyết hậu quả thì không xong, đó là chính là tự tìm cho mình kẻ thù, có lẽ còn có thể liên lụy phụ thân, cả công lẫn tư, nàng đối với đề nghị uống rượu của hấn tránh được nên tránh.

Ân Võ Kiệt cười yếu ớt, “Ngày tốt cảnh đẹp như thế này, nếu đã muốn đi ra ngoài, lại vô cớ trở về, chẳng lẽ không phải quá mức đáng tiếc.”

Minh Dương Liễu nắm chặt tay trong tay áo càng lúc càng chặt, trên mặt dấu điểm thanh sắc, thân nhiên nói: “Tướng quân nếu cảm thấy trở về như vậy là không đúng lắm, không ngại xin mời tự nhân bước giải sầu đi.”

“Vậy còn công tử?” Hần nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu (*).

(*) tựa tiểu phi tiểu: không cười mà như cười

Nàng về mặt bất đắc dĩ, “Ta tất nhiên là hồi phủ, ngủ yên trên giường.”

“Cái gọi là tướng thỉnh không bằng ngẫu ngộ (*), nếu đã gặp gỡ, Minh công tử xoay người bước đi như thế chẳng lẽ không phải mất hứng sao?”

(*) tướng thỉnh không bằng ngẫu ngộ: mời không bằng gặp mặt ngẫu nhiên

Hần là muốn cùng nàng phân cao thấp? Minh Dương Liễu phượng mâu híp lại, “Vậy ý tướng quân là như thế nào?”

“Một câu tướng quân hai câu tướng quân, thật sự quá mức khách sáo, công tử vẫn nên đổi cách xưng hô, công tử thoải mái, ta cũng thoải mái một chút.” Nàng trái một tiếng tướng quân phải một tiếng tướng quân, khiến hần trong lòng có chút không thoải mái, cảm thấy nàng giống như đang cố ý kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Lẽ không thể bỏ.”

“Kỳ thật.....” Hần ra vẻ trầm ngâm

“Như thế nào?” Nàng nhú mày.

“Về bản tấu chương chưa kịp dâng lên kia —” hần cố ý một chút.

Minh Dương Liễu lập tức biết phải nghe lời thay đổi xưng hô, “Ân huynh.”

Hần vừa lòng hơi hơi vuốt cằm, “Nếu chúng ta đã xưng hô huynh đệ, vô luận như thế nào cũng nên chúc mừng một chút mới tốt.”

Con hồ ly này rõ ràng hạ quyết tâm muốn đào hố chờ nàng nhảy xuống đây mà. Minh Dương Liễu hơi nhếch môi, âm thầm ảo não.

Nhìn đôi mắt phượng của nàng lóe ra hai ngọn hỏa diễm, Ân Võ Kiệt trong lòng biết nàng tùy thời sẽ có khả năng bùng nổ bất cứ lúc nào, mà gian ý trong lòng hần cũng biết phải tùy cơ ứng biến.

Không ngờ — hần nhưng lại cũng có thói hư tật xấu như vậy a!

Bởi vì hành vi của nàng thật không giống với những tiểu thư khuê các bình thường khác càng xem càng đáng yêu, hần mới không tính dễ dàng buông tha nàng. “Đi thôi, sợ là lại trễ, sẽ thật sự tìm không thấy quán rượu.”

Không tìm thấy mới tốt, nhưng lời này nàng không thể nói ra, cho nên cẩn thận thu liễm tất cả vẻ không cam lòng cùng lửa giận, nàng gật gật đầu, “Được.”

Nguyên bản nhà nhà nên tắt đèn đóng cửa, đi vào mộng đẹp mới là chân lý, nhưng nơi này lại sáng như ban ngày, tiếng người ồn ào, ăn uống linh đình, âm thanh náo nhiệt thật làm người ta muốn khóc trong lòng.

Minh Dương Liễu đứng trước cửa, ánh mắt đảo qua khung cảnh bên trong không ngoại lệ mặt đỏ tai hồng, nhìn một đám người đáng vẻ say rượu, huyết thái dương của nàng không tự chủ được run rẩy, phi thường phi thường muốn lập tức quay đầu chạy đi.

Giờ này khắc này nàng thập phần hoài nghi “có người” cố ý lựa chọn loại tửu quán này, nơi này là chốn ăn chơi nổi danh kinh sư, tới nơi này uống rượu cuồng hoan loại người nào cũng sẽ tìm đến “tiết mục tiếp theo”, Ân Võ Kiệt rốt cuộc suy nghĩ cái gì a?

“Làm sao vậy, không thoải mái?”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp ôn nhuận của hần, làm cho nàng không tự chủ được giật mình một cái, bình tĩnh, bình tĩnh, hiện tại nhất định phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể ứng phó với mọi tình huống.

“Ở đây nhiều người lắm, chúng ta đổi nơi khác đi.” Nàng hơi cúi mặt, đề nghị.

Ân Võ Kiệt nhú mày, làm như phi thường kinh ngạc, “Đổi nơi khác? Chẳng lẽ còn rất nhiều tửu quán còn mở cửa đến giờ này?”

Vụng trộm âm thầm nắm chặt tay, nàng lạnh nhạt nói, “Ta chỉ là đột nhiên nhớ ra trong kinh thành còn có một gian giống như tửu quán hần là vẫn còn buôn bán.”

“Phải không?” Hần tựa tiểu phi tiểu xem xét nàng.

Hắn quả nhiên là cố ý, mục đích vì bức nàng chủ động mở miệng.

Minh Dương Liễu không tự chủ càng nắm chặt tay hơn, kiệt lực không chế bản thân không hét lên, kiên trì dưới ánh mắt trêu tức của hắn mở miệng, “Ừ, Ân huynh muốn đi không?”

“Công tử đã đề nghị như thế, ta tự nhiên có hứng thú cùng công tử đi qua nhìn xem.”

Thật sự là quá đáng a, làm cho chân của nàng phải thiếu chút nữa nâng lên đá hắn một cái.

“Vây đi thôi, khách nơi này thật là quá nhiều quá hỗn loạn.” Ân Vô Kiệt lên tiếng chặn đứng cơn bão sắp nổi lên.

Kiểm chế lửa giận ngàn ngút, nàng xoay người bước đi.

Miệng hắn bất giác không nhịn được cười, chậm rãi đi theo.

Tối nay xuất môn giải sầu quả nhiên là lựa chọn chính xác, nếu không nhất định sẽ không gặp được nàng cũng ra ngoài giải sầu.

Mà đây lại là cơ hội được ở chung cùng nàng trước khi trình bản tấu kia lên, có lẽ đây là trời ban ân, muốn hắn dừng ra quyết định sai lầm.

Một nữ tử trí tuệ như vậy, cho dù tính tình có đôi khi xúc động sẽ nổi giận, nhưng cảm xúc cũng là thay đổi nhanh như gió, cũng không hội ảnh hưởng đến sức phán đoán sâu sắc của nàng.

Tuy nói ôn nhu xinh đẹp lại mềm mại như một đóa hoa, là kiểu nam tử thế gian yêu nhất, nhưng mà một thê tử giống như một bình hoa phải cẩn thận bảo vệ trong lòng bàn tay lại không thích hợp với hắn, thê tử hắn cần là một nữ tử có thể cùng hắn sống vai đứng chung một chỗ, lực lượng ngang nhau.

Ánh mắt gắt gao dán ở trên người thiên hạ đang đi như chạy phía trước, ánh mắt hắn càng thêm nhu hòa. Hắn có cảm giác, nàng tựa hồ là người hắn luôn luôn chờ đợi.

“Minh huynh đệ, đi chậm một chút, không cần thiết phải vội vàng như thế.”

Minh Dương Liễu nghe tiếng xưng hô của hắn mà bần rùn chân tay, quay đầu nhìn hắn.

Hắn bước vài bước là đã đến bên người nàng, cười nói “Chúng ta không vội, từ từ sẽ đến, bóng đêm mê người như thế này, nếu không thương thức như vậy không phải quá mức không hiểu phong tình.”

“....” Hắn rốt cuộc là muốn uống rượu hay là muốn thương thức bóng đêm?

Quả nhiên là khó hiểu phong tình, hắn trong lòng cười thầm, cho dù tâm tư linh mẫn, nhưng nàng đối chuyện tình cảm nam nữ tựa hồ tri độn rất nhiều, hắn đã cố ý ám chỉ ái muội, nàng trừ bỏ tức giận cũng không có nửa điểm ngưng ngùng.

“Ân huynh nếu chính là muốn ngắm trăng, chúng ta tùy ý tìm một chỗ ngẩng đầu nhìn xem là tốt rồi, không cần đến lầu quán trên trà dưới rượu học tập phong nhã.”

Hắn cười nhìn nàng, nghe ra âm thanh trào phúng cùng bất mãn của nàng, bất vi sở động nói “Phong nhã mới phù hợp với thân phận hai ta, không phải sao?”

Nàng mới không hiếm lạ cái gì là thương thức phong nhã đâu, vì thân phận mà phong nhã, quá mức ra vẻ. Mà hắn không phải đang ra vẻ, chính là cố ý đối nghịch cùng với nàng thôi, thật là ác liệt, nếu không phải việc tú cầu còn chưa có kết quả, nàng mới không cần phải tạm nhân nhượng áp chế lửa giận vì lợi ích toàn cục như vậy đâu.

Hừ! Hắn chờ xem, chỉ cần có kết quả, nàng tuyệt đối sẽ trả lại cho hắn cả vốn lẫn lãi, không cần quản hắn là cái gì chó má tướng quân hay là tiểu Hầu gia gì đó.

“Ừ, Ân huynh quả nhiên là phong nhã chi sĩ, là tiểu đệ thật xấu hổ là người thô lậu.” Nàng cố ý về mặt hồ then nói.

“Làm sao làm sao.” Hắn làm bộ như nghe không hiểu ý của nàng.

“Vây mời Ân huynh đi thêm mấy bước, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

“À, phải không?”

“Đương nhiên.”

“Ta còn nghĩ đến có thể thương thức thêm nhiều phong cảnh bên đường đây.”

“Phong cảnh ngày sau vẫn có cơ hội, Ân huynh không cần quá mức tiếc hận.”

“Nhưng là,” Hần nhẹ nhàng thở dài, “Có thể cùng Minh huynh đệ như hoa như ngọc cùng làm bạn, cũng là cơ hội khó cầu a.”

“Quá khen quá khen.” Trong lòng của nàng đột nhiên nổi lên một tia khác thường, có chút xấu hổ lập lòe.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, trong mắt Ân Vô Kiệt hiện lên một chút ý vị sâu xa khó hiểu. Đùa nàng thật sự rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Linhxu

Beta: dark Angel

Trên tấm biển gỗ mộc mạc cùng với nét bút cứng cáp, phiêu dật bay lên hai chữ ‘Phẩm Uyên’.

Tòa lầu kiến trúc hai tầng thoạt nhìn tựa hồ không liên quan đến rượu nhưng cũng là hàng thật giá thật từ lâu, nhưng rõ ràng so với những tửu quán yêu hoa liễu hạng rồi có cách điệu nhiều lắm.

“Hai vị đại gia, xin mời vào bên trong.” Bọn họ vừa đến cửa, tiểu nhị đã tươi cười chấp tay làm động tác mời.

Minh Dương Liễu đứng ở ngoài cửa, có vẻ không nghe thấy lời tiểu nhị nói, tinh thần có chút mơ hồ.

Đã lâu không có tới nơi này, lâu đến nỗi nàng đã muốn quên đây chính là sân nghiệp của Minh gia.

Chợt nhớ tới, là vì sao đã lâu chưa đặt chân tới nơi đây, tình huống lúc đó lại hiện lên rõ ràng, nghĩ đến nam nhân bộ mặt mơ hồ kia, nàng bỗng dưng trong lòng lại nổi lên một phen giận dữ.

“Làm sao vậy? Vì sao không đi vào đâu?”

Thanh âm Ân Vô Kiệt gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phả vào bên tai nàng, làm cho nàng không tự chủ được co rúm lại một chút, tâm tư trong nháy mắt quay lại.

Hần dựa vào gần như vậy làm gì? Nàng theo bản năng muốn cách xa hắn một chút.

Hắn thấy thế bàn tay to duỗi ra, trực tiếp giữ chặt đầu vai của nàng, hình thành một tư thế ái muội.

Ánh mắt liếc về phía tiểu nhị, “Cho chúng ta một gian phòng, mang lên rượu ngon nhất, chúng ta hôm nay không say không về.”

“A.....” Bị động tác thân mật của hắn dọa đến, tiếp theo lại bị hắn dùng bốn chữ ‘không say không về’ làm cho thần trí khủng hoảng, Minh Dương Liễu chậm nửa nhịp phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Khách quan yên tâm, cam đoan sẽ hoàn tao nhã yên tĩnh, nhị vị xin mời đi theo tiểu nhân.” tiểu nhị dẫn đường hô.

Minh Dương Liễu nhú mày, đối với việc tiểu nhị ái muội ám chỉ rất là bất mãn.

Cái gì kêu cam đoan hoàn toàn cảnh tao nhã yên tĩnh, hắn nghĩ đến bọn họ muốn làm cái gì? Muốn tìm địa phương tao nhã yên tĩnh, nàng sẽ ôm vò rượu đến thâm sơn rừng già đi cùng Thanh Phong Minh Nguyệt nâng cốc hát vang không hơn sao?

Thấy nàng mắt lộ ra vẻ bất mãn, Ân Vô Kiệt trong lòng cười thầm, xoay người, cầm hai tay mềm nhũn non mịn của nàng.

“Ngươi —” Đùng quá quá đáng được không, cho dù nàng hiện tại là nữ cái nam trang, nhưng giới tính của nàng hắn cũng không phải không biết, cứ như vậy mà từng bước lấn tới chiếm tiện nghi của nàng không biết rằng rất không hay sao? Chẳng lẽ hắn có thể đánh thắng trận chính là nhờ mặt không đổi sắc chiếm tiện nghi của địch quân sao?

Hắn đương nhiên không biết nàng trong lòng đang oán thầm, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt nàng đã để lộ ra điều đó, hắn quyết định cười trừ, có đôi khi sự việc vẫn là dùng truy cứu quá mức rõ ràng mới là thượng sách.

“Hai vị khách quan chờ một lát, rượu và thức ăn lập tức lên ngay.” tiểu nhị giới về sát nhan xem sắc (*) vừa thấy hai người ngồi xuống xong dường như không để tâm xem đến thực đơn, liền hiểu rõ trong lòng.

(*) sát nhan xem sắc: quan sát về mặt

“Càng nhanh càng tốt.” Minh Dương Liễu quyết định không trùng hấn, lẳng phí khí lực.

Vừa thấy điểm tiểu nhị rời đi, nàng lập tức tay chân cùng sử dụng, dưới đá trên đám, khiến cho Ân Vô Kiệt buông tay ra, còn nàng tự do.

“Tướng quân không cần quá đáng.” Nhấn nại của con người là có giới hạn, đừng khinh người quá đáng.

Ân Vô Kiệt về mặt vô tội, “Ta chỉ là thấy công tử dường như suy nghĩ sự việc đến xuất thần, sợ công tử ngã sắp xuống mới hảo tâm giúp thôi.”

“Ý tốt của ngài ta biết, nhưng hoàn toàn không có phúc nhận.” Ngã sắp xuống cũng là chuyện của nàng, huống chi nàng căn bản là sẽ không ngã sắp xuống.

“Ta hiện tại đã hiểu được.”

Minh Dương Liễu tâm phiền ý loạn quay đầu. Trong lòng buồn bực khó hiểu, vì sao từ khi vào Phảm Uyển, nàng luôn nghĩ đến nam nhân năm đó làm cho nàng tâm hoá trần đầy, hơn nữa hoàn toàn không tự chủ được đem Ân Vô Kiệt trước mắt cùng người nọ nhận làm một, nàng thần trí thác loạn (*) sao?

(*) thần trí thác loạn: tinh thần mơ hồ, điên loạn

“Ở cùng ta một chỗ như vậy làm cho người không thoải mái sao?” Từ lúc đi cùng hấn đến giờ đôi mi thanh tú kia vẫn chưa buông ra, tựa hồ bị chuyện gì đó rất khó hiểu làm phiền não, làm cho hấn rất muốn giúp nàng vượt lên cặp mày liễu kia, tiếp tục nở nụ cười.

“Cái gì?” Nàng ngẩng đầu lên biểu tình mờ mịt, không hiểu hấn vì sao hỏi như vậy.

Hấn nở nụ cười, nhìn nàng đang lộ ra vẻ trẻ con, làm cho người ta nhìn không được muốn sủng nàng.(ek ek, đúng là iu ai iu cả đường đi lối về. Sur từ cái cũng thành nai con.^^)

“Ta nói công tử là không phải thực chán ghét ở cùng một chỗ với ta, nếu không vì sao lại cau mày?”

“À, ngài biết là tốt rồi.” Nàng ăn ngay nói thật, tuyệt không muốn che dấu tâm ý chân thật.

Nàng thật đúng là thẳng thắn, hấn bật cười, nửa hư nửa thực nói: “Người nói như vậy ta sẽ tức giận.”

“À.” Thì tính sao, dù sao nàng cũng không sợ.

“Tiếng ‘À’ thật sự là ý vị thâm trường a.” Hấn có chút đắm chiêu nhìn nàng.

“Là ngài đa tâm rồi.”

“Chỉ mong là ta thật sự đa tâm.”

“Ngài là tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, chẳng lẽ còn cảnh giác với nữ tử yếu ớt như ta sao?” Nàng đùa cợt xốc hiên khoe miệng.

“Lời ấy sai rồi, sóng to gió lớn không có trở ngại, lại khó tránh khỏi âm mưu lật thuyền.”

Minh Dương Liễu lặng lẽ nắm chặt hai tay, tốt lắm, hấn thế nhưng nói nàng là âm mưu, nàng liền âm cho hấn xem!

“Lời vừa rồi có chút vội vàng, nếu có gì đặc tội, còn xin công tử thứ lỗi.”

Khẩu khí không có thành ý như vậy hấn định lừa ai? “Làm sao có thể đâu, Ân huynh có phong độ của một đại tướng nhân, nhất định sẽ không có lòng dạ hẹp hòi.”

Lời nói chứa dao nha, lại thấy nàng sóng mắt lưu chuyển, mặt mày trong lúc nói ra câu đó còn cười quyền rũ phong tình, trừ bỏ làm cho lòng hấn gọn sóng, tuyệt đối không như nàng mong muốn bị mĩa mai làm cho tức giận.

Nàng bị hấn dùng ánh mắt mờ ám nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên đứng lên, đi vòng quanh đánh giá nhả gian (*).

(*) nhả gian: căn phòng

Thấy nàng rõ ràng né tránh, Ân Vô Kiệt cũng không vạch trần, lấy bình trà rót một chén đưa lên miệng thổi.

Sau ba tuần rượu, nhiệt khí lên mặt, không khí trong nhả gian cũng dần dần lên.

Minh Dương Liễu mắt thu thủy long lanh, gương mặt hoa đào ửng hồng, mĩ mạo mê người, nhìn người trước mắt ân cần nâng chén mời rượu rồi tự uống, Ân Vô Kiệt vẫn duy trì phong độ ai đến cũng không cự tuyệt, sẽ chờ xem một khắc nàng say rượu luống cuống.

Theo từng ly rượu hạ xuống, lý trí Minh Dương Liễu cũng từng giọt từng giọt xói mòn.

Rất cục —

Tayngọc mềm mại không xương xoa xoa lên khuôn mặt tuần mỹ vô trù, hấn lại vẫn bất động như núi.

“Tuyệt sắc giai nhân như thế này ở trước mắt, nếu không hào hưởng thụ, chẳng lẽ không phải quá mức đáng tiếc.....” Bàn tay nhỏ bé theo bên mặt hấn trườn xuống cổ, dùng một chút lực, kéo áo xuống, lộ ra lồng ngực trắng kiện cân xứng.

Taycầm ly rượu bất giác nắm chặt, nhưng như động tác, trước mặt vẫn chưa quá mức, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, nàng là thật sự mượn rượu già điên?

Mắt hạnh chớp chớp lúng liếng, nụ cười hoa đào nở rộ, túy (*) mỹ nhân động tình khiêu khích nếu là là người khác có định lực kém một chút chắc chắn sẽ vô phương ngăn cản.

(*) túy: say

Ân Vô Kiệt ánh mắt trầm xuống, thấy tình huống như vậy, hấn cảm xúc di động, hai tay không tự nhiên nắm thật chặt, trên mu bàn tay gân xanh ẩn hiện, cái cảm cương nghị hơi gồng lên, môi mím chặt. Năm năm trước, nàng cũng như thế này, giống như một thiếu niên thanh khiết, nay đã trưởng thành quyến rũ, mặc nam trang cũng âm nhu xinh đẹp tuyệt trần đều làm người ta thêm nhỏ dãi.

“Liễu nhi, không cần xuống chút nữa.” Thanh âm lộ ra áp lực.

Nhưng mà, người đã muốn say đến không rõ phương hướng chỉ khanh khách cười, hai tay đặt tại đầu vai hấn, mang theo từ khí phun ở trên mặt hấn, về mặt xấu xa nói: “Mỹ nhân, cười một cái cho gia coi đi.”

Nếu không định lực đủ, hấn xác định chắc chắn sẽ bỏ mình bởi câu đùa giỡn này của nàng

Mỹ nhân? Gia? Nàng uống say rồi, ngay cả giới tính của mình đều quên sao?

“Mỹ nhân nha, người đẹp nên cười nhiều vào, nếu không nếu không sẽ lãng phí khuôn mặt tuyệt trần này. Đến, cười một cái thôi.” Miệng nói, hai tay không rảnh rỗi xoa mặt hấn, muốn làm cho cái miệng của hấn nhếch lên hình cánh cung.

Hấn có chút dờ khóc dờ cười. “Không bằng nàng cười trước một cái đi.” Hơi hơi nhịu mày, hấn không có hảo ý đề nghị.

“Ta vẫn luôn cười a.” Tuy ánh mắt đã say lờ lờ mộng lung, nhưng thanh âm của nàng lại thập phần thanh tỉnh.

Hai tay đang nắm chặt buông ly rượu xuống, chuẩn bị nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng —

“Mỹ nhân, động thủ động cước là không tốt lắm nha.”

Không ngờ, thân thủ nàng lại nhanh nhẹn giống như cá trạch linh hoạt tránh ra, thuận thế kéo rộng vạt áo hấn, lấy thủ pháp không thể tưởng tượng kéo hai tay của hấn lên.

Ân Vô Kiệt nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, nàng đến tốt cùng là người như thế nào? Lại có thể dễ dàng bắt được hai tay một võ tướng như hấn?

Minh Dương Liễu cười đến không có hảo ý ngồi lên trên bàn, vươn chân phải lần theo vạt áo mở rộng của hấn đem từng chút từng chút một rộng mở ra, làm cho cơ ngực to lớn của hấn to bại lộ ở mờ nhạt không rõ ràng lắm dưới ánh nền.

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, dùng trên mặt hai nam tử đồng dạng tuần mỹ mê người nhưng lại mang hai phong cách khác nhau, giống như vì bọn họ phủ thêm một làn sương mù huyền ảo, làm cho hai người có vẻ như không phải người trần gian.

Tayphải vươn ra nhắc bầu rượu lên, quơ quơ, Minh Dương Liễu cười quyến rũ động lòng người lại lộ ra một tia gian xảo “Rượu ngon, xứng với cảnh đẹp mỹ nhân mới là vừa vặn. Ngày tốt cảnh đẹp chớ để bỏ lỡ, đến, mỹ nhân, làm cho chúng ta nhất túy giải ngàn sầu.”

Hấn vốn là có thể tránh đi, nhưng là hấn cũng không né không tránh, tùy ý để nàng đưa ly rượu lên miệng mình.

Rượu quả thật là hảo tửu, uống đến yết hầu không nóng cháy mà thanh thuận, không hề có cảm giác cay độc, ở bên trong ôn nhuận ẩn hàm phong tình vô hạn, tựa như thiên hạ trước mắt, xinh đẹp lại thông minh xảo trá.

Rượu theo khoe miệng hấn chảy xuống, chảy xuống bộ ngực, uốn lượn chảy vào thất lung.

Đôi mắt to xinh đẹp sáng lên, thực sự tà ác, tay phải vươn ra Lan Hoa Chi, từ mặt hấn trượt xuống, mãi cho đến phía trên lưng quần hấn.

“Người muốn làm gì?” Tiếng nói khàn khàn mất đi độ trong sáng trấn định ngày thường, hơi chút áp bách cùng gọi cảm.

“Ai nha, mỹ nhân, ta có thể làm cái gì đây? Cái tốt đẹp phải lộ ra cho người hữu tình thưởng thức không phải sao?” Ý cười yếu ớt trong suốt nhưng tay không quên động chạm vào đai lưng cấm kỵ.

“Giúp người cởi áo tháo thắt lưng a.”

Hắn bị năm chữ ‘cởi áo tháo thắt lưng’ của nàng dọa cho chút nữa sắc nước miếng, nữ nhân này, trước và sau khi uống rượu thật sự hai người khác nhau, hành vi hoang đường đến nỗi làm người ta không thể tin nổi.

Rõ ràng thân là nữ tử, mỗi lời nói lại không chỗ nào không phải là hành vi của đấng đồ tử (*), cử chỉ lớn mật đến nỗi làm cho hắn thân là nam tử cũng phải xấu hổ.

(*) đấng đồ tử: nam tử không đàng hoàng

Mất thấy đai lưng sắp rời khỏi người mà đi, hắn không còn bao nhiêu thời gian dư thừa để tự hỏi, vận công muốn tránh khỏi hai tay đang nắm chặt vạt áo mình.

“Khách quan, cá đuôi phượng đến đây —”

Trong sách cũng không có khéo như vậy, tiểu nhị đưa món ăn cuối cùng vào.

Vì thế, hiện trường có hai người giết mình, còn lại kẻ kia không coi ai ra gì tiếp tục làm việc của mình, thành công kéo đai lưng màu xanh chường mắt xuống.

“Đi ra ngoài!” Ân Vô Kiệt khuôn mặt xanh mét, lớn tiếng hướng tiểu nhị rống lên.

Tiểu nhị lập tức hoàn hồn, rời khỏi nhà gian, còn chu đáo khép chặt cửa phòng.

“Minh Dương Liễu, nàng thanh tĩnh một chút cho ta!” Thanh âm nổi giận tràn ngập uy hiếp phun ra.

Đáng tiếc, vẻ mặt nhân nhi đang cười hi hi lại bất vi sở động (*), lấy một vò rượu trên bàn, bắt đầu rót từ đỉnh đầu hắn xuống.

(*) bất vi sở động: không thay đổi

“Nàng —” Toàn bộ ‘lý trí’ trong đầu hắn hồi phi yên diệt (*).

(*) hồi phi yên diệt: biến mất, bay mất

“Cô lỗ..... Cô lỗ.....”

Ở trong ao rượu lúc chìm lúc nổi, cũng uống đầy một bụng rượu, làm cho nàng dù muốn cũng khó thanh tĩnh.

Ân Vô Kiệt bị ép đến phát điên làm ra lựa chọn giống như năm năm trước, mang theo nàng tìm được ao rượu trong hậu viện quán rượu, đem nàng quăng vào ao rượu lớn hương phác mũi, làm cho nàng hưởng thụ cảm giác tắm trong rượu.

Hắn đã thay quần xong mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh ao rượu, mắt lạnh nhìn nàng bì bõm trong rượu.

Tĩnh tĩnh như thế, ác liệt như thế, yêu mị như thế, lại đáng giận như thế..... Hắn rút cuộc nên làm gì với nàng bây giờ?

Nhìn nhìn, hắn bắt đầu kinh hãi, màu đỏ ửng trên mặt nàng dần dần rút đi, nàng gầy dựa đi ra khỏi ao rượu, ngồi xồm bên cạnh ao nôn mửa, vẻ mặt thống khổ cực kì.

Tim chợt thất lại, hắn bước nhanh đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng hỏi, “Nàng có sao không?”

Nàng che miệng ngẩng đầu, con ngươi giống như sương mù lại giống như thanh tĩnh nhìn hắn một cái, lại cúi đầu tiếp tục phun, rất có khí thế nếu không đem tâm can nhỏ ra sẽ không bỏ qua.

Mất thấy nàng không ngừng nôn, đến nỗi trong bụng chỉ còn toàn nước vẫn tiếp tục nôn khan, tâm hắn càng thêm bất ổn, hắn không phải đã làm quá đáng quá đi? Nói như thế nào nàng rút cuộc vẫn là một cô nương a.

“Đờ ta đứng lên.”

Ngữ khí suy yếu mà thống khổ, đánh mạnh vào trong tai Ân Vô Kiệt.

Hắn thân thủ nâng dậy nàng, quần áo ẩm ướt ngượng ngùng dán lên thân thể của nàng, càng lộ ra của vẻ gầy yếu, ngoài cửa sổ gió đêm thổi vào làm cho nàng nhin không được co rúm lại.

“Giúp ta kéo cái dây thừng kia một chút.” Nàng nửa nằm trong lòng hắn, tựa hồ ngay cả nói chuyện đều hút đi toàn bộ khí lực của nàng.

Nhìn theo hướng ngón tay nàng, hắn nhìn thấy một sợi dây màu trắng. Hắn vẫn ôm nàng đi qua, dùng tay kéo một chút.

“Nàng cần thay một bộ quần áo.” Cảm giác được thân thể của nàng hơi hơi phát run, mảy mảy không khỏi nhiu lại.

“Ừ.” Minh Dương Liễu toàn thân vô lực đơn giản giao toàn bộ sức nặng chuyển qua trên người hắn, nhắm mắt không muốn nói.

Ân Vô Kiệt khó hiểu dụng ý của việc kéo dây thừng, nhưng lúc này lại không phải thời điểm để hỏi nguyên nhân, bởi vì sắc mặt của nàng thoạt nhìn thật sự tái nhợt khiến người ta vừa thương tiếc, lại càng làm cho người ta áy náy.

Rất nhanh hắn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, không bao lâu, một trung niên nam tử dáng người tròn trịa thấp bé, quả thực rất giống quả cầu ‘lăn’ vào.

Nếu không phải thời cơ không thích hợp, tâm tình cũng không đúng, Ân Vô Kiệt nhất định sẽ cười ra tiếng.

“Đại tiểu thư, thật là ngượng a!”

Ân Vô Kiệt hơi kinh hãi, nhưng vẫn không nói gì, lấy tĩnh chế động.

“Luu mập” Minh Dương Liễu cố gắng tự mình đứng vững, nhưng thất bại “Giúp ta tìm một bộ quần áo sạch sẽ đến đây.”

“Tiểu nhân đi ngay.” Luu mập lại giống như quả cầu ‘lăn’ đi, thật sự là chân ngắn tay ngắn lại quá béo, đi nhanh thật giống như một trái cầu lăn lộn.

“Ta đỡ nàng đến bên kia ngồi xuống.”

“Ừ.”

“Tĩnh rượi chưa?”

“Ừ.”

“Không muốn nói chuyện sao?”

“Ừ.”

Ân Vô Kiệt đánh giá nàng, biểu tình tái nhợt, lông mi dài che lấp mắt to đôi mắt người, thật sự là một cực kỳ, không muốn nói chuyện mà thôi.

“Thực xin lỗi, là ta nhất thời xúc động.”

“Ừ.”

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư, quần áo đến đây.”

Hắn còn muốn tiếp tục nói, lại nghe đến bên ngoài truyền đến thanh âm Luu mập hô to, không tự giác ngậm miệng lại.

“Vị công tử này, phiền toái ngài cùng tiểu nhân đến bên ngoài chờ được không?” Luu mập thông minh đã thay chủ từ mở miệng.

“Được.” Ân Vô Kiệt không hề dị nghị nghe lời, dù sao nam nữ hữu biệt.

Nhìn thấy hai người đều rời đi, cửa phòng cũng đóng chặt, Minh Dương Liễu thế này mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cánh cửa trong chốc lát, sau đó vỗ vỗ ngực vẫn cảm thấy có chút ghê tởm như cũ, chậm rãi thay quần áo.

Nguyên lai là hắn. Đây là thiên ý sao?

Vừa thấy cửa mở ra, Luu mập khó nén vẻ mặt hưng phấn, “Đại tiểu thư, ngài đã năm năm không có tới Phẩm Uyên đi, tiểu nhân hôm nay nghe được tiếng chuông còn tưởng rằng là mình nghe nhầm, không nghĩ tới thật sự là đại tiểu thư.”

Tay vỗ lên ngạch cửa, Minh Dương Liễu thanh âm vẫn có vẻ hữu khí vô lực, nàng thản nhiên dặn dò “Giúp ta thuê một chiếc kiệu nhỏ, đưa ta hồi phủ.”

“Vâng, ngài không sao rồi chứ?” Trước khi đi, Luu mập vẫn là không nhịn được lo lắng hỏi.

“Không chết được, mau đi đi.” Thân thể không khoẻ nàng cũng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, sắc mặt đã có chút không kiên nhẫn.

Luu mập lập tức thức thời rời đi, xem ra hôm nay đại tiểu thư tâm tình thật không tốt, xem tình hình vừa rồi cùng năm năm trước thật sự là giống nhau a, không biết sau đêm nay, đại tiểu thư lại có bao lâu sẽ không bước vào Phẩm Uyên.

Cảm giác choáng váng hoa mắt làm cho nàng cảm thấy chính mình hai chân giống như đang bước trên mây, thân mình không tự chủ được có chút lung lay, nhưng ý nghĩ lại dị thường thanh tỉnh, làm cho nàng càng cảm thấy thống khổ rõ ràng.

Nàng chán ghét như vậy, thanh tỉnh thật là khổ, còn không bằng say đến không biết trời trăng gì nữa mới thoải mái.

Xem khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn thành một đoàn, thân mình còn lão đảo mỗi bước chân đều lung lay muốn ngã, Ân Vô Kiệt thân thủ đỡ lấy nàng,

“Nàng thật sự không có việc gì sao?”

“Ngài xem ta giống không có việc gì sao?” Nàng không đáp hồi lại.

Nàng phi thường không thoải mái, hẳn có biết hay không năm đó sau khi hấn phát tay áo rời đi, nàng cũng cảm thấy khó chịu không thôi giống hôm nay? Nghĩ đến đây, tâm hấn không khỏi thu thành một đoàn. “Thực xin lỗi.”

“Nếu lời nói thực xin lỗi có thể khiến ta không khó chịu như vậy, người cứ việc nói không quan hệ.” Nàng thân nhiên mở miệng, lại lộ ra vô tận oán hận.

“Đại tiểu thư, kiêu đến đây.”

Ân Vô Kiệt trừng mắt liếc nhìn Lưu mập một cái, như thế nào mỗi lần hấn muốn cùng Minh Dương Liễu tiến thêm một bước giải thích, hấn sẽ lỡ mạng xuất hiện đâu? Quả thực giống như là cố ý.

Lưu mập mặc danh kỳ diệu tiếp nhận ánh mắt oán hận của hấn, không rõ cho nên thân thủ lại gãi gãi đầu.

Uống rượu xong lại gặp gió đêm, vì thế, Minh Dương Liễu thực bất hạnh nhiễm phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi.

Hỗn loạn ngủ hai ngày ba đêm, đợi cho nàng miễn cưỡng có thể có tinh thần muốn ăn cơm thời điểm, lại nghe được một tin tức làm cho nàng không tưởng được — Hoàng Thượng không có ân chuẩn bản tấu từ hôn kia!

“Nữ nhi a, nhanh chút khỏe lên đi, nếu không chúng ta đem hôn sự này làm trước, nói không chừng là một cái xung hi, bệnh của con sẽ tốt lên ngay.”

Nhìn vẻ mặt phụ thân đại nhân đứng trước giường mặt mày hờn hờ, không khí vui mừng, Minh Dương Liễu thập phần muốn bẻ rời một miếng gỗ ở đầu giường không hiểu đạo ném hấn một cái.

Nàng còn đang bệnh được không, cha thế nhưng không để ý nàng thân thể suy yếu, còn họa vô đơn chí (*).

(*) họa vô đơn chí: Họa vô đơn chí là cái tai họa không đến một lần.

Ý nói: Tai họa thường xảy đến liên tiếp, dồn dập.

Thường nói: Họa vô đơn chí, Phước bất trùng lai.

Nghĩa là: Cái họa thì không đến một lần, còn cái phước thì không đến nhiều lần.

Cái họa thì luôn luôn nhiều hơn cái phước, bởi vì con người thường làm ác nhiều hơn làm thiện. Cho nên, Phật gọi cõi trần là biển khổ.

“Hoàng Thượng vì sao không cho phép?” Nàng nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

“Điều này vi phụ cũng không rõ a.”

“Con muốn gặp Ân Vô Kiệt.”

“Con đang bị bệnh.” Ngụ ý của Minh Học Hải chính là không đồng ý.

“Con nhất định phải gặp được hấn.” Nàng kiên trì nói.

“Con bệnh thật sự rất nặng.” Sắc mặt tái nhợt giống như vừa được phủ lên một lớp bột nước, đôi mắt tinh lực hữu thần cũng âm đạm không ít, mới có hai ngày ngắn ngủn, nữ nhi bảo bối xinh đẹp động lòng người của hấn đã tiêu tụy thấy rõ, thực làm cho người ta đau lòng.

“Cha nhất định.” Nàng thẳng tắp chờ phụ thân.

“Con thật kiên trì muốn vậy?” Minh Học Hải cực kỳ bất đắc dĩ, gặp nữ nhi suy yếu lại kiên định gập đầu, hấn thỏa hiệp. “Được rồi, ta mời hấn đến phủ.”

“Cám ơn cha.”

Tiến bước lão gia, Như Xuân mang chân bông đến kê sau lưng tiểu thư một lần nữa, làm cho nàng có thể dựa thoải mái chút.

“Như Xuân, giúp ta lấy áo khoác lại đây.”

“Tiểu thư muốn đứng dậy?” Như Xuân kinh hãi, “Không thể, hiện tại thân thể tiểu thư thực suy yếu, không thể đứng dậy.”

“Đợi lát nữa khách đến, ta không thể mặc như vậy khách?” Minh Dương Liễu nhàn nhạt mở miệng.

“Á..... Vậy, nô tỳ đi lấy áo khoác.” Như Xuân đặt đồ xuống bên cạnh, vừa giúp nàng thay quần áo vừa hỏi: “Tiểu thư, người thật sự muốn gặp Tịnh Biên tướng quân ở trong phòng?”

“Hiện tại hẳn là cô gia tương lai của người.” Thanh âm đậm mặc nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì, giống như đang trần thuật chuyện của người khác vậy.

“Cũng phải a.” Như Xuân ngẫm lại nếu danh phận đã định, cũng không ngạc nhiên.

Sắc mặt của ta có phải hay không rất khó xem?”

“Tiểu thư muốn trang điểm sao?”

“Không cần.”

“Nhưng, tiểu thư sắc mặt thật sự rất kém nha.”

Nàng lại lộ ra một chút cười, “Phải thật kém mới tốt.”

Như Xuân nghe vậy khó hiểu, sắc mặt kém có cái gì tốt?

Biết nàng không hiểu, Minh Dương Liễu cũng lười giải thích, thay quần áo xong mệt mỏi tựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần, có cảm giác tinh thần không phải thật sự quá kém, không nghĩ lại ngủ quên.

Thời điểm Ân Vô Kiệt đi vào phòng, nguyên bản Như Xuân cũng đang ở trong phòng thu dọn mới phát hiện tiểu thư ngủ say, trong khoảng thời gian ngắn có chút khó xử nhìn hần, “Tiểu thư nhà ta ngủ say rồi, tướng quân có thể hay không chờ sau khi nàng tỉnh lại lại đến?”

“Không sao, ta chờ ở đây cũng được.” Thấy Như Xuân ngây ngốc, hần trầm giọng vừa hỏi “Có vấn đề gì sao?”

“Không. Không.” Hần là cô gia tương lai, hẳn là không có vấn đề. Nghĩ như vậy, Như Xuân liền yên tâm, “Vậy nô tỳ đi pha trà cho tướng quân.”

“Đi đi.”

Như Xuân đi rồi, Ân Vô Kiệt chần chờ một chút, sau đó vẫn là quyết định đi vào thăm, vén rèm đi vào nội thất.

Minh Dương Liễu giống như búp bê xinh đẹp trắng men, im lặng nằm dựa vào trên giường, tóc dài như mực tán phi bên người, càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt ốm yếu.

Khí thể bức nhân như vậy, cả người mang khí chất của một đóa hoa hồng gai, lúc này xem ra lại giống như cánh hoa mùa thu nhu nhược sắp rời cành, yếu ớt không chịu nổi, khiến người ta thương cảm.

Mặc kệ nàng tính tình như thế nào, thân mình vẫn là khuê các yếu đuối, là hần không đúng mực.

Ánh mắt quét qua một lần, hần đơn giản vén áo ngồi xuống mép giường, lẳng lặng chờ nàng tỉnh lại.

Khi Minh Dương Liễu mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuấn tú không dấu nổi thần sắc lo lắng.

Nàng cả kinh, theo bản năng vuốt vuốt tóc, có chút không thoải mái. “Ngài tới lúc nào , tại sao không ai đánh thức ta?”

“Thấy nàng đang ngủ, nha hoàn không đành lòng đánh thức nàng, mà ta cũng không có việc gì, liền ngồi ở chỗ này chờ nàng tỉnh ngủ.”

Nàng ngồi thẳng người, cũng không quanh co, trực tiếp hỏi: “Bản tấu kia Hoàng Thượng bác bỏ?”

“Ừ.” hần sớm đoán được nàng mời hần đến phủ, nhất định là muốn hỏi về chuyện tấu chương kia.

“Vì sao lại như vậy?”

“Hoàng Thượng chính là miệng vàng lời ngọc, hành vi cử chỉ phải vì thiên hạ làm gương, nếu như lật lọng, làm sao khiến thiên hạ tin phục?!”

“Nhưng là.....” Nàng tràn đầy hồ nghi nhìn hần. “Chúng ta đã muốn dâng tấu, đây là lý do tốt nhất cho Hoàng Thượng a.”

Không tránh đón ánh mắt của nàng, Ân Vô Kiệt trấn định tự nhiên nói: “Nói như vậy cũng có lẽ đúng, nhưng mà nếu sau này hần đem công chúa gả cho ta, làm thế nào bịt miệng thiên hạ, mọi người chỉ biết nghĩ đến nàng vì uy nghiêm của đế vương mà không tự nguyện.”

Nàng nhàu mày, việc này tạm thời không đáng truy cứu, nhưng nàng nghĩ đến một chuyện khác cũng muốn biết rõ ràng. “Ta vẫn có một cảm giác thực vớ vẩn.”

“Sao?”

“Ta tựa hồ đã từng gặp qua ngài.” Nàng cẩn thận đánh giá vẻ mặt của hần, không muốn bỏ qua bất kỳ biến hóa nào dù là nhỏ nhất.

“Phải không?” Hần về mặt thần nhiên.

“Ngài rất giống với một người trước kia cũng từng đem ta ném vào trong ao rượu, hại ta bệnh nặng nửa năm.”

Trong lòng hắn phi thường giật mình, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, “Có chuyện khéo như vậy sao?”

“Cho nên, mấy năm nay ta ngày tư đêm tưởng, tâm tâm niệm niệm chính là kẻ đó.”

Hắn giật mình, không nói gì nhìn nàng, nàng có biết hay không lúc này giọng điệu thần thái của nàng có bao nhiêu ái muội, khiến nhiều người mơ màng, nếu hắn không phải người năm đó, hắn nhất định sẽ phi thường ghen tị.

“Năm đó nếu ta không uống quá chén, say đến nỗi hai mắt mờ mịt, cũng sẽ không hề ấn tượng đối với tướng mạo người nọ.” Nàng đột nhiên đề cao giọng điệu, Minh Dương Liễu ánh mắt cũng từ nhu tình như nước dần dần kết thành băng. “Tốt nhất đừng cho ta gặp lại hắn, nếu không ta sẽ nhìn không được đem ‘tình cảm nhưng nhớ nhiều năm’ chuyển hóa thành hành động thực tế.” Ân Vô Kiệt nghe vậy rung mình, rốt cuộc có nên hay không nên thẳng thắn thành khẩn nhận kẻ vô lương kia chính là mình?

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Linhxu

Beta: dark Angel

Hai ngày sau —

“Thiếu gia, ngài làm thế này có ý gì?”

Ân Vô Kiệt đang thu dọn quần áo xong quay đầu cười, vân đạm phong khinh nói: “Trò về biên quan a.”

“A.....” Đột nhiên như vậy? “Ngài hắn không phải là thành thân xong mới hồi biên quan sao?”

“Ừ” hắn gật đầu, ý cười trên mặt khiến người ta không thể nhìn thấu, “Vốn phải là như vậy.”

“.....” Lão quân gia cảm thấy mình có nghe nhưng không có hiểu.

“Nhưng có một số việc nên dừng hành động, không thể dựa theo trình tự bình thường.”

Lão quân gia khẳng định nụ cười trên mặt chủ tử có gian trá, thấy hắn thu dọn xong bọc hành lý, xoay người muốn đi ra nội thất, vội vàng lại hỏi, “Thiếu gia! Nhưng là..... Minh tiểu thư đang ốm đau trên giường, người như vậy thật sự được không?” Có thể hay không quá mức kích thích nhà gái? Vạn nhất làm cho đối phương bệnh tình tăng thêm..... điều này không tốt lắm đâu.

“Có đôi khi lửa giận so với thuốc còn hiệu quả hơn.” Nói xong, Ân Vô Kiệt cố gắng nén cười ly khai.

Lão quân gia càng mờ mịt, chẳng lẽ ý thiếu gia là nói hắn cố ý chọc giận Minh gia tiểu thư? Mà đối phương sẽ bởi vì tức giận làm cho khỏi bệnh nhanh hơn?

Khi Ân Vô Kiệt đi về phía phụ thân chào từ biệt, gặp được một vị khách ngoài ý muốn “Minh đại nhân, ngài đã tới?”

“Đúng vậy, tướng quân.”

“Kiệt nhi, nên sửa lại, sao lại gọi là Minh đại nhân.” Trần Bắc hầu vẻ mặt vui mừng sửa đúng lời con nói.

Ân Vô Kiệt vì thế một lần nữa chào, “Tiểu tể ra mắt nhạc phụ đại nhân.”

“Được được.” Minh Học Hải cười đến không thấy mắt đâu.

Hắn chuyển qua phụ thân “Cha, con là đến chào từ biệt người.”

Trần Bắc hầu cùng thông gia tương lai đồng thời ngẩn ra. Chào từ biệt?

“Hoàng Thượng không phải cho con một tháng nghỉ ngơi sao?” Trần Bắc hầu không rõ.

“Chẳng lẽ không thành thân trước đã hỏi biên quan?” Minh Học Hải vẻ mặt ngưng trọng. Việc này nếu bị nữ nhi biết, hậu quả khó có thể đoán trước.

“Việc hôn nhân đã được Thánh Thượng ân chuẩn, khi nào cưới không không quan trọng lắm.” Ân Võ Kiệt đảo mắt khắp nơi trả lời.

Nói là nói như vậy, nhưng là hắn rất muốn sớm một chút được ôm kim tôn a! Trần Bắc hầu âm thầm oán niệm không thôi. “Như vậy a, vậy cũng nên chọn ngày mới phải phép.” Hắn có thể chờ, Minh gia nữ nhi cũng có thể chờ, nhưng là hắn cùng Minh ngự sử hai cái lão nhân cũng không thể mãi cùng bọn họ chờ đợi.

“Ta nghĩ hắn là sẽ không lâu lắm.”

Hai cái lão nhân nhìn vẻ mặt hắn như đã có định liệu trước, trao đổi ánh mắt với nhau một cái, việc này có vấn đề, nhưng hai lão nhân đã lẫn lộn chôn quan trường hơn mười năm cũng phi thường ăn ý không truy vấn, chỉ cần mở to hai mắt xem diễn thì tốt rồi.

“Muốn lên đường ngay hôm nay sao?” Trần Bắc hầu hỏi.

“Vâng.”

“Không đi gặp Minh gia tiểu thư nói lời từ biệt sao?”

“Việc này làm phiền nhạc phụ đại nhân chuyển lời.” Ân Võ Kiệt cố ý xem nhẹ ánh mắt nóng bỏng chờ đợi của Minh Học Hải.

“Ách.” Minh Học Hải có chút không vừa ý, tin tức tàn bạo như vậy bắt mình đi chuyển lời, nếu làm không tốt tất sẽ liên lụy bản thân, nữ nhi mình tâm địa không tốt lắm a.

“Hiện tại nhạc phụ muốn hỏi phủ sao?”

Minh học giật mình không giấu nổi kinh ngạc nhìn hắn, dĩ nhiên lập tức hiểu ra, không khỏi cười ha ha, “Được được, ta lập tức hỏi phủ.” Thú vị thú vị!

Còn chưa ngồi nóng ghế Minh Học Hải vô cùng sung sướng chạy vội đi, Trần Bắc hầu cũng nhin không được mặt đầy ý cười, quay đầu nhìn về phía con, “Con như vậy mà đi, không phải sẽ làm cho người ta có cảm giác kim thiên thoát xác sao?”

“Không, nên là..... Dục đoán cổ tủy (*).”

(*) Dục đoán cổ tủy: đoán lung tung

“Ha ha.....” Lão Hầu gia không nhịn được cất tiếng cười to, quả nhiên như hắn dự đoán, con là đang dụng tâm với Minh gia tiểu thư.

“Nếu Minh đại nhân hôm nay không vừa vặn đến đây, con sẽ làm như thế nào cho Minh gia tiểu thư biết chuyện con phải về biên quan đây?”

Ân Võ Kiệt nghiêm trang trả lời “Trên đường người nhiều như vậy, chắc chắn sẽ có người nhìn thấy Tịnh Biên tướng quân thân sắc vội vàng rời kinh, có người nhìn thấy tin tức tự nhiên sẽ rơi vào tay Minh phủ, chỉ cần tin tức rơi vào tay, năng nhất định sẽ đến chứng thực.”

“Khẳng định như thế?” Trần Bắc hầu nhíu mày.

“Chính là khẳng định như thế.”

“Nghe con nói như vậy, vì phụ cũng muốn sớm được gặp Minh tiểu thư.”

“Yên tâm, cam đoan người nhất định sẽ sớm đạt được ý nguyện.”

Ân thị phụ tử nhìn nhau cười, tựa như một đôi hồ ly ngàn năm đã tu luyện thành tinh.

Không có phản ứng,

Minh Học Hải từ vụng trộm đánh giá đến quang minh chính đại nhìn kỹ nữ nhi từ trên xuống dưới.

Nhưng thiên hạ như trước dựa ở đầu giường dùng một động tác tạo nã mê người, chậm rãi uống bát thuốc trong tay, làm như đó là nữ vị tuyệt vời nhất trên đời.

“Liều nhi, con hiểu cha nói gì không?” Hắn không nhịn được hoài nghi vì thuốc rất đáng, có thể làm cho nữ nhi đặt toàn bộ tâm tư vào việc uống thuốc nên không nghe rõ mình nói gì.

“Cha nói Tịnh Biên tướng quân phải về biên quan.” Minh Dương Liễu thân nhiên nói, vô cùng ra vẻ mình nghe được phi thường rõ ràng.

“Vậy sao phản ứng của con lại như vậy?” Tại sao lão lại cảm thấy mình càng ngày càng đoán không ra tâm tư nữ nhi đây?

“Hắn là tướng quân, từ biên quan đến tất nhiên phải về biên quan rồi, thực bình thường, con nên có phản ứng gì?” Nuốt vào ngụm thuốc cuối cùng, nàng không khỏi nhũn mày liễu lại. Thuốc này thật ra được bỏ thêm bao nhiêu hoàng liên a, uống xong thuốc đầu lưỡi của nàng đều đã tê rần.

“Con đây là phụng chỉ ném tú cầu—”

“Đã ném xong rồi.” Nàng cắt ngang lời phụ thân.

“Hắn cho dù phải về biên quan, cũng có thể thành thân với con xong rồi mới đi.” Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Ít nhất cũng nên chờ đính ước xong hãy đi.”

“Sốt ruột làm gì.”

“.....”

Tiếp nhận khăn tay Như Xuân đưa đến, Minh Dương Liễu lau khô miệng, nhìn phụ thân mỉm cười nói, “Nếu hắn phải đi, tự nhiên sẽ đem mọi việc an bài tốt, kháng chỉ dù sao cũng là đại sự không phải sao?”

Phía sau lưng Minh Học Hải lặng lẽ toát mồ hôi lạnh, hiện tại là như thế nào, đây là đôi trẻ muốn trình diễn một tuồng đấu trí? “Ý của con là hắn đã muốn có an bài trước?”

“Yên lặng chờ là tốt rồi.” Mắt đẹp lại đảo qua, “Cha, muốn đánh cược hay không?”

“Đánh cược gì?”

“Ta cá là ngày mai Ân gia sẽ đến đưa sinh lễ, làm lễ đính ước.”

Một khi nữ nhi đã khẳng định như vậy, hắn mới không cần cá, chắc chắn chỉ thua không thắng. “Không cược.” Lời cự tuyệt chắc như đinh đóng cột.

“Chúng ta đây cược cái khác cũng được.” Minh Dương Liễu khẩu khí vẫn không hề thay đổi.

“Cái gì?”

“Con cá là hắn bảo cha trở về nói cho con biết.”

Minh Học Hải ngậy đại, nữ nhi thật sự là thông minh làm cho hắn lạnh ngắt cả người.

“Quả nhiên là...” Nụ cười yếu ớt trong suốt trên mặt nháy mắt biến mất không thấy, chỉ còn lại bầu trời u ám.

Không xong! Nữ nhi tức giận, hắn lại còn tới vào lúc không thích hợp không kịp chạy trốn.

“Làm sao con có thể nghĩ như vậy?” Hắn cố gắng che dấu vẻ sợ hãi cười.

“Vừa rồi con có hỏi qua Tề bá nơi cha vừa đi, hắn nói nhiều khả năng là đến Trấn Bắc hầu phủ báai phòng, mới đi không bao lâu cha liền trở về nói cho ta biết chuyện này.”

“Vậy..... Sao con lại khẳng định là hắn bảo cha chuyển lời đến con đâu?” Hắn còn muốn cứng rắn lừa gạt.

“Hắn nếu muốn vụng trộm rời kinh thì chúng ta sẽ không biết tin tức. Tuy nhiên cha chẳng những chiếm được tin tức, còn làm ra vẻ phi thường muốn nhìn bộ dáng phản ứng của nữ nhi như thế nào.” Nói xong, nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn phụ thân.

Nguyên lai là hắn đã quá nóng lòng muốn xem diễn nên để lộ chân tướng, con rể, xin lỗi a!

“Vậy con tính làm sao bây giờ?” Hắn một chút cũng không tin nữ nhi sẽ không phản kích.

“Tiếp tục dưỡng bệnh.”

“.....”

“Nữ nhi của ngài là con bệnh, không hảo dưỡng thì bệnh nặng thêm nha, vô luận con nghĩ muốn làm cái gì đều là lý luận suông, sẽ không làm nên chuyện gì.”

Cũng phải, hai ngày nay nhìn nữ nhi khí sắc tuy rằng đã tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn đang bệnh, nhìn thôi cũng khiến cho người làm cha như hắn đau lòng, cũng không biết rốt cuộc là người nào dùng ngàn dao hại nữ nhi bệnh thành như vậy.

“Cha, con có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

“Vậy con hảo hảo nghỉ ngơi, cha đi trước.”

“Như Xuân, đưa cha ta đi ra ngoài.”

“Vâng.” Như Xuân ở một bên lên tiếng trả lời.

Đợi cho đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Minh Dương Liễu nhéo vạt áo trước ngực, mảy nhú chặt, oa một tiếng đem thuốc vừa mới uống xong phun ra toàn bộ.

Nàng mặt không chút thay đổi dùng ống tay áo lau đi nước thuốc trên khóe miệng, thì thào lầm bầm “Đùa giỡn ta chơi vui như vậy sao? Ân, Võ, Kiệt —” Ba chữ cuối cùng cơ hồ là dùng hết sức nghiêng răng thật chặt.

Như Xuân tiến bước lão gia trở về, vừa vào phòng đã nhìn thấy một mảnh bừa bãi trước giường, không khỏi quá sợ hãi, chạy vội đến trước giường, “Tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

“Nghe ta nói, Như Xuân.” Minh Dương Liễu nắm chặt tay nha hoàn, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói “Không cho phép nói chuyện này cho bất luận kẻ nào, nếu không ngươi hãy chờ về nhà mình ăn hại đi.”

Như Xuân lập tức gật đầu, tiếp tục nghi hoặc, nhưng nàng lại phi thường rõ ràng tại cái nhà này ai mới là chủ. “Vậy nô tỳ lại đi mang tiên dược đến cho tiểu thư.”

“Đưa ngược, tiên dược ngươi vừa nói, chẳng phải là chén thuốc ta vừa uống xong sao?”

Nàng bùng tỉnh đại ngộ, lập tức lại sàu mặt, “Nhưng tiểu thư không uống thuốc thân thể làm sao có thể tốt lên được?”

“Đừng lo, một chén thuốc mà thôi. Ngươi hiện tại ra ngoài canh chừng, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Nhìn chủ tử khuôn mặt tái nhợt, Như Xuân thực lo lắng, nhưng nàng cũng rõ ràng chủ tử cố chấp không dám phản bác, đành phải ngoan ngoãn đi ra bên ngoài.

Thời điểm tiểu thư cùng lão gia nói chuyện rõ ràng còn đang yên ổn, nàng nhất định là quá để ý cô gia tương lai, nếu không sẽ không tức giận đến khí huyết cuộn cuộn, đem toàn bộ thuốc nhổ ra.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Minh Dương Liễu, ngày hôm sau, Trần Bắc hầu phủ liền đưa tới một đồng sinh lễ ăn hỏi, chỉ là nam nhân vật chính không có xuất hiện.

Mà Minh gia đại tiểu thư được nha hoàn giúp đỡ đi vào phòng khách, liền ở trước mắt bao người té xỉu ở.

Nhất thời mọi người ồ lên, mà lời đồn đãi cũng nhanh chóng ở kinh thành lan rộng ra —

Tĩnh Biên tướng quân trốn đi biên quan, vứt bỏ Minh gia thiên kim chịu khổ bệnh không dậy nổi.

Trước khi phụng chỉ ném tú cầu, tam gia Ngự Sử thiên kim lời đồn đãi bay đầy trời.

Sau khi phụng chỉ ném tú cầu, tam gia Ngự Sử thiên kim lời đồn đãi mỗi ngày đổi mới.

Mấy ngày sau, ngoại ô kinh thành.

Một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi, thân nhiên giống như đập trên cỏ xuân, xa phu đội đầu lạp (*) trên đỉnh đầu, trong tay mặc dù cầm roi da, cũng chỉ vung vẩy trái phải chứ không ra roi, tùy ý con ngựa yêu đi đều bước

(*) đầu lạp: chiếc nón rộng vành có một lớp vải che mặt mà nhân vật đi lại trên giang hồ thường dùng để che giấu thân phận hay ngại trang

“Tê bá, kỳ thật ngươi không cần theo ta.” Mãn xe nhắc lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp thần sắc vẫn mang theo vẻ suy yếu chưa khỏi bệnh “Có Như Xuân đi theo ta là tốt rồi.”

“Đây là đi biên quan, ngàn dặm xa xôi, ta cùng lão gia cũng không yên tâm.” Tê bá lắc đầu, “Như Xuân trừ bỏ con người chịu khó một chút, tính tình lại giống như tiểu hài tử, xuất môn bên ngoài tình huống hay thay đổi, chỉ có nàng cùng tiểu thư, chắc chắn không ổn.”

Minh Dương Liễu buông màn xe xuống, chính là không muốn bị quản nhiều, nàng mới để cho Như Xuân cùng mình xuất môn, nhưng bây giờ có Tê bá đi theo, rất nhiều sự tình cũng chưa có biện pháp làm.

Muốn nửa đường bỏ trốn, quả thực khó như lên trời. Ai, Tê bá từng được xưng thiên hạ đệ nhất danh bộ đầu, nàng làm sao có thể thoát được khỏi sự truy lùng của hắn đây.

“Tiểu thư, ngươi không thoải mái sao?” Như Xuân hỏi.

“Không.” Nàng hữu khí vô lực trả lời.

“Nhưng ngươi mảy mặt nhăn nhó rất khó chịu.” Sắc mặt cũng rất khó xem.

“Trong xe ngựa rất buồn.” Nàng thuận miệng tìm một lý do cho có lẽ.

“Tiểu thư, ngài bệnh chưa khỏi hẳn, ngoan ngoãn ở trong xe giường êm đệm ấm nghỉ ngơi đi.” Tề bá thanh âm hợp thời từ bên ngoài truyền đến.

“Ta đã biết.” Tề bá xác định chắc chắn là cha phái tới giám thị nàng, Minh Dương Liễu tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Như Xuân lạnh lợi mang một bát thuốc lên, lấy lòng cười nói, “Tiểu thư, uống thuốc, như vậy mới có thể ngủ ngon.”

Do dự một chút, Minh Dương Liễu vươn tay lấy bát thuốc, tuy rằng Tề bá điều khiển xe rất an toàn, nhưng dọc đường đi khó tránh khỏi xóc nảy, vẫn là chăm chỉ uống thuốc một chút.

Chỉ chốc lát sau khi uống thuốc xong, được tính phát tác làm cho một mối suy yếu nàng nguyên bản đã một mối chìm vào giấc ngủ mơ màng.

“Quần gia bá bá.” Như Xuân nhẹ giọng thấp gọi, “Tiểu thư ngủ rồi.”

“Uhm, ta đã biết.” Tiếp theo, hần hét lên một tiếng ra roi, “Giá.” Mã tiên trong tay vung lên, hai con ngựa nhất tề tung vó phóng nhanh.

Ấm áp và mềm mại, giống ngủ ở trên một tầng mây trắng, trong gió hiu hiu.

Có người nhẹ nhàng kéo áo ngủ bằng gấm lên cho nàng, nàng hơi khẽ cười, Như Xuân nha đầu kia thực tri kỷ thôi.

Cảm thấy có cái gì thô ráp đang mon trón trên mặt nàng, nàng lập tức nhướng mày, hai tay này quá cứng rắn, không giống tay của Như Xuân nhỏ bé mềm nhũn.....

Cặp mi dài của Minh Dương Liễu run nhè nhẹ, biểu hiện chủ nhân sắp tỉnh lại.

Trước mắt rõ ràng là ánh mặt trời, nàng cảm thấy không khoẻ nâng tay che mặt một chút, khó trách lại cảm thấy ấm áp, nguyên lai là ngày phơi nắng đi.

“Rốt cục tỉnh.”

Nàng bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt chống lại đôi phượng mâu vững vàng hữu thần dưới mày kiếm rõ nét, cái mũi rất thẳng, làn môi hồng nhuận, khoe miệng cong lên tố cáo ý cười của chủ nhân, làm cho hần cả người thoát nhìn thiếu đi chút cảm giác nghiêm túc, lại nhiều hơn một chút thân thiết hiền hoà.

“Ân Vô Kiệt —” Nàng hô nhỏ.

“Xem ra là không ngủ đến hồ đồ.” Hần cười.

“Ngươi làm sao có thể ở chỗ này?” Nàng vội vàng quay đầu đánh giá nơi mình đang ở.

Không phải xe ngựa, là ở trong phòng, mà nha hoàn cùng quần gia của nàng tất cả đều không thấy bóng dáng “Tề bá cùng Như Xuân đâu?”

Ân Vô Kiệt vừa lòng cười, hần chính là thích nàng rõ ràng trực tiếp, không chút nào xấu hổ làm ra vẻ “Vì sao lại hỏi ta?” Hần không vội mà trả lời nàng, dù có hứng thú hỏi lại.

“Bởi vì hiện tại chỉ có ngài ở trước mắt ta.”

“Ta nghĩ nàng nóng lòng muốn biết nhất không phải điều này.”

“Như vậy ngài nghĩ rằng ta muốn biết cái gì?”

“Tỷ như nơi này là chỗ nào, vì sao nàng lại xuất hiện ở trong này.”

Nàng hừ hừ, “Chỉ cần biết rằng bọn họ đi nơi nào, ta tự nhiên sẽ biết đáp án hai vấn đề đó.” Nàng một chút cũng không khách khí đáp trả.

“Bọn họ thôi.....” Hần cố ý dừng một chút “Đi trở về.”

“Cái gì?” Kiều nhan biến sắc, âm lượng nhin không được cất cao mấy độ, “Trở về?” Lúc trước Tề bá còn kiên quyết đòi cùng nàng đi, lại dễ dàng thay đổi không kiên trì như vậy, cũng quá không lập trường đi?

“Hiện tại nàng là không phải tính hỏi hai vấn đề kia?” Trong giọng nói của hần dẫn theo vài phần trêu chọc.

“Ta vì cái gì muốn hỏi?”

“Nàng liên tục không tò mò?”

Nàng lạnh như băng nói “Nơi này hẳn là cách kinh thành rất xa, mà ngài sau khi cách kinh luôn luôn ở đây chờ ta. Đúng không?”

Ân Vô Kiệt vỗ tay cười nói “Thật sự là nửa điểm cũng không sai, ta thật sự là càng ngày càng thích trí tuệ của nàng.”

“Phải không?” Ý cười của nàng có chút lạnh, “nam nhân không phải cũng không rất thích nữ nhân quá mức thông minh mà bộc lộ tài năng sao? Tướng quân là ngoại lệ?”

“Nếu là cố ý bộc lộ tài năng như nàng nói, tự nhiên sẽ có sự bất đồng.” Hãn ngô ngoại hữu thoại (*) nói.

(*) ngô ngoại hữu thoại ý trong lời nói

“Vì sao nói vậy?”

“Nàng nghĩ nói như vậy ta sẽ chán ghét nàng sao?”

“Cùng với bị kẻ khác coi là con mồi thú vị, ta tình nguyện tướng quân chán ghét ta.” Nàng lạnh lùng nói ra lời nói thật.

Thật sâu nhìn nàng một cái, hần cười ý vị thâm trường nói, “Có đôi khi, nàng thật sự là nghĩ quá nhiều.”

“Đúng, ta còn nghĩ nhiều lắm, vẫn là tướng quân làm ra chuyện làm cho người ta không dễ dàng suy nghĩ đâu?” Nàng không nhanh không chậm phản bác.

“À, lời nói này có ý gì?” Về mặt hần hưng trí bùng bùng, chờ nàng giải thích.

“Một mặt đĩnh hôn, một mặt đào hôn, làm việc mâu thuẫn như thế, ta nên dùng thái độ nào đối đãi tướng quân?”

“Đĩnh hôn là thật, tại sao lại nói đào hôn?” Hãn tỏ vẻ thập phần vô tội.

Nàng hừ mạnh, “Nếu biên quan thực sự có quân tình khẩn cấp, tướng quân sẽ còn nhàn nhã cùng ta ở trong này nói chuyện như vậy sao a.”

Nữ nhân thông minh lại khí thế bức nhân, thật là có điểm làm cho người ta ăn không tiêu a! Trong lòng cũng không nhịn được cảm thán một chút, bắt quá, hần chính là thật tâm thích nàng như vậy, trí tuệ lại cũng không chút nào che dấu tính tình.

Minh Dương Liễu vẫn còn chưa nói xong, “Nếu thực sự quân tình khẩn cấp, tướng quân còn lo lắng dặn người nhà ngày hôm sau mang sính lễ đến mình phủ ra sao?”

Nàng càng nói càng tức giận, lúc này xem ra, hần thật sự là không nên mở miệng.

“Tướng quân không lời nào để nói?”

Mở miệng là sai, không mở miệng cũng là sai lầm, thật đúng là ngàn vạn lần không được chọc vào nữ nhân a.

Bỗng dưng, nàng lại chuyển chủ đề!

“Ta đã ngủ mấy ngày?”

Ân Vô Kiệt giật mình, có chút theo không kịp suy nghĩ của nàng, như thế nào lập tức liền chuyển đề tài tới chuyện này đây?

“Mấy ngày?” Không nghe hần trả lời, nàng một lần nữa hỏi lại.

“Ba ngày.”

“Nhìn thấy ngài bọn họ liền trở về sao?”

“Ừ.”

“Nói cách khác, đã nhiều ngày đều là ngài ở đây chăm sóc ta?” Mắt to vì muội, vẻ mặt hiện lên vẻ tà ác.

Hiện tại là muốn khởi binh vãn tội sao? Chẳng lẽ nàng hoài nghi hần đã nhiều ngày có hành động mờ ám với nàng sao?

Trời đất chứng giám, hần nhiều nhất bất quá là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, nắm bàn tay nhỏ bé, ban đêm ngủ cùng nàng mà thôi, bắt quá, những điều đó hần đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi nói cho nàng biết. (Vâng, anh “mới chỉ” thế thôi!)

“Nàng và ta danh phận đã định, việc gì phải để ý những việc nhỏ này?”

“Định danh phận rồi liền nhất định sẽ gả cho ngài làm vợ sao?” Thật sự là nhìn không quen bộ dáng chắc chắn của hần, nàng nhịn không được gằm lên.

“Chẳng lẽ nàng còn có tâm tư khác?” Hần hơi hơi nhú mày, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng.

“Có thì sao, không có thì như thế nào?”

“Có, thì từ giờ trở đi hãy nhanh chóng hết hy vọng đi. Không có, thì từ nay trở đi có nghĩ cũng không được phép nghĩ.”

“Ha.” Nàng không cho là đúng xoay người đi.

Hắn dùng tay khóa chặt cằm của nàng, đưa mặt vào gần sát nàng nói: “Nàng tốt nhất để lời nói của ta vào trong lòng, ghi tạc trong não.”

Nhìn thần sắc hắn trở nên âm trầm, Minh Dương Liễu trong lòng nhin không được giật mình một cái. Đây mới là bộ mặt thật của nam nhân này, bỏ đi vỏ bọc nho nhã hiền hoà, lúc này hắn mới là bộ mặt chân chính của tướng chỉ huy tam quân biên quan thủ thành đi.

“Lời này nghe qua như là uy hiếp.” Dưới ánh mắt lợi hại đang nhìn chăm mình, nàng vẫn đạm phong khinh đáp lại.

“Đúng.” Hắn trực tiếp thừa nhận.

“Ngài cho rằng như vậy là công bằng sao?”

“Công bằng?” Đây là cái vấn đề gì?

“Nam nhân yêu cầu nữ nhân một lòng theo mình, chính mình lại ba vợ bốn nàng hầu, tả ửng hữu ôm, hưởng hết phúc phận nhân gian, vì cái gì nữ nhân liền nhất định phải ủy khuất chính mình? Liền bởi vì giống như tướng quân bạo lực uy hiếp sao?” Nàng bất tuân nâng cằm lên, ánh mắt không che dấu vẻ khinh miệt.

Nghe nàng nói như vậy, Ân Vô Kiệt không khỏi cười ha ha, sự âm trầm trên mặt biến mất, tay cũng buông lỏng kiềm chế cằm nàng, kiệt ngạo (*) bất tuân như vậy, tính cách cường ngạnh của nàng, mới xứng đôi cùng hắn tư thế hào hùng tung hoành sa trường.

(*) kiệt ngạo: kiệt xuất+kiêu ngạo

Nàng tức giận trừng hắn, “Lời ta nói đáng cười lắm sao?” Thật sự là nam nhân khó hiểu.

“Người ta thường không tự biết.”

“Ngài —”

Lần này đến lượt hắn đôi đê tài. “Nàng nguyên bản còn có bệnh trong người, lại mấy ngày chưa uống giọt nước, chưa ăn hạt com nào, không đói bụng sao?”

Làm sao có thể không đói bụng?

Minh Dương Liễu lấy tay che bụng, hiện nay bị hắn nhắc tới, bụng không không chịu thua kém phát ra những âm thanh cô lỗ, thật sự là mắt mặt đến chết.

Nhìn vẻ mặt quần bách của nàng, hắn không khỏi lại cười ha ha.

Nam nhân này thật sự là ác độc a!

Nhìn cháo trắng trên bàn, ăn sáng, Minh Dương Liễu nhấp mím môi, không nói được một lời bắt đầu ăn.

“Nàng mê man nhiều ngày cái gì cũng chưa ăn, thêm nữa trên người còn đang bệnh, đồ ăn nhẹ là tốt nhất.” Ân Vô Kiệt ở một bên giải thích.

“Cám ơn.” Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là hắn lo lắng thực sự chính xác, cứ việc không quá cam nguyện, nàng vẫn là không cần cảm tạ.

“Không cần.” chăm sóc nàng là trách nhiệm của hắn .

Hắn ngồi ở một bên xem nàng lẳng lặng ăn com, cho dù đói bụng mấy ngày, nàng cũng không có ăn như lang hùm hổ đói không để ý hình tượng, vẫn như trước duy trì tao nhã.

Xem nàng ăn xong một chén cháo lại nhấp một ngụm trà, hắn nhin không được mở miệng, “Kỳ thật, nàng không cần cố kỵ nhiều lắm.” Đói bụng nên ăn, xem nàng rụt rè như vậy, hắn có chút sốt ruột thay nàng.

“Cố kỵ cái gì?” Nàng khó hiểu.

“Nàng có thể coi như ta không ở đây.”

Nàng nghe hiểu được, không khỏi nhe răng cười “Lúc bụng đói kêu vang là lúc càng phải ăn chậm rãi, nếu không sẽ thương tổn dạ dày.”

Nguyên lai, là hắn nghĩ nhiều.

Nàng nhân chuyện này lại nói, “Bất quá, tướng quân hình thể như vậy, ta muốn làm bộ như không nhìn thấy thật là thực chuyện khó khăn.”

Ân Võ Kiệt hết chỗ nói rồi.

“Cho nên có thể mời tướng quân đi ra ngoài được không? Làm cho ta không cần làm bộ.”

“Việc này là không thể.” Đây cũng là phòng hấn.

Minh Dương Liễu đưa ra lời kết thúc, “Thế thì tướng quân cũng đừng quân tướng ăn của ta như thế nào.”

Hắn phát hiện một sự kiện khác, “Nàng xưng hô với ta quá mức xa lạ đi.”

Không gọi tướng quân chẳng lẽ kêu tướng công? Nàng cố gắng chú tâm vào bát cháo, không để ý tới lời hắn nói.

“Liễu nhi —”

Cái này không có biện pháp làm như không có nghe thấy, nàng ngẩng đầu, “Ai cho phép ngài gọi như vậy?”

Này năm năm trước hại nàng bệnh nặng, năm năm sau lấy thủ đoạn ác độc giống trước hại nàng một lần nữa, lại thập phần không đúng dịp thành vị hôn phu của nàng, vô luận như thế nào nàng cũng chưa biện pháp làm cho chính mình tâm bình khí hòa tiếp nhận sự thật này.

Nàng nhớ mãi không quên ‘kẻ thù’ năm năm đột nhiên trở thành người thân cận nhất với mình trong tương lai, sự chênh lệch này đã làm cho nàng thập phần buồn bực, hơn nữa nàng còn chưa kịp hồi báo hắn ‘ân tình’ năm đó, hắn lại cho nàng một món quà đại vui mừng, hại nàng bị bắt trở thành nữ nhân vật chính trong sự kiện đào hôn, thật sự là mặt mũi lốt bên trong áo hay dưới chân đều bị lộ hết ra.

“Không thể gọi như vậy sao?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?” hắn nhíu mày, một bộ rất hứng thú muốn biết đáp án. “Mất hứng, không thích, không vừa ý.”

“Nguyên nhân còn rất nhiều.” Bộ dáng thờ dãi của hắn thực đáng đánh đòn. “Không thể gọi Liễu nhi a. Có lẽ nàng càng thích ta trực tiếp gọi nàng một tiếng phu nhân, nương tử.” Hắn cố ý mà làm biểu tình, “Được rồi, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Ngài dám?” Nàng tròn mắt nhìn.

“Cho nên, xưng hô Liễu nhi là tốt nhất, không phải sao?” Ân Võ Kiệt cười đến ôn hòa vô hại, lại cố tình làm cho người ta có một loại áp lực vô hình.

Nàng chán nản, trong lòng biết rõ ràng nam nhân này tuyệt đối dám xưng hô không biết xấu hổ như thế!

Quên đi, nàng là tốt nữ không cùng ác nam đấu, bại bởi một tướng quân cũng không mất mặt, cứ ghi sổ trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: lana_chan

Beta: dark Angel

Nhưng nghe đến chuyện này, Minh Dương Liễu đã không thể giữ được bình tĩnh.

“Ngươi nói cái gì?” Mây liễu dựng thật thẳng, thanh âm cất cao.

Ân Võ Kiệt phối hợp lặp lại một lần, “Ta cũng ở gian phòng này.”

“Ngươi như thế nào có thể cùng ta ở cùng một gian phòng?” Nàng tức giận đến thanh âm đều run rẩy lên.

“Ngươi vẫn mê man bất tỉnh, ta phải ở gần đây chiếu cố ngươi.” Lý do phi thường đường hoàng.

“Vì cái gì bắt lưu hạ như xuân (*) tới chiếu cố ta?” Nàng chất vấn.

(*) Bắt lưu hạ như xuân: có lạc thú

Hắn vẽ mặt “Sự tình kỳ thật rất đơn giản” cùng biểu tình “Lúc nghe qua việc ta giới thiệu phong thổ biên quan, Như Xuân thực rõ ràng quyết định cùng Tề bá trở lại kinh thành hầu hạ nhạc phụ đại nhân.”

“Người rót cuộc nói hươu nói vượn cái gì?” Phương diện này nếu không có vấn đề, nàng chặt đầu nàng xuống cho hắn.

“Biên cương là nơi lạnh khủng khiếp.”

Nàng hừ hừ, “Lạ nha, người thông minh cũng không tự tìm khổ ăn.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Ta đột nhiên cảm thấy được trở lại kinh thành ở dưới gối phụ thân làm hiếu nữ cũng là chủ ý không tồi.”

“Bất quá phải nói có chính mắt nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật.”

“Tận mắt thấy, có khi cũng không phải là sự thật.” Tựa như nàng đã bị nam nhân hỏi hột trước mắt này lừa không chỉ một lần.

Hắn khẽ cười nói ” Người giống như nắm chắc trong lời nói có chuyện.”

“Sự thật là tàn khốc, đạo lý ta hiểu được.”

Xem đôi mày nàng nhíu lại, mang theo vẻ mặt vài phần u oán, Ân Vô Kiệt trong lòng tràn đầy đau đớn. Kỳ thực lần này bệnh làm cho phong thái nàng càng thêm sở sở động lòng người, nhưng cũng giảm đi không ít nét linh hoạt hàng ngày

“Ta đi gọi người giúp người sắc được, ta thật sự không dự đoán được người uống thuốc lúc sau lại mê man lâu như vậy, khí sắc của người thật sự rất kém cỏi.”

Nàng nghe vậy cảm giận thân nhiên hướng hắn liếc mắt một cái, khí sắc nàng kém như vậy, hết thảy do người khởi xướng, là ai làm hại a!

“Ta biết, chuyện này là ta không đúng.” Sớm biết rằng thân thể của nàng không chịu nổi sức ép, ngày đó hắn sẽ không làm cho nàng ở trong ao ngâm lâu như vậy.

“Chính là, người vẫn muốn ta thân mang bệnh cùng người về biên quan.” Nam nhân này rốt cuộc có tâm tư gì nha?

“Ta lưu lại kinh thành thời gian có hạn.”

“Thì tính sao?”

“Lưu một mình người ở kinh, ta lo lắng.” Nàng là nữ tử băng tuyết thông minh lại xinh đẹp động lòng người, giống như viên ngọc giấu trong cát, hiện tại mặc dù mang bệnh, nhưng một thân mỹ lệ động lòng người như thế, hắn không muốn ai thấy được mỹ mạo xinh đẹp của nàng nha.

“Ta ở nhà sẽ được chăm sóc tốt, tương quân lo lắng nhiều.”

Thấy nàng lý giải phương hướng sai lầm, hắn cũng không có giải thích. Khiến cho nàng cho rằng như vậy tốt lắm.

“Ta đi gọi người sắc thuốc.” Nói xong, hắn hướng cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở ngoài cửa, Minh Dương Liễu có chút dăm chiêu.

Lòng của nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng là hiểu được lúc này mở miệng hỏi hắn cũng sẽ không trả lời, nhưng mà, như vậy quên đi lại làm cho nàng không cam lòng.

Nàng biết tâm ý không thể thay đổi, không phải không tồn tại tâm tư khác, chính là hắn không nói cho nàng biết chuyện gì, thậm chí đánh nàng một cái trở tay không kịp, làm cho nàng biết rõ có chuyện lừa gạt, lại phải nhẫn nại phỏng đoán ý tứ của hắn.

Đối một người quá mức chú ý nguyên bản sẽ không còn tầm thường, mà nàng đối một người chú ý năm năm, như vậy ấn tượng mơ hồ vẫn dây dưa nàng.

Năm năm trước nàng lần đầu say rượu bên ngoài, đánh mất hết bình tĩnh.

Tuy nói, bình thường sau khi tỉnh rượu đối với hành động và lời nói nàng không nhớ gì, bất quá theo miệng của hạ nhân, nàng cũng ít nhiều rõ ràng bản thân có nhiều luống cuống, hành vi sẽ làm người khác giận sôi.

Ngày đó bị hắn ném vào ao rượu, nghĩ đến nhất định là nàng có sai trước, nhưng mặc kệ nói như thế nào, bởi vì thế nàng cũng triền miên trên giường bệnh hơn nửa năm, nếu nói không oán không hận, không khỏi quá mức lừa mình dối người.

Không biết vì nguyên nhân như vậy hay không, ấn tượng mơ hồ về nam nhân trong trí nhớ duy nhất một lần ngoại lệ, lúc sau tỉnh rượu có thể làm cho nàng có chút trí nhớ, cũng chỉ có một lần kia mà thôi.

Nồng đậm vị thuốc đông y chui vào mũi, dẫn suy nghĩ của nàng trở về, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ân Vô Kiệt đang đến gần, trên tay bưng một chén thuốc nóng bùng bùng.

Chỉ ngửi thấy hương vị, miệng của nàng cũng bắt đầu tràn ngập khổ sở.

“Thừa dịp còn nóng uống mới có hiệu quả.”

Mày nhăn lại nàng nghĩ thầm, cùng thuốc làm bạn phải duy trì bao lâu? Hy vọng không cần lâu lắm, thuốc kia thực sự rất khó uống.

Biên cương gió gào thét, lá cờ dầm mưa dài nắng bay phấp phới.

Chạng vạng, ánh nắng chiều nhuộm đỏ phía chân trời, cũng làm cho nơi này – một vùng núi trống trải bị một mảnh hồng quang bao phủ.

Một chiếc xe ngựa từ xa xa chạy tới, không bao lâu liền đi vào khách điểm phía trước, ghim ngựa dừng lại.

“Khách quan, bên trong mời.” tiểu nhị đánh giá đối phương vài lần, tuy là người đánh xe, nhưng hấn một thân công tử giả dạng, tướng mạo tuấn mỹ.

“Chuẩn bị chút thức ăn nhẹ.” Dẫn dò tiểu nhị, hấn chuyển hướng xe ngựa nói: “Liễu Nhi, đêm nay chúng ta tá túc tại nơi này.”

Một đôi tay trắng trẻo ngọc ngà xốc màn xe lên, tiểu nhị ngẩng ngốc nhìn mắt sáng ngời, vùng núi hẻo lánh này lại có thể nhìn đến nữ tử diễm lệ động lòng người như vậy cơ hội thật là không nhiều lắm. Chỉ thấy nàng dáng người mềm mại, phong thái yếu điệu, trên mặt mặc dù dẫn theo vài phần thần sắc có bệnh, lại tăng thêm một mặt phong lưu.

Minh Dương Liễu hướng mọi nơi nhìn nhìn, lại ngẩng đầu nhìn điểm chiều kia ở trong gió phiêu động liếc mắt một cái, tự nói “Khách Đền Đầu, tên này thật sự là chuẩn xác.”

“Bên ngoài gió lớn, nhanh tiến vào bên trong đi.” Ân Vô Kiệt thân thủ giúp nàng xuống xe.

Nàng gật gật đầu, không từ chối hấn giúp đỡ xuống xe vào điểm.

Hai người tiến vào trong điểm, lập tức thu hút không ít ánh mắt đánh giá

Nữ tử yếu đuối, mềm mại động lòng, nam tử tuấn mỹ bất phàm, vô luận nhìn thế nào đều là trời đất tạo nên một đôi bích nhân, khiến kẻ khác nhìn không được ghen tị.

“Đồ ăn mau chút mang lên, thu dọn một gian phòng hảo hạng.” Ngồi xuống lúc sau, Ân Vô Kiệt hướng tiểu nhị dẫn dò.

“Vâng, tiểu nhân lập tức giúp hai vị chuẩn bị.”

Một gian? Người bên ngoài ánh mắt càng thêm tò mò, nàng kia rõ ràng một thân trang phục nữ nhân, hai người là gì mà cùng trụ một phòng?

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của người khác huyết thái dương của Minh Dương Liễu hơi hơi co rút đau đớn. Thói quen, là chuyện thực đáng sợ.

Lúc ban đầu nàng kháng nghị hai người ở khác phòng đã không có kết quả, sau này mỗi lần kháng nghị đều rơi vào kết quả không được, lại bị hấn mang rất nhiều lý do ra nói, cuối cùng không giải quyết được gì, cho dù lúc ấy hấn rời khỏi phòng, bất quá mỗi khi nàng tỉnh ngủ trên giường luôn nhiều ra một người.

Dần dần, nàng thành thói quen.

Tuy nói, hấn chỉ cần cùng nàng cùng ngủ mà thôi, không có vượt quá phép tắc, ngay cả khi hấn tuân thủ khuôn phép, nhưng mà nam nữ chưa thành thân ở chung một phòng khó tránh khỏi làm cho người ta ghê mắt, nàng lại không thể hướng ra phía ngoài đại biểu nhân dân toàn quốc hồ nàng trong sạch, cho nên, mỗi khi ở trọ, nàng tổng cảm thấy vô cùng áy náy xấu hổ.

“Chạy một ngày đường, uống trước ly trà nhuận nhuận hầu đi.” Hấn giúp nàng ngã ly trà, đưa qua.

“Ừ.” Làm động tác uống trà, nàng cúi đầu lảng tránh ánh mắt người bên ngoài, trong lòng thực ảo não.

“Đường dài khiến người vất vả.” Đường đi ghập ghềnh xóc nảy đối nàng một khuê các thiên kim mà nói là thực vất vả, huống chi nàng bệnh chưa lành.

“Hoàn hảo.”

“Ta đã viết thư về kinh, báo cho bọn họ biết chúng ta sẽ ở trong quân thành hôn.”

“Phốc!” Một miệng trà mới vừa vào miệng đã bị lời nói của hấn làm cho cả kinh.

“Như thế nào không cẩn thận như vậy.” Hấn cười vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí.

“Người viết thư lúc nào?” Nàng hờn hờn hỏi.

“Thời điểm người ngủ nha.”

“Vi cái gì cũng không cùng ta thương lượng một chút?”

Hắn vẻ mặt vô tội nhìn nàng cười, “Ta nghĩ đến ngươi cũng không muốn kéo dài như vậy, chẳng lẽ ta đoán sai làm rồi?”

Nàng là không nghĩ cùng hắn dây dưa không minh bạch như vậy, chính là, nàng cũng không tưởng tượng giống như đem nàng làm hàng tồn kho đem ra ngoài bán nhanh chóng như vậy.

“Cho dù đã đoán sai, ngươi có chịu sửa lại không?” Nàng không đáp hồi lại.

“Vi cái gì phải sửa?” Hắn truy vấn.

“.....” im lặng.

“Tốt lắm, đồ ăn đến đây, ăn cơm trước đi.”

Quên đi, cùng nói chuyện với người này, chỉ biết càng nói càng vô lực, vẫn là nhét đầy bụng quan trọng hơn. Về phần hôn sự, nàng nếu không gặt đầu, đến lúc đó hắn cũng không thể bức nàng tiến hi đường.

Ôn nhu nhìn nàng vui đầu ăn cơm, ánh mắt lơ đãng địa đảo chung quanh, một đôi quang mâu chột lóe.

“Tiểu nhị ca, phiền toái ngươi giúp ta đem thuốc này sắc lên, chốc lát đưa vào trong phòng.”

“Được, khách quan, ngài yên tâm, tiểu nhân nhất định cẩn thận sắc.”

“Kia liền tốt nhất.” Ân Vô Kiệt cười đến ôn hòa.

Minh Dương Liễu ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngươi nhất định ở lúc ta ăn cơm nhắc đến chuyện uống thuốc sao?” Miệng của nàng lại bắt đầu phiếm khổ, cơm này vô luận như thế nào đều ăn không vô nữa.

“Giúp ngươi cho thêm đường thực tốt lắm.” Hắn còn thật sự đề nghị.

Nàng oán hận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Chính ngươi uống đi.” Coi nàng tiểu hài đồng ba tuổi lừa gạt sao?

“Ta uy ngươi cũng là phương pháp không tồi.” Hắn nghiêm trang nói.

Khuôn mặt vốn đang tái nhợt nghe được hắn nói như thế liền đỏ ửng, “Ngươi ——” trước bao nhiêu người như thế sao miệng hắn không biết liêm sỉ? Khóe mắt liếc qua mấy người sắc mặt quái dị, có người thậm chí đánh nghiêng trà trong tay, hoặc bị sắc cơm.

Nhất thời, nghi ngờ trong lòng nàng tăng cao, trầm ngâm, nàng quyết định án binh bất động.

“Ta ăn no, về phòng nghỉ ngơi trước.”

Ngay khi nàng đứng dậy đi theo tiểu nhị lên lầu, tay vừa mới đặt lên tay vịn cầu thang, thanh âm thanh linh của Ân Vô Kiệt phía sau truyền đến.

“Đợi chút ta bảo chủ quán chuẩn bị nước, liền trở về giúp ngươi tắm rửa.”

Lời này vừa nói ra, chẳng những Minh Dương Liễu thân hình lão đảo, bốn phía cũng có tiếng ho khan kịch liệt tương đối lớn.

Xem ra, bị dọa đến cũng không phải chỉ có nàng mà thôi, Minh Dương Liễu trong lòng hiểu rõ liền đứng thẳng thân mình, thân nhiên hướng gian phòng hảo hạng đi.

Thuốc vẫn như trước, khổ đắng làm cho người ta nhú mi, nàng hốc mắt thậm chí xuất lệ quang.

Người khác uống thuốc có thói quen một ngụm uống cạn, cay đắng cũng liền nhất thời, chính là, Minh Dương Liễu rõ ràng sợ khổ, rồi lại thích tình tế thường thức tư vị kia, vì thế uống thuốc vừa chậm lại vừa nhắm mắt, làm cho một người thấy lại vừa đau lòng vừa buồn cười.

“Nếu ngươi uống mau một chút, sẽ không thống khổ như vậy.”

“Ta đây là lấy khổ làm cảnh báo, cố gắng nhắc nhở chính mình, sinh bệnh cũng không chơi đùa tốt.” Nàng cứ như vậy nói lý do.

“Sinh bệnh cũng không phải chính mình nghĩ muốn, không cần phải như vậy.” Ân Vô Kiệt khó hiểu.

Chuyển chén thuốc còn một phần ba vào lòng tay, nàng tựa bàn nói. “Ít nhất có chút sinh bệnh, nguyên nhân là có thể phòng bị trước khi bị rồi ngăn chặn.”

Đời này sống đến bây giờ, nàng hai lần bệnh nặng đều cùng nam nhân trước mắt này có quan hệ mật thiết, làm cho nàng nhận không được hoài nghi đời trước chính mình rốt cuộc thiếu hắn bao nhiêu tiền, mới làm cho hắn kiếp này lấy này loại phương thức truy nã.

Buồn bực vô hạn.

“Sinh bệnh cũng có thể phòng bị ngăn chặn?” Đây là cách nói gì?

Nuốt vào một ngụm được, làm cho cay đắng ở đầu lưỡi lan tràn, nàng lúc này mới hồi đáp: “Có đôi khi lập trường kiên định, kết cục sẽ hoàn toàn không giống với. Tỷ như nói, nếu ngày đó ta có thể cự tuyệt người, không đi uống rượu, cũng sẽ không có chuyện phát sinh, trận bệnh này cũng không thể phát lại.”

“Nói như thế đến nguyên lai nguyên nhân người bệnh là do ta.” Hấn cười nhẹ nói.

Nàng mi nhíu lại, “Người biết được.” Nói xong chợt nhớ tới vấn đề, “Đêm đó người như thế nào cũng đi ra ngoài giải sầu?”

“Ta là tân bộ.” Hấn nói rõ.

Nàng khước mắt hơi hơi run rẩy, cúi đầu uống được.

Sau ngày đó, hấn bắt đầu tin tưởng duyên phận, vốn chỉ là nhất thời phần khởi muốn đi xem nơi mà năm đó hai người sơ ngộ, cũng không nghĩ nửa đường nhìn thấy nàng đang trầm ngâm ngắm trăng, thờ ơ lâu ngày cuối cùng nhìn không được mở miệng đến gần.

Thật vất vả uống xong được, Minh Dương Liễu ngẩng đầu liền nhìn đến trên mặt hấn lộ vẻ ôn nhu đầy ý cười, ánh mắt tựa hồ dừng ở nơi xa xăm. Hấn suy nghĩ cái gì? Vì cái gì lại lộ ra hạnh phúc tươi cười này?

Hừ, chính là hạnh phúc, hấn cười làm cho nàng trong lòng nàng ửng ửng chưa xót. Hấn nghĩ đến ai?

“Hôm nay uống được không phải thực khổ.” Nàng mở miệng nói chuyện phiếm, kéo suy nghĩ xa xăm của hấn trở về.

“Phải không?” Hấn mỉm cười, “Không khổ không phải tốt lắm sao?”

Nàng dừng một chút, lại hỏi “Nơi này cách biên quan còn rất xa?”

“Như thế nào hỏi chuyện này?” Ân Vô Kiệt theo bên cạnh bàn đi đến giường, ngồi ở mép giường.

“Không có gì, đột nhiên nghĩ đến liền hỏi.”

Hấn không trả lời vấn đề của nàng, “Chạy một ngày đường, người nhất định mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi đi.”

Nàng xem hấn liếc mắt một cái, không nói? Kia nàng cũng không hỏi lại. “Ừ.”

Hấn tựa hồ lộ vẻ kinh ngạc, “Người như vậy không hỏi, không để ý tới thái độ của ta, thật là làm cho ta thương tâm đau.”

“Phải không?” Nàng như trước thản nhiên nói lại giường bộ dáng “Việc không liên quan mình”.

“Ta không tin người không thấy cái gì không đúng.”

“Cho nên ta đã nói nam nhân rất khó hầu hạ.” Nàng thờ dãi.” Rõ ràng không hy vọng người khác hỏi chuyện, nữ nhân nếu thức thời điểm này làm bộ như không biết, hấn trái lại muốn nói nữ nhân không thêm đề ý hấn, không lo lắng hấn.” Nói đến cuối cùng, mày liễu nhướng lên, mắt phượng hung hăng trừng.

“Vậy người hiện tại thực để ý ta, thực lo lắng cho ta sao?” Hấn cười giống như thấu tình thành công miêu (*).

(*) Thấu tình thành công miêu: mèo trộm thịt thành công

Dát. Bị hấn tính kế, nàng hết sức xấu hổ chỉ có thể oán hận xoay người tiếp tục chải tóc.

“Được rồi, ngủ đi.”

“Người.” Chân chờ một chút, nàng cắn cắn môi, “Cũng cẩn thận.” Nói xong liền xoay mặt vào trong giường.

Ân Vô Kiệt sợ run một chút, ý cười chậm rãi lan tỏa trong mắt.

“Ta sẽ cẩn thận, người an tâm nghỉ ngơi.”

“Không cần lên lút để gì vào thuốc của ta, ta không thích.”

Vốn chạy tới cạnh cửa nghe vậy liền ngừng cước bộ một chút, hấn xoay người lại, nhìn thấy bóng dáng đang nằm.

Nàng thế nhưng vẫn biết?

“Ta rốt cục hiểu được nguoi vì cái gì mỗi lần uống thuốc đều uống chậm như vậy.”

“Ta chỉ là đối với thuốc tương đối miễn cảm thôi.”

Vì thế, Ân Vô Kiệt chỉ có thể đối chính mình nói, thế giới này chuyện cổ quái vốn nhiều, mà hắn lại có vị hôn thê tính tình cổ quái.

Hắn xoay người rời khỏi phòng, cẩn thận cài then cửa phòng. Đứng ở hành lang tả hữu nhìn nhìn, hắn về mặt thoải mái, cất bước hướng gian phòng cuối hành lang mà đi.

Mấy thương khách ăn mặc bình thường quỳ trên mặt đất.

“Tham kiến tướng quân.”

“Đều đứng lên đi.”

“Tạ ơn tướng quân.”

“Các nguoi như thế nào lại đến?”

“Trong quân có mật báo, quân địch biết được Tướng quân đang trên đường về doanh trại, phái sát thủ âm thầm tìm kiếm cơ hội ám sát, Triệu phó tướng lo lắng Tướng quân gặp nguy hiểm, phái thuộc hạ đến tiếp ứng.”

“Đây là địa bàn của chúng ta bọn chúng sẽ không dám manh động, hơn nữa ta cũng không phải một mình quay về doanh, các nguoi buồn lo vô có.”

“Ngài cùng phu nhân thân nữ tử yếu đuối, có chuyện xảy ra cũng không thể giúp đỡ tướng quân cái gì.”

“Ta nói không phải nàng.”

Mấy người mặt ngây ra, không phải phu nhân, kia tướng quân chỉ ai?

Phát tay, Ân Vô Kiệt cắt đứt suy nghĩ của họ, “Các nguoi nên cẩn thận, hiện tại nhiều người đến phối hợp với nhau cũng tốt, nếu mật báo không lầm, chỉ sợ cách biên quan càng gần, đối phương cũng sẽ càng ngày càng không từ thủ đoạn, mọi người vẫn là cẩn thận.”

“Bọn thuộc hạ hiểu được.”

Hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, miệng hắn khẽ nhếch lên, có điều chỉ nói: “Đêm nay sợ là không yên bình a.”

“Thuộc hạ sẽ không làm cho tướng quân thất vọng.”

“Ta rất tin tưởng các nguoi.”

Vài người liếc nhau, sau đó trầm miệng một lời nói: “Thuộc hạ chúc mừng tướng quân tân hôn chi hi.”

Hắn phát phát tay, “Tốt lắm, đem nghi thức xã giao thu hồi đi, ta mời các nguoi uống rượu.”

“Tướng quân không ở lại cùng phu nhân sao?”

Ân Vô Kiệt ha ha cười, dùng sức vỗ lên vai, “Tiểu tử, đừng nhìn nàng kiều nhược mảnh mai, người thường cũng không có biện pháp làm gì nàng.”

Nghe tướng quân nói như vậy, tất cả mọi người không khỏi lộ ra biểu tình tò mò.

“Về sau các nguoi sẽ hiểu được. Đi thôi, xuống lầu uống rượu.”

“Phu nhân một mình ở trên lầu không có việc gì chứ?” Có người vẫn là không quá yên tâm.

“Có người chiếu cố nàng, tin tưởng ta người nọ tuyệt không làm nàng có chút xây xước.”

Nghe tướng quân nói như vậy, bọn họ cũng không nói cái gì nữa, đều theo hắn xuống lầu uống rượu.

Một chút lâu liền phát hiện khách nhân so với bữa tối càng ngày càng tăng, mọi người trong lòng hiểu rõ.

Hai nhóm người ở hai bên, thị phi ân oán vốn là thế, vốn đều cùng uống rượu, nhưng theo một cái ly rơi xuống đất, trong phút chốc giương cung bạt kiếm, đao quang kiếm ảnh

Có người thất thủ, ngựa bị chặn mất, lại sờ hơi ẩm trong chăn, mà giai nhân cũng đã vô tung, Ân Vô Kiệt nổi giận.

“Tướng quân, ngài không phải nói có người che chở phu nhân sao?” Nhìn đến hắn tuần nhan xanh mét, hai mắt phun hỏa, một gã dưới tay băng bó ra

tiếng nhắc nhở.

“Cho dù như vậy, nàng bị người bắt đi cũng là không phải là thiếu sót thật sự.”

“Người kia đâu?”

“Hắn là đuổi theo đi.” Nhắm mắt lại, áp chế ngọn lửa đang thiêu đốt trong người, “Ta nghĩ một khi truy được tung tích đối phương, hắn sẽ đưa tin trở về.”

“Người nọ có thể tin được không?”

“Không ai so với hắn tin cậy hơn.” Năm đó danh chấn giang hồ thiên hạ đệ nhất thần bộ, đột nhiên mai danh ẩn tích, nguyên lai là bởi vì cảm tạ Minh Học Hải cứu mạng, lại thêm đôi quan trường hắc ám thất vọng, vì thế cam nguyện ủy thân làm quân gia Minh phủ.

“Kia tướng quân liền không cần quá mức lo lắng.”

“Ừ, ta không nên lo lắng.” Chính là, thân bất do kỷ, trái tim đều bởi vì Minh Dương Liễu mất tích mà lo lắng không yên, lại hối hận không thôi, nếu không phải hắn tâm tư muốn cùng nàng một chỗ bồi dưỡng cảm tình, nàng sẽ không gặp biến cố này.

“Phu nhân một thân nữ lưu, nghĩ đến bọn họ không quá mức làm nàng khó xử.”

Nghe nói thế, sắc mặt âm trầm của Ân Vô Kiệt mới dịu đi đôi chút, “Nàng không khó xử người thì tốt rồi.”

Mấy tên thủ hạ quay mặt nhìn nhau, bọn họ càng ngày càng đối tượng quân phu nhân tò mò.

Bị người kèm hai bên ở trong gió đêm chạy như điên, Minh Dương Liễu lắc đầu buồn nôn, khó có thể tự chế, không nghĩ qua là liền ói ra thân trang phục của người bắt mình.

Bất quá, hắc y nhân kiềm chế bất mãn, vội vã thừa dịp đêm chạy đi, cho đến khi phương Đông dần dần trắng bạch, hắn mới dần dần hoãn cước bộ.

Minh Dương Liễu nghe được thanh âm nước chảy, lập tức chính mình thô lỗ bị bỏ xuống, chỉ thấy hắn hướng dòng suối nhỏ đi đến.

Nàng bị vút xuống đồng đất đá nhìn không được “chi nha” hai tiếng, người này đối đãi mỹ nữ như vậy?

Thời điểm nàng đang ai oán, người nọ đã trở về.

Hắc y nhân nhìn đến nàng nhíu mày trừng hắn, kinh ngạc phát hiện nàng một không có sợ hãi, hai không có bị thương, ba không có tò mò, cặp mắt đen lấp lại như ngôi sao sáng tràn ngập phần nộ, ngọn lửa thiêu đốt hùng hực, giống như nghĩ muốn ở trên người hắn động.

“Ta không phải hàng hóa, tùy người nghĩ muốn, nhưng ta là người, rất đau.” Bất hạnh bị bắt, nàng phải tranh thủ đòi hỏi đãi ngộ, nếu không coi hắn hiện tại mang chính mình một thân bệnh tật, sợ là ngay tại nơi này hương tiêu ngọc vẫn.

Hướng hắn nói chuyện, nàng cũng không tránh khỏi quá mức lớn mật, không sợ hãi cũng không hoảng hốt, còn có nhân tình cùng hắn tham thảo vấn đề đãi ngộ con tin.

Nàng là có người dựa vào nên bình tĩnh như thế? Hắc y nhân nhìn không được lạnh lùng nhắc nhở, “Nơi này cách khách điểm rất xa, mà người truy đuổi ta cũng đã bị ta cắt đuôi.”

“Cám ơn cho biết.” Dưới thân một đồng đất khiến nàng khó chịu, nhưng nàng bị điểm huyết, không thể động đậy.

“Người đứng lên cũng không được có thấy thất vọng?”

“Sai lầm rồi.” Nàng đối hắn quát, “Ta là thất vọng đến không biểu tình mà thôi.”

“Xem ra người là thật sự thất vọng rồi.” Hắc y nhân ánh mắt lộ ra ý cười, lo lắng quyết định giải huyết đạo cho nàng.

Đợi cho tay chân đều cử động được, Minh Dương Liễu đứng dậy, phỉ bùi trên người cho hả giận

Nàng không đam mê sạch sẽ, nhưng nàng là khó chịu, nàng mặc dù còn không rõ lai lịch của hắc y nhân, nhưng nàng dám khẳng định, chính mình là mạo danh kỳ diệu (*) bị người mang đi.

(*) Mạo danh kỳ diệu: không rõ tại sao

“Người không lo lắng trạng phu người có sao không?”

“Sao?” Nàng tức giận liếc nhìn hắn một cái, “Đầu tiên, ta không có trạng phu, tiếp theo, nếu các người có thể dễ dàng giải quyết Ân Vô Kiệt, sẽ không hướng ta đánh tới.”

Hắc y nhân sững sốt, hẳn thật sự đối nàng vài phần kính trọng.

“Chuyện rõ ràng như vậy, ngu ngốc mới có thể nhìn không ra.”

Đang tính nói ra lời khen ngợi nàng của hắc y nhân lập tức biến mất, nếu nói, chẳng phải là thừa nhận chính mình ngu ngốc?

“Ta mặc kệ kể tiếp người muốn dẫn ta đi nơi nào, tóm lại ta phải ngồi xe.”

Hắc y nhân dờ khóc dờ cười, “Người cho rằng chính mình có tư cách bàn điều kiện với ta?”

“Nếu người cho rằng ta không có giá trị này, cần gì phải bắt ta đến?”

“Xe ngựa quá mức lộ liễu.” Sững sốt một lát sau, hẳn tìm được lý do phản bác.

“Chính cái gọi là xuất kỳ bất ý (*), đánh úp, người bình thường không có khả năng nghĩ đến các người bắt người còn dám nghênh ngang tiêu sái qan đạo, ngồi xe ngựa, như vậy ngược lại càng an toàn không phải sao?”

(*) Xuất kỳ bất ý: hành động lúc người ta không đề phòng

Hắc y nhân há hốc mồm nhìn nàng, nàng rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì nha? Cưng nhiên cấp người bắt cóc nàng mưu kế.

Không nói gì phản đối, đành phải nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Triền Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: lana_chan

Beta: dark Angel

Phóng mắt nhìn lại, là đất trời mênh mông, một vòng mặt trời đỏ mềm rũ nơi đường chân trời đang bay lên.

Tia nắng ban mai dừng trên nam nhân một thân quân trang, thay cho nho phục, cả người Ân Vô Kiệt phát ra khí thế ngạo nghễ, lãnh ngạnh.

Đôi mắt nhìn ra xa xa hiện lên lo lắng ngày đêm tưởng niệm.

Nàng đã mất tích nửa tháng, không có tin tức gì, không có manh mối gì.

Nàng có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn cũng không quên thân mình nàng mang bệnh chưa lành, có quen với hoàn cảnh hiện tại? Âm thực có quen không. Hẳn không dám nghĩ tiếp nữa, sợ chính mình nhìn không được.

Tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến — “Tướng quân, có tin tức của phu nhân!”

Vốn như pho tượng đứng thẳng ở đầu tường, hẳn bỗng nhiên xoay người, “Người đang làm sao?”

“Tướng quân thỉnh xem.”

Tiếp nhận tờ giấy được truyền đến, chữ viết trên thư đập ngay vào mắt hắn.

“Người bình an, chớ tưởng niệm”.

Sáu chữ tựa hồ vô cùng đơn giản, lại mang đến cho hắn bao nhiêu kinh hi cùng an tâm. Hẳn tin tưởng Tề bá.

“Tướng quân, nếu phu nhân bình an, chúng ta liền an tâm chờ đối phương đưa ra điều kiện.”

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ xơ xác tiêu điều. Ở trên chiến trường tuy rằng không từ thủ đoạn, nhưng hành vi tiểu nhân như vậy hẳn thập phần coi thường.

Ở một nơi nào đó, bóng cây xanh thấp thoáng, có một tảng lớn nằm trên mặt cỏ xanh tươi.

Một cô gái trong trang phục xinh đẹp đang múa, giống như hồ điệp đang bay lượn.

Ánh mặt trời, mỹ nhân, hồ nước yên tĩnh, một bức tranh mang hình ảnh hoàn mỹ khiến người xem vui vẻ thoải mái.

Cách cô gái múa vũ khúc không xa hé ra một dung nhan điểm lệ trên thảm thượng, thanh y nữ tử ghé vào thảm thượng liếc mắt nhìn hoa quả và trà trên chiếc bàn thấp.

Nếu nói vũ khúc cô gái kia nhảy là hồ điệp, thì nàng chính là tiên nữ trong rừng, xinh đẹp điểm lệ, thoát tục xuất trần.

“Người cảm thấy được nàng giống một người làm con tin sao?” Binh lính Giáp giám thị ở một chỗ tối hoang mang hỏi đồng nghiệp.

“Không giống.” Binh sĩ Ất không chút do dự trả lời.

Làm như một con tin, Minh Dương Liễu rõ ràng không xứng.

Nàng không giống con tin, hoặc là nên, nàng căn bản không có một điểm tự giác của con tin, vênh mặt hát hàm sai khiến, đem chính mình trở thành khách nhân uống trà, cơm đến há mồm, chuyên tổ chức thú vui hưởng lạc.

Mà Vương gia kiêm tướng quân của bọn họ, cũng nói nàng ta cần gì cứ lấy, không một lời từ chối.

Bất quá nói trở về, đối mặt một nữ nhân xinh đẹp như hoa, giai nhân động lòng người như vậy, nam nhân thế nào lại không mềm lòng, thương tổn nàng được không? Đương nhiên là hết sức thỏa mãn nàng.

Lông mi thật dài hạ xuống, che giấu một lần thu thủy, nàng tựa hồ có chút khốn, tùy ý tựa vào da lông dày được đặt trên kỷ trung.

Sau một hồi đánh giá, liền xem ai trước trầm được khí, mà nàng đã có chút thấp thòms nóng nảy, lực bắt tông tâm.

Độc thân lưu lạc tha hương, cho dù kèm hai bên nàng có người đối đãi nàng khách, cực lực lấy lòng nàng, nhưng chung quy cũng là chiếc bóng cô đơn, trong lòng cô tịch.

Mấy ngày nay, nàng suy nghĩ lung tung, nghĩ tới nhiều nhất vẫn là Ân Vô Kiệt.

Địch quân không chủ động đề cập đến hắn, nàng tự nhiên càng không thể đề cập, chính là trong lòng khó tránh khỏi sinh oán niệm, thời gian đều qua lâu như vậy, hắn bên kia quan thủ đang làm cái gì? Cho dù bị bắt không phải vị hôn thê của chính mình, hắn cũng không nên không hề động tĩnh mới là.

Đương nhiên, nàng cũng không dám hy vọng xa vời hắn hội tức sùi bọt mép vì hồng nhan, nếu thật sự là như vậy, nàng liền khinh thường hắn, nam nhân lỗ mãng làm Thông soái như vậy không đáng tin cậy.

Suy nghĩ chuyển động, đột nhiên nhận thấy được một cổ cảm giác khác thường, nàng âm thầm đề phòng, trên mặt cũng không động thanh sắc.

“Khí sắc thoát nhìn vẫn là không tốt lắm, có phải hay không lại nên đổi lại thầy thuốc đâu?”

Là người bắt nàng Khánh Quốc Bình Nguyên Vương Khâu Phụng Thành. Nàng không trợn mắt, bởi vì nàng cảm giác được hắn đang cúi người xem chính mình, khoảng cách càng ngày càng gần.

“Bốn vương tin tưởng người không ngủ, vì cái gì không mở mắt?” Thanh âm mang theo ý cười.

Nàng vẫn là từ từ nhắm hai mắt nói” Thỏa mãn tâm tư biến thái của Vương gia sao?”

“Tâm tư biến thái?” Âm điệu khê nhếch.

“Vương gia thích nắm giữ mọi chuyện.” Nàng phát ra một tiếng than nhỏ, “Mà ta lại là người ghét nhất nghe theo lời người khác.”

“Nhưng ta nghe nói người là phụng chỉ phao tú cầu, người cũng không phản kháng a.”

“Nếu không có, một con tin như ta vì cái gì phải nói?”

“Chẳng lẽ đó là phản kháng của người?”

“Ta bất quá thuận thế làm thôi.”

Khâu Phụng Thành trầm mặc một chút, rồi sau đó cười to, “Khá lắm, thuận thế làm” Nữ tử trí tuệ như vậy lại bị người khác nhanh chân tới trước, mà người kia còn là địch nhân của hắn.

“Vương gia như vậy xoay người nói chuyện không phiền lụy sao?” Khoảng cách gần đến hắn nói chuyện hô tức đều phun đến trên mặt nàng, thật sự là làm cho người ta tâm nào hồn giã.

“Vui vẻ chịu đựng.”

“Nga, ta vốn tưởng rằng chiến tranh có thể không từ thù đoạn, nhưng tam quân Thống soái không thể mất đi quy cách, không nghĩ tới nguyên lai” Lại thờ dài, “Vương gia ngài nhân phẩm thất cách đến tận đây, ta đây cũng không có gì hay để nói, dù sao hiện giờ người là đao thớt, ta là thịt bò, mặc dù người là người xâm lược, ta tuy có tâm phản kháng, chỉ sợ lòng có dư mà lực không đủ.”

Hắn nghe lời của nàng mà mắt ánh lên tia tán thưởng, đứng thẳng lại.

Ngay lúc hắn đứng thẳng Minh Dương Liễu liền mờ mắt.

Trước mắt tướng mạo nam tử không mỹ mạo như Ân Vô Kiệt, lại hơn vài phần oai hùng, bọn họ lưỡng chủng hoàn toàn khác ngoại hình tộc nàng, mà nàng tựa hồ càng yêu “Mĩ” hơn, vẫn là bộ dáng Ân Vô Kiệt làm nàng hài lòng hơn.

Nằm ở y trung cùng người đối thoại, cảm giác rất là ái muội, vì thế nàng đứng lên, nhưng ở khoảnh khắc đứng dậy thân mình lay động một chút.

Một đôi bàn tay to đỡ nàng đứng lúc.

“Cám ơn.”

“Quái, bệnh của ngươi vì sao không hề khởi sắc?” Thầy thuốc thay đổi một cái lại một cái, mà nàng thân thể suy yếu tựa hồ bình phục càng ngày càng xa, cho dù thần sắc có bệnh có thể dùng phần mỏng che dấu, ánh mắt nàng mơ hồ vây truan một môi lại làm cho người ta tự nhiên nảy sinh loại tình cảm thương tiếc.

Hắn cũng biết nàng từ lúc đến đây một mực chống đỡ, cho dù thân thể tái như thế nào không khoẻ vẫn là đã kích thích thần của hắn, càng thêm tiêu hao nguyên khí của nàng.

Nàng quả thật không thích bị người khác an bài, nàng sợ một khi chính mình ngã xuống liền chỉ có thể để người bài bố, cho nên dù hết sức yếu, nàng cũng không nói lời mềm mỏng mà buông tha cho.

Cùng người đấu, thất bại, nhưng là bại không oán.

Người bệnh vô lực cùng người tranh, tùy người bài bố, tuyệt không cam nguyện.

“Núi cao nước xa, rời xa nơi chôn rau cắt rốn, độc thân lưu lạc dị quốc, nhớ nhà tình thiết, tự nhiên tích tụ vu tâm. Câu cửa miệng nói: tâm bệnh còn nhu tâm được y, chẳng lẽ Vương gia ngay cả đạo lý dễ hiểu như thế cũng không hiểu được?” Minh Dương Liễu vân đạm phong khinh nói, tựa hồ muốn nói chuyện của người khác.

Khâu Phụng Thành sắc mặt khẽ biến, nhìn mồ hôi lạnh trên mặt nàng rơi xuống, tay hắn vội đưa qua sờ trán nàng, biểu tình trên mặt hắn càng khó nhìn, “Ngươi đến tột cùng thoa bao nhiêu phấn?”

“Nga, Vương gia thế nhưng đối nữ nhân có ngoạn ý nga.” Một câu còn chưa nói xong, nàng cảm thấy đầu óc quay cuồng, người liền từ từ ngã xuống.

“Minh Dương Liễu ——” hắn sợ hãi hô, người dưới tay một chút độ ẩm cũng không có, bọn ta đối với ngươi hảo như vậy, vì cái gì còn muốn cạy mạnh như vậy?

Sắc mặt tái nhợt, đôi môi mất đi huyết sắc, không có lời vô nghĩa, không có thống khổ, Minh Dương Liễu nhanh nhú lại mi phong, cho dù là hôn mê bên trong, nàng như trước vẫn quật cường.

“Liễu nhi ——”

Một hồi thỉnh linh xảy ra làm cho Ân Vô Kiệt tự trong mộng bừng tỉnh, tay phải thu vạt áo, một đầu mồ hôi lạnh, giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ: đau lòng đến sắp không thể hô hấp.

Như thế nào hội mơ thấy nàng bệnh nặng đến tận đây, không phải nói người an toàn sao?

Đứng dậy đi tới bên cửa sổ, ngoài cửa sổ trăng treo cao, ánh trăng rơi xuống trên người có một cỗ hàn ý, tâm tư của hắn vẫn đắm chìm cảnh ở trong mộng kia.

Là ngày suy nghĩ, đêm có điều mộng?

Vẫn là tâm linh cảm ứng, nàng lúc này thân thể không tốt nữa?

Tâm không yên.

“Người tới.”

“Tướng quân có chuyện gì phân phó?” Lập tức có thủ hạ thường trực đẩy cửa vào.

“Thay ta định ngày hẹn Khánh Quốc Bình Nguyên vVương.”

“Vâng.” lĩnh mệnh lui khỏi phòng gian.

“Liều nhi, người ngàn vạn lần không thể có việc.” Đối ánh trắng nói, Ân Vô Kiệt lặng yên nắm chặt nắm tay, thừa nhận tầm quan trọng của nàng không thể nghi ngờ sẽ làm đối phương càng thêm coi trọng lợi thế này, chính là lo lắng tình hình của nàng, làm cho hắn đã không thể lại do dự, chỉ sợ. . . . Chi sợ chính là sợ bóng sợ gió một hồi, hắn cũng muốn trước xác định an toàn của nàng.

Ánh trắng xuyên thấu qua màn sa trước giường, dừng ở dung nhan tái nhợt của Minh Dương Liễu, quần áo mồ hôi ra ướt sũng, thị nữ dùng bố khăn liên tiếp giúp nàng lau thái dương thấm mồ hôi.

Nhìn đến sắc mặt của nàng, tuy bệnh trạng này khiến sắc mặt trắng bệch, nhưng tổng so với người phát sốt cũng hảo, tảng đá lớn trong lòng thị nữ lúc này mới buông, hoàn hảo tiểu thư tỉnh dậy, thật sự là vạn hạnh, nếu không không biết còn có bao nhiêu người sẽ bị Vương gia giận chó đánh mèo.

Vị tiểu thư xinh đẹp làm con tin này như vậy, đối Vương gia lực ảnh hưởng thực không phải bình thường, mặc cho ai nhìn đến Vương gia ôm nàng kinh hoàng luống cuống đi tìm thầy thuốc, đều nhìn ra được chủ tử nhất định thực thích vị tiểu thư này.

Thị nữ đứng dậy bưng chậu nước ra bên ngoài thay nước.

Nàng rời đi không lâu, một bóng người theo cửa sổ nhảy vào.

Bóng đen lẳng lặng đứng ở trước giường, nhìn thấy người trên giường mê man, không tiếng động thờ dài.

Phu nhân của đại nhân, thực làm cho người ta không nói được lời nào, hoa đào không nở thì thôi, một khi nở thì lại nở hai đóa, còn là những đóa không hề nhỏ khiến cho người ta không dám xem thường.

Chẳng lẽ ông trời cho tiểu thư ngày thường băng tuyết thông minh như vậy đó là vì ứng phó hai đóa đại hoa đào này sao? Nghĩ đến đây, Tề bá có chút nhớ nhưng nở nụ cười.

Thân thủ giúp nàng bắt mạch, chỉ thấy mạch tượng bình thân, làm cho hắn rất an tâm, “Tiểu thư, hảo hảo dưỡng bệnh, ta sẽ ở bên cạnh người thủ cho người.”

Không hiểu được người mê man có phải hay không nghe được Tề bá nhẹ giọng trấn an, khước miệng hơi hơi hướng về phía trước giờ lên, tựa hồ rất là vui mừng.

“Hảo hảo ngủ đi.” Đang nhìn tiểu thư một cái, Tề bá giống như khi đến lặng yên không một tiếng động rời đi.

Đội cho thị nữ bưng chậu nước lại đi vào trong phòng, vừa vặn nhìn đến Minh Dương Liễu từ trên giường ngồi dậy, vội vàng chạy tới, “Tiểu thư, người vừa mới hạ sốt, ngàn vạn lần không cần đứng dậy, người muốn cái gì phân phó nô tỳ là tốt rồi.”

“Ta khát nước.”

“Nô tỳ lấy cho ngài.”

Tiếp nhận chén nước trong tay thị nữ, Minh Dương Liễu cúi đầu uống nước, bụng đầy nghi hoặc, vừa mới trong lúc ngủ mơ tựa hồ có nghe được thanh âm của Tề bá, là ào gác của nàng sao?

“Tiểu thư, người tỉnh lại thật sự là quá tốt, nô tỳ đi nói cho Vương gia.”

“Không cần.” Nàng vội vàng giữ tay thị nữ. “Quá muộn, vẫn là không cần quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi.” Khuya khoắt làm cho hắn đến trong phòng xem chính mình, tình ngay lý gian luôn không ổn.

“Vương gia sẽ không để ý.”

“Chính là, ta để ý.” Nàng đem uống hết chén nước rồi đưa cho nàng, “Ta không sao, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Nô tỳ không nghỉ, nô tỳ nghĩ muốn trông tiểu thư.”

Minh Dương Liễu không nề hà nói: “Vậy người liền trông đi.”

“Tiểu thư, người đừng hiểu lầm.” Vừa thấy nàng biểu tình không vui, thị nữ vội vàng giải thích, “Nô tài không phải phụng mệnh giám thị tiểu thư, chỉ là Vương gia chúng ta lo lắng tiểu thư, mới làm cho ta canh giữ ở một bên.”

Nàng có chút không kiên nhẫn phát phát tay, “Đủ rồi, ta nghĩ nghỉ ngơi.” Cả ngày cùng người nọ đôi co đã hao phí nhiều tinh lực của nàng, hiện giờ thân thể không khỏe càng làm cho nàng tính nhẫn nại của nàng xuống thấp, thần sắc không tự giác nghiêm khắc lên.

Thị nữ hoảng sợ. Trong ấn tượng nàng vẫn là ôn ôn nhu nhu, nhợt nhạt thân nhiên cười, vân đạm phong khinh nói chuyện, lần đầu thấy bộ dáng thần sắc nàng nghiêm khắc như vậy.

Nàng đành phải nói, “Nô tỳ ngay tại gian ngoài, tiểu thư có việc liền gọi nô tỳ.”

Minh Dương Liễu một lần nữa nằm xuống, đột nhiên lại cảm thấy được có chút không thích hợp, thân thủ sờ soạng nơi thắt lưng, bàn tay vừa đưa ra, sau đó một tiếng thét chói tai vang lên.

“Làm sao vậy? Tiểu thư.” Thị nữ lập tức chạy vào.

“Du trùng ——” Nguyên bản nàng một thân ốm yếu bằng tốc độ nhanh nhất ly khai giường, chân trần đứng ở bên cạnh bàn, có chút phát run trừng mắt nhìn lên giường.

Tiếp theo, thị nữ cũng phát ra một tiếng thét chói tai.

Trước sau hai tiếng thét chói tai thành công đem chủ nhân trong phủ dẫn lại đây.

Lần đầu tiên nhìn thấy Minh Dương Liễu luôn bình tĩnh có biểu tình luống cuống, Khâu Phượng Thành thực kinh ngạc, mà đương biết hại nàng kinh hoàng như thế nguyên nhân lại là mấy con du trùng nho nhỏ phía sau, hẳn nhìn không được bật cười. “Ngươi thế nhưng sợ du trùng? !”

“Có vấn đề gì sao?” Lòng còn sợ hãi nàng xoay người mặc giày, cũng may quần áo của nàng coi như chỉnh tề, chưa cho hấn hảo tiện nghi đi.

“Không.” Hấn sợ làm tức giận giai nhân, vội vàng nhả cười.

“Như vậy vẫn quấy rầy mọi người trong phủ nghỉ ngơi, ta thực thật có lỗi.”

“Vô phương.” Hấn huy phát tay, ý bảo hạ nhân phía sau lui ra, “Nhìn đến tiểu thư tự hôn mê tỉnh lại, bổn vương rất là vui mừng.”

Quét hấn một cái liếc mắt, Minh Dương Liễu hơi hơi hé miệng, biểu tình lạnh nhạt nói: ”Đa tạ Vương gia quan tâm.”

Phòng này từ lúc nàng ở, chưa từng phát hiện qua cái gì không sạch sẽ. Nàng nhớ tới vừa mới giống như có nghe được thanh âm của Tề bá, chẳng lẽ.

Tốt lắm, Tề bá! Ngươi thật sự là quá tốt, đưa ta đại lễ như thế, rốt cuộc là tâm tư gì?

Mới vừa nhận thức Tề bá, nàng nghĩ đến hấn thực nghiêm túc.

Chính là theo ở chung, nàng chậm rãi phát hiện tề bá rất “Ác liệt”, hấn cũng biết nàng sợ nhất là du trùng sau chỉ cần nàng không nghe lời, không ăn cơm, không thư xác nhận. Du trùng sẽ biến thành “Giường bạn” mỗi buổi tối ngủ.

Không nghĩ tới cách nhiều năm, nàng sẽ ở dị quốc lại bị như vậy “Trùng phạt”, lúc này nàng làm sai cái gì? Nằm trên giường lâu lắm muốn cho nàng đứng lên hoạt động một chút ư?

“Tiểu thư thoát nhìn tâm tình tựa hồ thập phần không tốt.” Khâu Phượng Thành cảm nhận được hờn giận của nàng.

“Ta chỉ là không nghĩ tới khách phòng của Vương phủ bên trong sẽ có du trùng thôi.” Thực lạnh nhạt, lại nặng nề mà kích thích tới mặt mũi của Bình Nguyên Vương.

Hấn lập tức gọi quản gia, “Ngày mai làm cho người ta đem trong phủ từ trên xuống dưới quét tước sạch sẽ, nếu tái xuất hiện một con du trùng, bổn vương sẽ lấy đầu của các ngươi!”

“Vâng” Quản gia hoảng sợ lên tiếng trả lời lui về phía sau.

Vương gia giận dữ, toàn bộ phủ kinh hoàng.

Vị này tới làm con tin, thật sự là tai họa a!

Trời cao mây trắng, đất rộng sơn xa. Phóng mắt nhìn lại, một mảnh xanh tươi, cỏ cây tươi tốt, hai con ngựa cúi đầu ăn cỏ, lập tức người cách xa nhau vài bước, không ai mở miệng nói chuyện.

Gió theo xe trên mặt đất thổi qua, bị bám một mảnh lục lăng, thoát nhìn là như thể sinh cơ dạt dào.

“Ân huynh hẹn ta tới đây lại không nói gì sao?” Khâu Phượng Thành lên tiếng đánh vỡ yên lặng.

Ân Vô Kiệt cười cười, nhẹ vỗ về bờm ngựa, mí mắt vi thùy, không đầu không đuôi nói “Nàng mạnh khỏe?”

Khâu Phượng Thành đương nhiên nghe hiểu hấn hỏi “Nàng” là ai.”Ta còn nghĩ đến Ân huynh đã muốn quên tiểu thư.”

“Tiểu thư? Vương gia không biết Liễu nhi là thê tử của ta sao?”

“Nga, nàng thật là thê tử của ngươi?” Hấn không có hảo ý nhướn mày.

Ân Vô Kiệt cũng không phát hỏa, mỉm cười như cũ, “Xin hỏi Vương gia, như thế nào thành vợ chồng đâu?”

Hắn giật mình, sau đó cũng cười nói, “Tự nhiên là cha mẹ chi mệnh, nói như vậy, lẽ nghi chu toàn, động phòng hoa chúc phương thành vợ chồng.”

“Văn định đã thành, da thịt thân cận, dất tay... song song, cùng vợ chồng có gì khác nhau đâu?” Nghe ra đối phương là ám chỉ bọn họ còn không tính vợ chồng thực, Ân Vô Kiệt ánh mắt vi hàn, chẳng lẽ Khâu Phụng Thành đối nàng động tâm?

“Chính là, bốn vương nghe được lại cùng Ân huynh không giống nhau.”

“Phải không?” Hắn làm ra một bộ chăm chú lắng nghe, về mặt lại dẫn theo tia ám áp ý cười, Liễu Nhi cùng lắm nói không có quan hệ cùng hắn, hắn cũng không ngại.

“Nàng không thừa nhận là thê tử của người, nói chính mình không có trượng phu.”

Ân Vô Kiệt cúi đầu nở nụ cười.

“Người không tức giận sao?” Khâu Phụng Thành hoàn toàn không hiểu này có cái gì buồn cười.

Hắn lắc đầu, “Cho dù là trước mặt ta, nàng cũng là nói như vậy, cho dù ở trong lòng của ta, ngủ thực yên, lúc sau tỉnh lại vẫn giống nhau, thê thốt phủ nhận.”

Khâu Phụng Thành sắc mặt vi thanh, nghĩ đến nữ nhân mình yêu thích cùng nam nhân khác đồng giường cộng chăn, trong lòng hắn liền tràn đầy tư vị.

“Vương gia chưa trả lời vấn đề của ta, Liễu Nhi có hay không mạnh khỏe?”

“Thân thể đang chậm rãi bình phục.” Hắn không quá cam nguyện trả lời.

“Làm phiền Vương gia lo lắng.”

Khâu Phụng Thành nhướn mày, “Người tựa hồ không tính toán phải tiếp nàng trở về?”

“Chẳng lẽ Vương gia nguyện ý đem Liễu Nhi trả lại cho ta?” Hắn không đáp, hỏi lại.

Hắn lắc đầu, “Ngay cả tiểu vương có tâm, cũng là lực bất tòng tâm.”

“Quốc chủ các người nghĩ muốn cái gì?”

Khâu Phụng Thành ý vị sâu xa cười, “Ta là thay chủ tử phỏng đoán ý muốn của người, ăn của vua thì phải giúp vua phân ưu, đây là bổn phận của người binh nghiệp như ta.”

“Không tồi.” Ân Vô Kiệt nghiêm mặt, gật đầu xưng phải.

“Bất quá, Minh tiểu thư nói đây là cái nhìn của nàng ta.”

Hắn cười khò một cái, “Miệng của nàng rất là trào phúng đi?”

Hắn như thế hiểu rõ lòng nàng, dùng tình sâu vừa xem hiểu ngay. Khâu Phụng Thành thần sắc âm trầm một chút, “Nàng nói từ xưa đế vương thống trị đó là vô số bạch cốt chồng chất mà thành, kết quả tệ nhất nàng bất quá trở thành bạch cốt đòi trung đích một viên thôi.”

“Nàng không oán sao?”

Hắn suy nghĩ một hồi mới đáp, “Ta nghĩ nàng chính là không oán người, nhưng không phải không oán.”

“Ta khẳng định nàng oán chính là ta.” Ân Vô Kiệt không ủng hộ.

“Ngà?” Hắn tò mò.

“Vương gia nếu không tin, có thể đi hỏi nàng.”

“Bốn vương nhất định hỏi.”

“Ta đương nhiên oán hắn!” Nguyên bản đang lạnh nhạt uống trà, nghe thấy vấn đề này, nàng nhin không được cất cao âm lượng.

“Nguyên lai người thật là oán hắn. . . .” Khâu Phụng Thành thì thào tự nói.

“Vô nghĩa, lúc trước ta phao tú cầu, liền bảo hắn đem cầu đưa ta, kết quả liền như vậy một lui nghi, sự tình liền tái vô xoay quanh đường sống.”

“Nếu không phải bởi vì lúc đầu từng bước sai lầm, sẽ không sẽ có cục diện như bây giờ, ta nguyên bản có cuộc sống thoải mái, liền bởi vì hấn tham gia nên không còn nữa.” Nàng ánh mắt sâu kín, “Ta vì cái gì không oán hấn? Nếu không bởi vì hấn, ta hôm nay lại như thế nào ngồi ở chỗ này cùng Vương gia ngài một đạo uống trà nói chuyện phiếm đầu?”

Nàng ngay cả trước mặt nam nhân cũng một khối âm phùng, chiến tranh cùng chính trị đều là chuyện nam nhân, nàng một cái tiểu nữ tử vô tội bị kéo vào. Khánh quốc hoàng đế thực thất cách, không hề có một phong phạm của người đứng đầu một nước.

Như vậy tướng tượng, hoàng đế bọn họ cũng không cao thượng đi, chính mình muốn làm lại hướng bảo bối nữ nhân của đại thần khai đao.

Ân, quả nhiên thế lực ngang nhau, chớ trách hai quốc gia nhiều năm giằng co, hồ có thắng bại, lại thủy chung không có tính áp đảo thắng lợi.

“Có đạo lý.” Cúi đầu uống trà, hấn đem xấu hổ cẩn thận che dấu quá khứ.

“Vương gia hôm nay lại đây, chính là chỉ cần hỏi ta vấn đề này sao?”

“Bỏn vương còn một sự kiện, vì cái gì ngươi biết ta cùng hấn đã gặp mặt, lại cái gì cũng không hỏi.”

“Bởi vì Vương gia đang hỏi vấn đề của ta nha.”

“Kia hiện tại ngươi có thể hỏi.”

“Không biết muốn hỏi cái gì.” Nàng nhún vai.

“Ngươi không muốn biết hấn có sao không?”

“Ta là con tin đều rất khá, hấn thân là biên quan Thống soái nếu là không tốt, chẳng phải là chê cười!”

“Ngươi không muốn biết hấn là không phải vì ngươi mà hén ta vừa thấy sao?”

Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, “Vương gia, nếu hấn không phải vì ta, chẳng lẽ là bởi vì tưởng niệm Vương gia ngài sao không?”

Dát? Cầm Khâu Phụng Thành thiếu chút nữa rớt xuống.

Cũng không biết là hôm nay bọn họ nói chuyện bị người nghe được lại thêm mắm thêm muối lan truyền đi ra ngoài, tóm lại, sau này, trấn thủ quan hệ hai quốc biên quan đem quan hệ tình cảm gút mắc, ồn ào huyền não một trận.

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: lana_chan

Beta: Belle

Nghe nói, trong Vương phủ có khách quý đến.

Nghe nói, khách quý này là người rất được sủng ái.

Nghe nói, nghe nói.

Ghé vào cửa sổ, chớp đôi mắt to, Minh Dương Liễu mang bộ dáng tự hỏi: thời điểm này tìm đến Bình Nguyên Vương, lại là người được sủng ái như vậy, chỉ sợ nội tình không chỉ đơn giản như vậy.

Giữa hồ sen là một mái đình, bên trong một đám nữ nhân xinh đẹp xiêm y lộng lẫy.

“Đắc thành so với mất gì từ từ, còn tiện uyên ương không tiện tiên(?)” Tiều kia hai vĩ ngư cùng tùy làm bạn, thật sự là làm cho người ta hâm mộ (*)

(*) Đắc thành so với mất gì từ từ(???), còn tiện uyên ương không tiện tiên: Tình khó tránh, tình tùy duyên, chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên

Tiều kia hai vĩ ngư cùng tùy làm bạn .San hô có 2 đuôi cá làm bạn

”Ngươi là đang mắc bệnh tương tư sao?”

Nghe thanh âm kia, Minh Dương Liễu nhìn không được thờ dài trong lòng, nàng không biết nam nhân cũng có tâm như vậy, bởi vì ngày đó nàng nói câu vui đùa kia không thực đúng thời điểm, hẳn liền không được tự nhiên, cũng không xuất hiện nữa.

Trùng hợp nàng cũng đang niệm từ (đang ngâm thơ ý mà) lại vừa vịn bị hắn nghe được. Hắn sao không đi cùng vị khách quý kia, đến nơi này làm gì? “Ta nói không, ngươi tin sao?”

“Không tin.”

“Cho nên, không cần trả lời vấn đề này.” Nàng ném toàn bộ thức ăn cho cá ở trên tay xuống, đàn cá liền ủa lại tranh nhau ăn.

Khâu Phụng Thành rốt cục cũng mở miệng nói, “Có người muốn gặp ngươi.”

“Phải không? Làm phiền Vương gia tự đến cho ta biết, ta nghĩ lấy thân phận của ta, hẳn là không có quyền cự tuyệt gặp bất luận kẻ nào mới đúng.”

“Ngươi. . . .” Hắn chần chờ một lát, sau đó mới nói thêm “Chính mình cẩn thận ứng đối đi.”

Đây là hắn có hảo ý nhắc nhở nàng, người phải gặp cũng không dễ ứng phó.

Mặc kệ đối phương đến đây là người như thế nào, gặp rồi nói sau.

Đi theo hắn vào đại sảnh, Minh Dương Liễu nhìn thấy trong phòng có một cô gái mang khí chất trong sáng, cả người tản ra một cỗ hương vị thoải mái, trực giác của nàng mách bảo rằng, nàng thực thích nữ hài tử này.

“Đây là thê tử của Ân Vô Kiệt?” Đối phương mở miệng.

“Đúng vậy, công chúa.” Khâu Phụng Thành cung kính đáp lại.

“Quả nhiên là một nữ nhân xinh đẹp.”

“Công chúa cũng không kém là bao.” Chính cái gọi là đến mà không hướng phi lễ, Minh Dương Liễu cười yếu ớt đáp lại.

Kim Lan công chúa bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên bật cười: “Ngươi thật thú vị.”

“Cũng vậy.”

“Thú được một nữ nhân như hoa như ngọc, Ân Vô Kiệt như thế nào để ngươi ở trong này lâu như vậy cũng không có động tĩnh gì?”

Minh Dương Liễu ra vẻ trầm ngâm, “Nói thực ra, đáp án của vấn đề này ta cũng rất muốn biết. Không bằng công chúa phóng ta trở về, ta hỏi ra đáp án lại đến nói cho ngươi.”

Nhìn vẻ mặt của nàng: “Ta nói chuyện tốt lắm”, Kim Lan công chúa thoải mái một tiếng bật cười, “Ta thích ngươi.” Thăng thần thừa nhận cảm giác.

Minh Dương Liễu mỉm cười, “Ta cũng thực thích công chúa.” Công chúa thăng thần đáng yêu như vậy lại có người không thích?

“Người ta nói rượu phùng tri kỷ ngàn chén ít/ Từ phùng tri kỷ thiên bôi thiếu (*), nếu chúng ta đều thực thích đối phương, không bằng chúng ta uống rượu đi thôi.”

(*) Là câu thơ được trích từ bài thơ Thất ngôn tứ tuyệt “Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp Tào Vận – 春日西湖寄謝法曹韻” của Âu Dương Tu 歐陽修 (1007—1072) sống vào đời Tống bên TQ.

Từ phùng tri kỷ thiên bôi thiếu,

Thoại bát đầu cơ bán cú đa.

(Uống rượu gặp người tri kỷ, thì ngàn chén vẫn ít.

Nói chuyện mà không hợp, thì nửa câu cũng đã là nhiều)

“Này. . . .”

Còn không kịp phản đối, đã bị công chúa nhiệt tình lôi kéo đi, quen thuộc đi vào hầm rượu ngon của Khâu Phụng Thành, “Nghĩ muốn uống cái gì nơi này đều có, không cần khách khí.”

Minh Dương Liễu nhìn quanh bốn phía nhìn không được, trên mặt hiện lên sắc mặt vui mừng, một nơi bình thường thế này nhưng có hơn sáu mươi bình rượu ngon, lại là loại rượu ngon hiếm gặp, nếu không phải có chủ nhân của chúng ở đây trấn giữ, nàng chỉ sợ không khống chế nổi chính mình.

Kim Lan công chúa mí mắt sâu xa, giấu đi dị sắc trong mắt.

“Công chúa, đến, hai vò rượu này không tồi, chúng ta mỗi người một vò.”

Nhìn thấy Minh Dương Liễu cười đến phong tình vạn chủng, Kim Lan công chúa trong mắt ý cười càng sâu, “Xem ra ngươi cũng là người hiểu rượu.”

“Chúng ta đây quả nhiên xem như tri kỷ.”

“Đúng, cho nên sẽ không túy bất quy lâu(không say không về).” Kim Lan công chúa cười tiếp lời.

“Không say không về!”

Hai người nhìn nhau cười nhưng đều mang tâm tư riêng, vừa uống vừa tán gẫu, còn ngại ở hầm uống không xong, lại di chuyển ra hoa viên phía sau Vương phủ, hai cô gái như hoa như ngọc đỡ nhau đi, vui cười nói chuyện, chẳng khác nào bạn tri giao nhiều năm.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân. Cho dù kẻ vai sát cánh, tư thế ám muội, nhìn đến vẫn là một hình ảnh đẹp không sao tả xiết.

Say, say.

Uống đến nghiêng ngã, Kim Lan công chúa đem một bình rượu đưa cho người cũng say như mình, Minh Dương Liễu đứng thẳng không được, hạ nhân nắm ở đầu vai của nàng, đem vò rượu trong tay dốc vào miệng nàng.

Khâu Phụng Thành tự biết ngăn cản không được, sớm đã trở về phòng nghỉ ngơi, cũng phản phò hạ nhân đừng đi quấy rầy các nàng, kỳ thật là sợ hạ nhân nhiều lời, càng gây nhiều chuyện.

Hai nữ nhân rượu không biết uống qua mấy tuần, một bóng dáng lặng yên không một tiếng động xuất hiện, hướng Minh Dương Liễu phát ra ám hiệu chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

Lấy người này đối phó địch nhân, đây mới là thủ đoạn trả thù cao nhất.

Cho nên, ngày hôm sau xảy ra chuyện lớn là Kim Lan công chúa bị người kèm hai bên(ý bị bắt a) !

Đại sự này làm cho hai quốc gia tích cực can thiệp, trong thời gian nhanh nhất trao đổi con tin với đối phương.

Vị hôn phu thế cách biệt gấp lại, nên là trường hợp gì?

Chúng tướng sĩ nhìn thấy Tướng quân nhảy xuống khỏi xe ngựa, đoạt roi trong tay xa phu, phi như bay tới bên nữ tử xinh đẹp, há hốc mồm không nói gì.

Tướng quân phu nhân tương lai quả thực mỹ lệ, nếu không, cũng sẽ không có lời đồn nói nàng mê hoặc Khánh Quốc Bình Nguyên Vương, khiến cho Kim Lan công chúa từ kinh thành chạy tới sinh sự.

Nhưng là, nàng cũng thực bạo lực đi, rõ ràng chuyện thật ngay tại trước mắt.

Nàng bị người kèm hai bên làm con tin hai tháng nay, tướng quân tìm, rốt cục đợi cho nàng bình an trở về, kết quả hai người bọn họ vừa gặp mặt, nàng bắt đầu ngược phu, hoàn toàn không có cảnh tượng rung động lòng người như bọn họ tưởng tượng, lệ roi như mưa nhào vào vòng tay ôm ấp của tướng quân, mà nay là roi lệ nén giận, hóa thành bức tranh hí kịch.

Tướng quân cũng thật đáng thương!

“Liễu nhi, Liễu nhi —” Ân Vô Kiệt tùy ý để nàng truy đánh cũng không đánh lại, muốn cùng nàng giảng đạo lý, “Nghe xong ta giải thích rồi mới đánh được không?”

Chúng tướng sĩ nghe vậy cảm đều rớt xuống, tướng quân có phải hay không choáng váng, giải thích xong rồi còn muốn để cho người ta đánh?

“Giải thích cái gì?” Minh Dương Liễu thờ phỉ phỉ nói, “Đều là bởi vì ngươi, ta mới có thể bị người bắt đi, bằng đấy thời gian cũng không làm gì, với ta chẳng quan tâm, ngươi cho rằng ta đã chết sao?”

“Như thế nào lại chẳng quan tâm, Tề bá vẫn âm thầm chú ý tình hình của ngươi, hơn nữa ta không phải đã dùng kế bức Kim Lan công chúa đến biên thành sao?” Như thế người nào thủ thắng có thể đổi nàng quay về, đây là phương pháp tốt nhất nha.

“Thì tính sao, không có sự phối hợp của ta, ngươi cho dù đem Hoàng đế Khánh quốc tới biên quan cũng không dùng được.” Không để ý hướng đến hán đánh một hồi lại làm chính mình thờ hờ hững, đánh giá một phen rồi ném roi xuống, hai tay chống nạnh, hướng hán thẳng trừng mắt.

Nàng quay đầu nhìn về phía người vẫn ngồi ở trên xa phu xe ngựa, cũng chính là Tề bá, hét lên: “Tề bá, ta phải về kinh thành, thấy hán ta liền tức đến đau dạ dày.”

Tề bá nghe xong ngược lại xuống xe ngựa, “Lão gia nói, đợi các người thành thân xong, rồi trở về cũng không muộn.”

“Ta (không)để ý đến hán!” Nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, về mặt không cho là đúng.

“Lão gia nói, tiểu thư nếu không nghe theo, hấn sẽ đuổi tiểu thư quay về kinh thành, cùng nhau tiêu xài gia sản.”

“Cái gì?” Minh Dương Liễu hét lên, vọt tới bên người quân gia kích động kéo tay hấn, vội vàng hỏi rõ ràng, “Tiêu xài gia sản? Cha ta đầu óc là làm bằng đá sao?”

Nói phụ thân của chính mình như thế không tốt lắm a? Mấy binh sĩ thiếu kiên nhẫn phốc cười ra tiếng.

Tề bá như trước chậm rãi, không chút hoang mang trả lời “Lão gia nói, tướng quân như thế mà tiểu thư còn không lấy, mới là đầu óc như heo đá.” Quả nhiên biết nữ nhi chẳng ai bằng cha, nữ nhân sẽ nói cái gì, làm cha đều nhất thanh nhị sở. (hiểu rõ ràng)

Không ngờ nữ nhân như thế lại bị so sánh với động vật làm bằng đá a.

“Gã cho hấn?” Nàng mảy liễu hướng về phía trước, về mặt không cho là đúng, đưa tay chỉ vào Ân Vô Kiệt, “Ta vẫn chưa gả hấn, mà đã sinh bệnh rồi lại bị bắt, nếu gả cho hấn, ai biết sẽ phát sinh tai họa gì a, không thể biết trước thảm họa a.”

“Đừng nguyên rủa chính mình như vậy.” Ân Vô Kiệt đến bên người nàng nói.

“Phi phi phi!” Nàng dùng sức giẫm lên chân hấn nói: “Ngươi mới nguyên rủa chính mình đấy.”

Nhìn đến Tướng quân thần sắc như thường đem chân chuyển qua một bên, chúng tướng sĩ không khỏi trong lòng thầm khen một tiếng, tướng quân thật sự là tức giận(không hiểu sao lại dùng từ tức giận nữa???).

“Tề bá, vất vả cho ngươi.” Hấn hướng Tề Bá chân thành bày tỏ một lòng biết ơn, cảm tạ hấn làm cho nàng hoàn hảo vô khuyết trở lại bên người mình.

“Hấn là.”

“Liễu nhi, hại ngươi chịu khổ, thực xin lỗi.” Nâng tay nàng, lại thay nàng lau mồ hôi trên trán, hấn ôn nhu mà trầm thấp hướng nàng giải thích.

Bị đôi mắt nhu tình chân thành của hấn nhìn chăm chú, tức giận của Minh Dương Liễu nháy mắt tan biến thành bụi, lại phát giác ban nãy mình nóng lòng phát tiết lửa giận, tựa hồ có điểm quá đáng.

Không biết nên đáp lại lời hấn như thế nào, nàng đơn giản cúi đầu.

Chưa từng ly biệt, liền không biết nỗi khổ tương tư, trải qua tương tư, mới biết được ở trong lòng mình đối phương có bao nhiêu trọng yếu.

Thấy thế, Ân Vô Kiệt cười cười, tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, “Đi thôi, tới gặp các huynh đệ kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng ta.”

Nghĩ đến hành vi của mình ban nãy, hai má nàng đỏ ửng, hạ thấp giọng nói: “Ta có chút mệt mỏi.”

Ân Vô Kiệt ha ha cười, dùng sức nắm chặt tay nàng kéo đi, “Hiện tại hối hận đã muộn rồi, đi thôi, dù sao bộ dạng hung hăng cũng đã bị bọn họ nhìn thấy, còn có cái gì phải sợ.”

Nói gì vậy? Cái gì kêu bộ dạng hung hăng?

Nhưng lực đạo của hấn không để cho nàng cự tuyệt, nàng cứ như vậy không cam lòng bị hấn kéo đến trước mặt một đám nam nhân, nàng cũng chỉ có thể kiên trì đối mặt.

“Chư vị huynh đệ, đây là phu nhân của ta.”

Minh Dương Liễu phân bác, “Này uy, ta còn chưa gả ngươi đâu.”

Hấn nhún mày nhìn nàng, “Hiện tại nàng cho rằng còn có khác biệt sao?”

Tiếp theo hấn đối chúng tướng sĩ cao giọng tuyên bố, “Ngày mai chúng ta bái đường, đến lúc đó các vị huynh đệ cùng nhau uống ly rượu mừng.”

Hiện trường lập tức vang lên một trận hoan hô, có người nổi loạn cầm đầu hô “Chúc mừng tướng quân”, mọi người đi theo cùng hô to, một loại cảm giác vui sướng chân thành lan tỏa.

Độ cong nơi khoe miệng Minh Dương Liễu không khỏi nhếch cao, một tướng quân có thể chân thành đối đãi tướng sĩ, cũng có thể là một trượng phu tốt, mà nàng hy vọng cũng giống như cha mẹ nàng, cả đời gần nhau, hấn là sẽ không còn xa.

Phao sai tú cầu, không nhất định là sai nhân duyên a.

Trăng tròn, con người, phu quân?

Nhìn thấy bầu trời một vòng trăng tròn, Minh Dương Liễu trong lòng tràn đầy cảm khái.

Nhân sinh gặp gỡ thật sự là làm cho người ta không thể đoán trước, mấy tháng trước nàng căn bản không thể tưởng được tình hình hôm nay, trải qua ném tú cầu, say rượu, truy phu, bị bắt. Sau đó là tối nay đoàn viên.

”Như thế nào còn không ngủ?”

Quay đầu nhìn đến Ân Vô Kiệt, nàng cười cười, lại quay đầu tiếp tục nhắm mắt, “Khó được thoải mái, ngược lại buồn ngủ toàn bộ biến mất.”

”Ngày mai bái đường, tuy nói trong quân ngũ hết thấy giản lược, nhưng vẫn có một đồng việc phải làm, nàng không sợ đến lúc đó không đủ tinh thần?” Hấn yêu thương cười nhìn nàng.

”Dám đề cho ta quá mệt mỏi, ta sẽ không bái đường.” Nàng mặt nhăn lại, không hề có chút uy hiếp đe dọa nói.

Hấn bật cười lắc đầu, “Thân thể của nàng đã hoàn toàn khỏe rồi chứ?”

Nàng nhún vai, “Hấn là thể đi, xem ra lần này so với năm năm trước đó nhanh khỏi hơn”.

Cầm lấy bàn tay của nàng nhắm, hấn cũng học nàng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, không chút để ý nói: “Nghe nói, lúc nàng bệnh nặng, hấn đêm khuya tới phòng ngủ chăm sóc nàng?”

Nàng hơi hơi liếc mắt nhìn hấn, cười cười nói: “Tướng quân ghen sao?” Quả nhiên, lời đồn đãi vẫn là truyền tới tai hấn.

”Nàng nói thế nào?”

”Nói như thế,” Nàng đảo mắt ngọc, “Nếu ta bệnh đến bất tỉnh nhân sự, hấn làm như thế nào ta can thiệp không được, bất quá ta tin tưởng trong thời gian ta thanh tỉnh, hấn cũng không có ngủ lại trong phòng ta để chăm sóc ta.”

Ân Vô Kiệt nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nhưng hấn vẫn là đại nam nhân lòng dạ có chút hẹp hòi, “Bình Nguyên Vương là nam nhân vĩ đại.”

“Chẳng lẽ ta gả cho Tịnh Biên tướng quân không vĩ đại? Vẫn là nói ánh mắt Minh Dương Liễu ta thật sự rất kém cỏi?” Nàng ra vẻ vô tội hướng hấn nở nụ cười.

Hấn vòng tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, “Minh đại tiểu thư này vốn khôn khéo, ánh mắt tự nhiên không có khả năng nhìn lầm, nếu không tiếng tăm của Minh gia quán rượu sẽ không càng ngày càng nhiều.”

”Ngươi nói đến chỗ đau của ta.” Rượu a, nàng rất muốn cùng nó không quan hệ, lại cố tình không thể tránh khỏi nó.

Hấn nhớ tới sự kiện, “Ngươi cùng Kim Lan công chúa uống rượu, kết quả cuối cùng đâu?”

”Một từ quý cùng một người bán rượu ngươi nói sao?”

“Không thể nói như vậy,” nàng sửa đúng nói: “Cái dạng rượu nào uống tốt, cái dạng rượu nào có thể say, ta so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, ta chỉ là hướng nàng đề cử vài loại rượu ngon để uống thôi.”

“Thích uống rượu lại đụng trúng ngươi, kết quả vừa cao hứng lại vừa đau khổ.”

”Đúng nha”, nàng cảm khái, “Cao hứng chính là cái miệng của hấn, thống khổ cũng chính là thân thể hấn.”

”Ngươi thật sự là nữ nhân ta yêu nhất a!” Nhìn thấy biểu tình của nàng không cho là đúng, hấn bổ sung nói: “Rượu cùng người đẹp, không phải là hai thứ nam nhân yêu nhất sao?”

“Nam nhân yêu nhất không phải giang sơn mỹ nhân sao?”

”Giang sơn mỹ nhân, mấy người có thể lường toàn, rượu cùng mỹ nhân mới là lý tưởng của người thường.” Hấn sóng vai cùng ngồi với nàng, “Ngươi đã là mỹ nhân, lại bán rượu, hai thứ hợp nhất, đôi nam nhân mà nói, thật sự khả ngộ không thể cầu.”

“Nhan sắc rồi cũng sẽ phai tàn, chỉ có trí tuệ là tồn tại mãi mãi” Nàng có ý điều chỉnh nói.

”Nam nhân vĩnh viễn chỉ biết nhớ kỹ âu yếm nữ nhân xinh đẹp nhất.”

“Phanh.” Thành linh ngoài phòng truyền đến vài tiếng như có cái gì ném trên mặt đất. Nguyên lai Tướng quân trước tình yêu cũng sẽ giảng buồn nôn như vậy a.

“Thanh âm gì?” Nàng kinh ngạc nhìn xung quanh.

“Chuột.” Hấn bắt động thanh sắc.

”Chuột thật lớn, thanh âm vang như vậy, nhất định là rất béo.” Nàng mặt mày câu loan, khuôn mặt tươi cười như hoa.

”Muốn ta giúp ngươi trốn tới sao?”

“Ngươi muốn cho người ta nói ngươi xen vào việc của người khác sao?” Nàng cười hì hì nhìn hắn.

Ân Vô Kiệt lập tức nghe ra nàng giễu cợt, “Thế nhưng nói ta là câu?!” Dùng sức ôm nàng đến trước ngực, hắn dựa sát nàng, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe nói: “Bị ta cắn một ngụm, ngươi hẳn là sẽ không thay đổi thành Lữ Đồng Tân đi!”

“Ngô.” Lời còn nói chưa xong đã bị phủ kín một loại không khí mờ ám

Trắng thẹn thùng chui vào trong mây, không quấy rầy nữ nhân thể gian nùng tình mật ý.

Minh Dương Liễu nghĩ cử hành hôn lễ ở biên quan rất đơn giản.

Chính là nàng sai lầm rồi, cho dù là đơn giản, hôn khánh trang sức cũng coi như mộc mạc, nhưng cả quá trình chính là một chút cũng không giảm bớt chút nào, bởi vì là ở biên tái quân doanh cử hành nên bị đám nam nhân nhiệt huyết kia bỏ thêm không ít đồ đa dạng.

Tựa như hiện tại, trên đỉnh đầu nàng trúc y* kiểu hoa diên đảo thiếu chút nữa đem toàn bộ đồ ăn ban sáng nôn ra.

*trúc y: ghế tre

Có người xuất giá thống khổ như nàng sao? Nàng thật sự nhịn không được hoài nghi bọn họ trả thù nàng ngày hôm qua truy đắc Đại tướng quân bọn họ chặt vật như thế?

“Ân Vô Kiệt, cứ tiếp tục như thế này nữa ta sẽ ói ra.” Không thể nhịn được nữa tân nương rốt cục tức giận xóc lên khăn voan đỏ.

“Tốt lắm, tốt lắm, nháo tiếp nàng thật sự sẽ trở mặt.” Nguyên bản tân lang chính là ở một bên xem náo nhiệt lập tức lại đây hoà giải.

Giúp đỡ thủ hạ của hắn trúc y (ghế tre), cảm giác được chân chạm xuống đất, Minh Dương Liễu thống khổ nhắm mắt, “Thật khó chịu” Cũng nghĩ tới muốn phun.

Ân Vô Kiệt thuận thế ôm nàng, nhìn nàng bộ dáng mệt mỏi, đau lòng vô cùng, “Tìm một chỗ ngồi trước.”

“Ta đứng không được.” Vì cái gì nam nhi quân doanh tỏ vẻ cao hứng cùng phương pháp của người bình thường không giống nhau, /theo lý mà nói chẳng phải là bãi đường xong là quay về hi phòng đội hay sao, kết quả lại bị một người tiếp một người tới chinh, chinh đến con tức của nàng tăng thêm, sớm đã không có bộ dáng thẹn thùng mà tân nương nên có.

Quên đi, dù sao bộ dáng hung hãn của nàng sớm đã nhất thanh nhị sở, nàng cũng không cần phải tạo áp lực chính mình.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp đỡ ngươi.” Hắn buồn cười nhìn thấy nàng bị chính mình ôm thân mình vẫn không khỏi cứng ngắc.

“Có thể hay không đem ta đánh bất tỉnh?” Nàng đáng thương hề hề yêu cầu.

“Ta mang ngươi trở về phòng.” Dứt lời liền ngồi xuống đem nàng ôm lấy, sau đó hướng vào trong hi yển hô vang với một đám người nói”Các ngươi uống trước, ta trong chốc lát trở về.”

“Tướng quân, không cần sốt ruột trở về.” Có người diễn đạm nói.

“Đúng rồi, xuân tiêu nhất khắc thiên kim (lana:câu này ai đọc cũng hiểu ha), không cần phải xen vào chúng ta .” Một đám người đi theo ồn ào.

Minh Dương Liễu hiện tại cho dù nghĩ muốn phát giận cũng không có khí lực , nàng tựa đầu vào lòng Ân Vô Kiệt, nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ muốn hiện tại lập tức trở lại quá khứ, thật sự rất khó chịu.

Hắn nhìn thấy bộ dáng nàng, nghĩ thầm, mình thật đã đùa quá trớn , hơi lo lắng ôm nàng bước nhanh đi trở về hi phòng, đem nàng phóng tới trên giường.

“Muốn uống nước sao?” Hắn sẵn sàng hỏi.

“Ta sợ hết lên sẽ phun ra.” Tay nàng vỗ về cái trán dựa vào hi giường, vẻ mặt ủ rũ.

“Nằm xuống nghỉ ngơi chốc lát đi.” Hắn đỡ nàng nằm xuống giường, thay nàng đắp chăn, ôn nhu nói: “Ngươi nghỉ ngơi một hồi, ta đến bên ngoài tiếp đón các huynh đệ.”

“Ân.”

Hắn rời đi không lâu, Minh Dương Liễu dần dần đi vào giấc ngủ.

Đợi cho Ân Vô Kiệt trở lại hi phòng, nhìn đến nàng đang ngủ ánh mắt nhanh chóng nhếch lên.

Hắn động thủ tự đem hi phục cởi bỏ, sau đó trở lại bên giường, thân thủ vỗ vỗ nàng, nhẹ giọng kêu: “Liễu nhi, cởi hi phục rồi ngủ tiếp.”

Nàng mơ mơ màng màng lên tiếng, nhưng không có động tác.

Roi vào đường cùng, hấn đành phải chính mình động thủ giúp nàng thay quần áo.

Chính là đợi đến lượt trung y cuối cùng hấn do dự một chút, gây sức ép một ngày, nàng một muốn chết rồi, vẫn là làm cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, cơ hội viên phòng, về sau phải bù lại.

Đem nến đỏ thổi tắt, hấn dựa theo ánh trăng đi trở về bên giường, nhấc một góc chăn tiến vào, đem thân mình ấm áp của nàng ôm vào trong ngực.

Bên ngoài thanh âm ồn ào dần dần hạ xuống, hấn biết đêm cũng khuya, chính là hấn lại một chút cũng không có buồn ngủ, mà thiên hạ trong lòng lại ngủ thập phần hương vị ngọt ngào, hoàn toàn không biết tân lang chịu dày vò cỡ nào.

Thành thân trước, xem tới được, mò đến, lại ăn không được.

Thành thân sau, xem tới được, mò đến, nếu lại ăn không được — thật sự là không thể nhịn được nữa!

Trong bóng tối chỉ nghe thấy thanh âm thoát y, sau đó truyền đến một tiếng cực thấp nỉ non, “Ân ~~~?”

“Tĩnh? Còn có không thoải mái?”

“Tốt hơn nhiều. Ngươi, ngươi đang làm cái gì?”

“Hôm nay là hi sự của chúng ta nha.”

Ân Vô Kiệt xoay người một cái, đem nàng áp tới dưới thân, tiếng nói trở nên khàn khàn gọi cảm, “Đêm nay ngươi chính là người của ta.”

Đối với kế tiếp phải phát sinh chuyện, nàng một bên là bối rối, một bên là tò mò.

Trong đêm tối hai người thăm dò thân thể lẫn nhau thẳng đến khi mặt trời ló dạng.

Nhìn thấy tia nắng ban mai xuyên thấu qua duy trướng dừng ở khuôn mặt kiều mị mê người trên giường, một đêm hoan ái làm cho tóc đen mềm mại tán loạn, da thịt trắng nõn trái đầy hôn ngân, cũng làm cho hấn tận hưởng tất cả khoái cảm.

“Liễu nhi,” Ngón tay Ân Vô Kiệt thương yêu say đắm xoa xoa làn môi sưng đỏ của nàng(lana:cái nì chắc cũng k cần giải thích a, nếu bạn nào k hieu có thể tìm bella hỏi nha) nỉ non, “Mùi vị của ngươi thật thơm.”

Mệt đến mí mắt căn bản không mở ra nổi, cả người đều không động đậy được Minh Dương Liễu chỉ có thể “Ân” một tiếng.

“Ngủ ngoan.”

Nàng ngay cả gật đầu khí lực đều không có, chui vào ngực hấn, dựa sát vào nhau, ngủ say.

Mà hấn ôm nàng, mang theo ý cười cũng chậm chạp nhắm mắt, ngày đầu tiên sau khi thành thân, là ngày nghỉ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit: lana_chan

Beta: Belle

Cửa biên quan góc thành mở ra, cho nên nếu ở trên đường cái nhìn đến hình ảnh nữ truy nam, cũng không phải kinh ngạc.

Ngồi ở một gian trà liêu đơn sơ ven đường chính là Minh Dương Liễu, đang cầm một ly trà thô, nhìn thấy một hán tử tục tằng đang bị một nữ tử nhỏ xinh truy đến nổi bối rối trốn.

Tề bá như trước mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh.

“Cáp, ta nghĩ đến một cái tên rượu, thập phần thú vị nha.”

“Cái gì?” Bình thường có thể bị tiểu thư xưng chỉ “Thú vị”, sẽ khiến kẻ khác há hốc mồm. Hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi chăm chú lắng nghe.

“Bỏ trốn mất dạng”, mùi thơm ngát ngon miệng, hương khí phác mũi, khiến tinh thần thoải mái, uống một lần nhớ mãi không quên. “

Tề bá nhện không được trùng mắt nhìn chủ tử đang cười một cái, nàng đại khái lại muốn ra oai trên đường đi, nhìn nàng cười về mặt gian vô cùng.

“Tề bá, chúng ta trở về đi.”

“Ân?”

“Ta nghĩ đến như thế nào đem ‘bỏ trốn mất dạng’ điều phối ra , đi.” Nàng hưng phấn nhảy dựng lên, nhanh ra khỏi trà điểm.

Tề bá ở phía sau trà tiền trà, lúc này mới đuổi theo nàng.

Tiểu thư này nghĩ đến liền làm, tính tình nôn nóng thực làm cho người ta không nói được lời nào.

Minh Dương Liễu trở lại phủ tướng quân rồi một đầu vui vào trong hầm rượu.

Từ doanh trại trở về Ân Vô Kiệt vừa nghe thê tử ở trong hầm rượu đã muốn hơn nửa ngày, sắc mặt nhất thời có chút không tốt lắm.

Ngày hôm trước, nhất thời hưng trí không tồi, cùng nàng uống hết mấy chén, kết quả uống đến sáu phần men say nàng cư nhiên trước mặt mọi người đùa giỡn hắn, làm cho thủ hạ liên can sợ tới mức rút kiếm.

Hắn đi vào hầm rượu, phát hiện vừa mới đến gần đã ngửi thấy một cỗ mùi thơm ngát, làm cho người ta tâm lý rục rịch.

Mà thê tử của hắn một thân áo mỏng, đứng ở giữa mấy vạc rượu trung, trong tay đang cầm một vỏ rượu nhỏ, mũi gian ghé vào miệng vỏ ngửi, về mặt thỏa mãn.

“Bỏ trốn mất dạng, tên thật tốt.”

“Liễu nhi, đang làm cái gì?”

Hắn gọi làm cho nàng kinh hỉ quay đầu lại, đang cầm vỏ rượu nhỏ chạy qua nói, “Nha, ném thử chút xem, ta mới điều phối ‘bỏ trốn mất dạng’”

“Bỏ trốn mất dạng?” Tên này thật là quái.

“Hương vị tốt lắm nga.”

Hắn cười tiếp nhận, lướt qua một ngụm, kinh hỉ trùng lớn mắt, quả nhiên hương vị thực đặc biệt, làm cho người ta muốn uống mãi, muốn ngừng mà không được.

Hắn nghĩ muốn uống thêm chút nữa, đã bị nàng nhanh tay nhanh chân đoạt trở về, giống như bảo bối ôm vào trong lòng ngực, quay đầu phân phó, “Tề bá, chúng ta tìm cái vạc rượu lớn đi.”

Vì thế, hắn Đại tướng quân chỉ có thể đứng tội nghiệp nhìn thê tử đem rượu ngon ngay trước mắt đi, chỉ chừa hắn ở tại chỗ này còn thoáng mùi hương rượu.

“Bỏ trốn mất dạng” bốn chữ lấy đơn giản cùng đường cong hùng hậu viết ở một khối mộc bài thượng, tiếp theo mang đến phùng Phùng.

Nhìn đến rượu danh này, nói thật, thật là có một loại xúc động muốn bỏ trốn mất dạng.

Nhưng rượu phùng mở cửa sau nửa canh giờ, trong điểm mười vỏ ‘Bỏ trốn mất dạng’ liền bị tranh mua không còn. Ngày hôm sau, ngay cửa rượu phùng dựng thẳng một cái bài tử: ‘Bỏ trốn mất dạng’ mỗi ngày chỉ bán ba mươi cân”.

“Vì cái gì phải làm như vậy?” Ân Vô Kiệt nhện không được hỏi.

Minh Dương Liễu một bên vội vàng rót rượu mới điều phối vào vỏ, một bên lơ đãng trả lời “Rượu này tác dụng quá lớn, ta sợ khách uống nhiều đối thân thể không tốt, ta sẽ lại pha chế một loại rượu khác, sử dụng hai cái này có thể bù trừ cho nhau, rất hoàn hảo nha”.

“Trên tay ngươi là cái gì?”

“Rượu Tào.”

“Ngươi không phải nói muốn pha chế rượu?”

“Rượu này ta tính lấy ra làm quà thọ lễ cho cha.”

“Đây là rượu gì?”

“Nó kêu ‘Phúc Thọ Lâu Dài’, dịu mát ngon miệng, mùi rượu nhẹ, thích hợp dưỡng sinh.”

“Vời rượu, ngươi thật sự có rất cao hứng.” Nàng liên tục pha chế không ngừng nghỉ hại hấn hoa cả mắt.

Trên tay động tác dừng một chút, nàng nghiêng đầu suy nghĩ, lẩm bầm “Kỳ thật ủ một vò ‘Tinh so với kim kiên’ cũng không sai.

Ân Vô Kiệt vừa mới lộ sắc mặt vui mừng, đã bị câu nói kế tiếp đã kích lớn.

“Kim Lan công chúa nhất định sẽ thích.”

“Ngươi tính tặng một vò ‘Tinh so với kim kiên’ cho Kim Lan công chúa?” Thanh âm nhin không được có điểm bất mãn.

“Ân, còn đang suy nghĩ.” Nàng mang điểm buồn rầu nghiêng đầu “Lần trước chuyện nhiều ít có điểm xin lỗi nàng, ‘Tinh so với kim kiên’ vừa lúc có thể hướng nàng biểu đạt một chút.”

Tinh so với kim kiên, có thể dùng như thế để giải thích hữu tình sao?

Không biết Kim Lan công chúa biết được sẽ có biểu tình như thế nào?

“Liễu nhi, chẳng lẽ ngươi không biết là tên này cũng không thích hợp lấy đề tỏ về các ngươi tình cảm thâm hậu sao?”

Nghe trượng phu nói như vậy, Minh Dương Liễu còn thật sự nghiêng đầu tự hỏi một chút, sau đó mở to cặp mắt quuyền rũ sáng ngời, vẻ mặt vô tội nói “Chính là, ta còn cho rằng Tinh so với kim kiên tên này rất không sai a.”

“Chính là, từ ‘Tinh so với kim kiên’ này hẳn là chỉ dùng để hình dung nam nữ có cảm tình với nhau.” Mắt thấy cô gia chịu đã kích không nhỏ, vẻ mặt suy sụp buồn bực, Tề bá nhin không được mở miệng ủng hộ.

“So với vàng còn chắc chắn cảm tình hơn, đồng tình trong lúc đó cũng giống nhau tồn tại.” Minh Dương Liễu biểu tình thật sự nói.

Tề bá sờ sờ cái mũi, tự động tiêu âm. Bình thường khi tiểu thư nhận định một sự kiện gì thời điểm ấy liền tỏ vẻ không có xoay quanh đường sống.

Mấy tháng sau, một chiếc xe ngựa chở rượu ngon, lão đạo ra biên thành, hướng thủ đô Khánh Quốc mà đi.

Vốn nên là một sự kiện vui vẻ, sau đó, sự tình lại chuyển biến đột ngột.

Kim Lan công chúa uống ‘Tinh so với kim kiên’ xong liền trúng độc !

Việc này không phải là nhỏ, khi Ân Vô Kiệt nghe được tin tức này, lo lắng nên như thế nào phân bác.

Nhưng Minh Dương Liễu lại là băng tuyết thông minh, nàng phát hiện bộ dáng trượng phu muốn nói lại thôi, lập tức phát hiện có việc.

“Chuyện gì, nói đi.” Nàng chủ động mở miệng.

Hắn nhin nàng thật sâu một cái, ” Rượu của ngươi, Kim Lan công chúa nhận được .”

“Rượu có vấn đề sao?” Nàng lập tức liên tưởng.

“Đúng vậy, Kim Lan công chúa trúng độc .”

“Quả nhiên là vấn đề lớn.” Nàng bắt đầu dĩ cười khổ. Như thế nào lại cùng chính trị quan hệ chứ? Chẳng lẽ Tướng quân này tránh không được số mệnh.

“Không chỉ có như thế, đồng thời trúng độc còn có mấy hoàng tử.”

“Ta cảm thấy được mũi quan của chính mình quá lớn.”

“Mang vào thoải mái sao?”

“Thật cao hứng ngươi còn có tâm tình cùng ta vui đùa.”

“Tìm niềm vui trong nỗi khổ.” Hắn cũng cười khổ một cái, ánh mắt khó nén lo lắng.

“Ngươi ngẩng đầu nhìn trời.”

“Ân?” Hắn khó hiểu.

“Trời còn không có sập.”

“.....” Là hần xem thường nhận lực của thê tử hần.

Minh Dương Liễu có phần ngoại lệ “Huống chi cho dù sập, cũng là đồ trướng người cao lớn trước”

Ân Vô Kiệt khêu mi.

“Rõ ràng ngươi so với ta cao hơn.” Nàng công bố đáp án.

“Câu nói kia trả lại cho ngươi”, hần nhin không được nở nụ cười, “Thật cao hứng ngươi còn có tâm tình cùng ta vui đùa.”

Nàng nhún nhún vai “Mặc kệ nói như thế nào, ta còn có vị hôn phu có thể dựa vào, gặp được chuyện tình nghiêm trọng này, ngươi nhất định sẽ giúp ta nghĩ biện pháp không phải sao? Tục ngữ nói nam chủ ngoại, nữ chủ nội, rõ ràng nam nhân chính là dùng để chống bão a.”

Nhìn thấy biểu tình đương nhiên của thê tử, Ân Vô Kiệt nhin không được khóe mắt run rẩy.

Phản ứng của nàng so với suy đoán của hần thực kém nhiều lắm, không có bối rối, không có kinh sợ, giống như là đang đàm luận thời tiết giống nhau, trấn định mà lý tính.

“Trướng quân đại nhân, cùng với lo lắng ta sẽ bối rối vô thức, không bằng chạy nhanh đem tâm tư phóng tới như thế nào giải quyết nguy cơ sắp ập tới đi.”

“Ngươi cho rằng là nguy cơ sao?” Mày kiếm một chọi, hần tựa tiểu phi tiểu nhin nàng.

“Ngươi lại như thế nào cho rằng?” Nàng hạ đáp hồi lại.

“Nguy cơ có lẽ chính là chuyển cơ.”

“Hay cho câu nguy cơ chính là chuyển cơ.” Nàng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Hai quốc giành co chiến sự có lẽ sẽ rẽ mây nhìn thấy mặt trời.” Hần trầm ngâm nói.

“Úc”, nàng suy nghĩ cũng xoay chuyển cực nhanh “Như thế nào là rẽ mây nhìn thấy mặt trời? Đại chiến hết sức căng thẳng vẫn là vật cực tất phản?”

Nghe được thê tử hỏi như vậy, lo lắng trong lòng Ân Vô Kiệt nhất thời trở thành hư không, nàng thông minh cùng trầm ổn, chứng minh nàng hoàn toàn có thể đảm nhiệm thân phận Tĩnh Biên tướng quân phu nhân, đặc biệt như thế, phu phục câu gì?

Minh Dương Liễu trên mặt bảo trì mỉm cười, áp chế nội tâm bất an khiến hần không phải lo lắng. Lâm nguy càng bình tĩnh, giờ này khắc này nàng cần làm chính là trấn định, ổn định nỗi lòng hần, làm cho hần tránh lo âu về sau.

Bất luận sự tình cuối cùng phát triển như thế nào, ít nhất hần cùng với nàng sống vai đồng hành, vợ chồng nguyên bản nhất thể, họa phúc cùng chung, vinh nhục tùy tướng, hần không chê, nàng cũng không lỵ.

Kinh thành bên kia ra roi thúc ngựa truyền đến một đạo thánh chỉ.

Ân Vô Kiệt không ở trong phủ, Minh Dương Liễu tiếp chỉ.

Hần ở quân doanh nhận được tin tức lập tức hồi phủ, một bước vào sảnh chính, liền nhìn thấy thê tử đang ngồi đứng cạnh còn có Tề bá.

“Liễu nhi, thánh chỉ nói cái gì?”

Tề bá thay chủ tử trả lời “Hoàng Thượng phái tiểu thư đi Khánh Quốc.”

“Cái gì?” Ân Vô Kiệt sắc mặt trầm xuống, “Người tuyên chỉ đâu?”

“Đã muốn đi trở về.”

“Liễu nhi.....”

Minh Dương Liễu như cũ không có lên tiếng trả lời, chính là đem thánh chỉ cầm ở trong tay nhẹ nhàng phóng tới mấy án phía trên, đứng dậy hướng ra ngoài đi.

Thấy bộ dáng của thê tử, Ân Vô Kiệt không khỏi mặt lộ vẻ ưu sầu, vội vàng đi theo.

Không chê? Không rời?

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đỏ chính giữa, sáng lạn chói mắt, nhưng nhiệt lực này nàng không để trong lòng, nàng cảm giác được chính mình giống như ở trong băng ngâm như thế nào lại lạnh lẽo vậy.

Lúc trước, một đạo thánh chỉ như thế, làm cho nàng không thể không lấy chồng, hiện giờ cũng là một đạo thánh chỉ đến, nàng phải giống Chiêu quân binh

thường từ biên cương xa xôi đi Khánh Quốc, hoàn hảo không phải cùng phiên. Chính là lần này đi, nàng hoài nghi hay không còn có ngày về.

Một đôi bàn tay to từ phía sau ôm lấy hai vai nàng, thanh âm Ân Vô Kiệt trầm ổn ôn nhuận truyền vào tai nàng: “Không cần lo lắng, hết thầy giao cho ta.”

“Đây là thánh chỉ.” Nàng nhin không được nhắc nhở hần.

“Ta biết.” Hần thực bình tĩnh.

“Chúng ta không thể làm việc khinh suất, quan hệ hai quốc đến lúc đó phải làm như thế nào.” Nàng than nhẹ một hơi.

“Nhưng là ta không thể cái gì cũng không làm, cứ như vậy để người đi.” Vì thần phải tận trung, vì phu phải tận quý, đại họa ngập trời này đã có trượng phu như hần chống đỡ, không thể để cho thế từ mảnh mai một mình gánh vác.

“Người có năng lực làm cái gì?” Khóe miệng của nàng gợi lên một mặt cười khổ.

“Chúng ta lập tức vào kinh, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Nàng lắc đầu, “Người biết rõ đây là không có khả năng.”

“Chưa thử qua sao dám khẳng định là không có khả năng?”

“Người là thế tử của ta a.” Hần hội lo lắng là chuyện thực tự nhiên.

“Chính là, người không đơn giản là trượng phu của ta, người vẫn một đại tướng quân nha, nếu người mất bình tĩnh, sẽ làm cho người ta thừa cơ náo động.”

Ân Vô Kiệt nhìn nàng, nàng cũng bình tĩnh nhìn lại.

Sau một lúc lâu, hần mới không cam lòng nói “Chẳng lẽ ta cũng chỉ có thể như vậy nhìn người phụng chỉ rồi đi?”

“Đúng vậy, cứ như vậy nhìn là tốt rồi.”

“Người vì cái gì không khóc không nháo chứ?” Nàng càng như vậy, càng ý chí mạnh mẽ, hần hội áy náy, hội tự trách.

“Khóc nháo rất khó xem.” Nàng cười.

“Như thế nào khó coi đâu? Nương tử của ta là đại mỹ nhân.” Biết nàng nghĩ hần lo lắng, cho nên hần phối hợp trên chốc nàng nói.

“Kia hiện tại mỹ nhân này phải rời khỏi người, người có thể hay không lo lắng?”

“Đương nhiên lo lắng”, hần nghiêm trang nhìn nàng, thực nghiêm túc nói “Nhớ rõ tới ngoại biên nhất định phải cùng nam nhân khác bảo trì khoảng cách, nếu không cẩn thận bản tướng quân đem quân giận dữ vì hồng nhan, đến lúc đó hậu quả sẽ không tốt đẹp.”

“Được, được, ta nhất định cẩn thận thật cẩn thận, không cho Đại tướng quân có cơ hội nổi bão phát điên, hình tượng hoàn toàn biến mất.”

“Người nha.” Ánh mắt lạc hướng phương xa, hần không khỏi trầm hồi. Hoàng Thượng, ngài đến tột cùng có dụng ý gì?

Rúc vào bờ vai rộng lớn của hần, mí mắt che giấu tia tình cảm của nàng, gờ này khắc này, nàng thầm nghĩ nhớ rõ dựa vào trong lòng hần thật tốt, cảm giác này, có lẽ đây là lần cuối cùng.

Chung quy nhin không được bỗng dưng mũi nổi lên một trận chua xót, nàng nắm lấy vạt áo của trượng phu, chôn mặt vào trong vạt áo hần

“Lạnh không?” Cảm giác được thiên hạ trong lòng run rẩy, hần cúi đầu hỏi.

“Ân.”

“Quay về phòng thôi.” Hần vừa nói một bên cởi xuống áo khoác ngoài của mình, choàng lên người nàng.

Áo khoác lên người nàng, càng làm nàng thêm nhỏ xinh nhu nhược, cũng làm cho Ân Vô Kiệt thương xót không thôi, nàng một thân nữ tử yếu đuối lại bị cuốn vào cục diện chính trị rối rắm, hần lại không thể chiếu cố nàng thật tốt.

Nghĩ đến đây, trong mắt hần hiện lên áy náy, “Là ta nhất thời không chú ý nên mới khiến người rơi vào hoàn cảnh này, thực xin lỗi.”

“Ta không phải không oán người”, nàng ngẩng đầu, nhìn hần mỉm cười, “Chính là, chúng ta phải thừa nhận một sự kiện.”

“Nga” hần này kiểm kê dương, chờ nàng nói.

“Từ lúc ngươi ấn đến tú cầu của ta, hơn nửa lại không tính toán trả lại, vận mệnh của ta cũng đã cột chặt vào với ngươi. Ngươi ta nói, phu có ngàn cân gánh (trách nhiệm ngàn cân), thì chọn tám trăm cân, xem ra không phải không có đạo lý.” Nàng cố ý thờ dài một hơi, “Hiện tại ta nhất định chọn không chỉ tám trăm cân.”

Ân Vô Kiệt cũng chỉ có thể cười khổ đáp lại, ôm lấy nàng nói “Đúng nha, cái gọi là có thể làm người phiền, chịu khó giúp cho nương tử, vì phu vu tâm không đành lòng a.”

“Nếu vu tâm không đành lòng, vậy ngươi tính toán làm như thế nào?”

“Đó là một hảo vấn đề.” Hắn vuốt cằm chính mình, giống như tự hỏi.

“Cần lo lắng lâu như vậy sao?” Nàng gắt giọng.

“.”

“Thật sự cần lâu như vậy?” Thế nhưng còn dám thật sự lo lắng đâu!

Hắn cười bắt lấy thân nàng đối mặt với hắn, “Ta chỉ nghĩ muốn, nếu lời nói của ta chần chờ, tay của nương tử có thể hay không lại véo thắt lưng ta?”

“Phốc.” Minh Dương Liễu vui vẻ.

Xa xa phía sau bọn họ, trong mắt Tề bá hiện lên ý cười.

Tiểu thư của hắn vô luận trong hoàn cảnh nào, luôn có biện pháp làm cho người ta thoải mái, mà vị cô gia của bọn họ cũng không sai biệt nhiều, thật sự là một đôi tuyệt phối.

Ba ngày sau thời tiết cũng không tốt, gió bắc thổi xen lẫn một hai phiến lông ngỗng nhẹ bay như bông tuyết, phía chân trời mây cũng thập phần trầm thấp, lại làm người ta cảm thấy thực áp lực. Đây cũng không phải ngày khởi hành tốt.

Chính là, Minh Dương Liễu cũng không thay đổi được lộ trình.

Thu hồi ánh mắt nhìn xa xa, nàng nhìn lại phía sau, biên thành như trước đứng sừng sững, trăm ngàn năm qua, mặc kệ trải qua bao nhiêu chiến trận, thủy chung sừng sững không dao động.

“Trên đường cẩn thận.”

Lại nhìn nam nhân bên người, nàng mỉm cười, “Ngươi cũng cẩn thận, thời tiết lạnh, ban đêm phải chú ý thêm y.”

“Ta biết”, Ân Vô Kiệt cầm tay nàng, còn thật sự nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng nói. “Mặc kệ phát sinh tình huống gì, mặc kệ tình huống diễn ra như thế nào, ngươi đều phải đáp ứng ta, vô luận như thế nào cũng không được buông tay.”

Nàng khẽ gật đầu. Nàng biết ý tứ của hắn, phải trân trọng sinh mệnh của mình, sống sót thật tốt.

“Ngươi cũng phải cẩn thận.”

Gió bắc gào thét bên người, cuộn cuộn nổi lên váy áo của nàng, làm cho thân thể của nàng hơi hơi run lên.

Tayhắn đem nàng ôm vào trong lòng, đem tất cả lo lắng cùng quyến luyến giữ lại trong tâm, sau đó đẩy nàng ra, quay lưng lại.

“Đi thôi.”

Thanh âm trầm thấp rất nhanh bao quanh cuồng phong hỗn loạn.

Mím môi, Minh Dương Liễu nhìn lại, liếc mắt nhìn bóng dáng hắn một cái, xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa ly khai, Ân Vô Kiệt vẫn là nhìn không được lo lắng “Tề bá, mọi sự cẩn trọng.”

Thanh âm Tề bá lạnh nhạt lại kiên định vang lên, “Ta sẽ không làm cho tiểu thư có chuyện.”

Sau đó là tiếng bánh xe nghiền lên cát đá mặt đất, một tiếng vang lại làm cõi lòng hắn thêm đau, yết hầu hắn gật gật.

Mãi cho đến khi thanh âm kia không còn, Ân Vô Kiệt thủy chung không có xoay người lại liếc mắt một cái, hắn sợ vừa thấy, hắn sẽ liều lĩnh đuổi theo, thân là tướng quân trấn giữ biên quan hắn không nên gây chuyện, không thể hành động giống như mọi chuyện trượng phu bình thường vẫn làm.

“Tướng quân, xe ngựa của phu nhân đã khuất.” Binh lính nhỏ giọng bẩm báo.

Hắn không nói gì, không thể nghe thấy thờ dài, sau đó nhanh hướng cửa thành đi đến.

Bình lính xem ở trong mắt cũng không nhìn được lắt đầu thờ dài. Tướng quân không quay đầu lại là sợ nhìn đến phu nhân khổ sở, phu nhân không quay đầu lại là sợ tướng quân lo lắng, hai người đều vì đối phương suy nghĩ, bọn họ là ngoại nhân nhìn thấy cảnh này, cảm thấy chua xót vô cùng.

Biên quan mưa gió thật sự tra tấn người hữu tình.

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Phong cuồng tuyết đại (gió thổi điên cuồng, tuyết rơi dày đặc), đại địa một mảnh trời mênh mông, phóng mắt nhìn lại trời đất toàn một màu trắng xóa không có cỏ cây xanh ngắt như ngày hè, cũng không thấy ngưu dương súc vật chỉ có vẻ tiêu điều.

“Phu nhân, bên ngoài gió lớn cẩn thận cảm lạnh.”

Thu hồi ánh mắt đang nhìn phía xa, Minh Dương Liễu buông màn xe hướng tới thị nữ ngồi đối diện cười cười “Không có chuyện gì, chính là ngồi xe lâu khó tránh khỏi có chút bức mình, nhìn xem bên ngoài hít thở không khí.” Nàng làm sao có thể mảnh mai như vậy, nhưng đang ở dị quốc cũng không nên biểu lộ nhiều cảm xúc.

“Vương gia dặn dò nô tỳ chiếu cố phu nhân cẩn thận, nếu người không tốt lại hờ tội nô tỳ.”

Huyệt thái dương của nàng giật giật cố nén tức giận. Bình Nguyên Vương này hẳn cùng trượng phu nàng nhất định là vì nàng sao? Nàng tuyệt đối tin tưởng chính mình ở Khánh Quốc có chuyện gì đều đến tai trượng phu, đến lúc đó Trần An Đại tướng quân ghen sẽ thực phiền toái.

Thị nữ này làm hết phận sự cho đến biên thành Khánh Quốc. Khâu Phụng Thành sai thị nữ khác tới hầu hạ nàng, hẳn hạ lệnh là nàng nếu có chút sơ xuất thị nữ chỉ cần mang đầu đi gấp, làm cho nha hoàn vô cùng ngạc nhiên.

Cứ như vậy trước khi đến được thủ đô Khánh Quốc nàng sẽ phát điên mất.

“Người không cần khẩn trương như vậy, kỳ thật hiện tại thân phận ta không phải là khách quý của Khánh Quốc.”

“Chính là, lời nói của Vương gia là quân lệnh, quân lệnh như núi.”

Quên đi, nàng cũng không muốn nói nhiều, nha đầu kia đã muốn như vậy nói thêm chi e phí sức.

Nhắm mắt lại chợp mắt, nàng lười nói thêm. Thị nữ vội vàng giúp nàng thượng thảm, hơn nữa trong xe ngựa vốn còn có chậu than, không bao lâu nàng mơ mơ màng màng ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ mơ nàng bị một loạt tiếng đánh nhau làm bừng tỉnh.

Thị nữ thấy nàng tỉnh lại, sợ hãi nói “Phu nhân, chúng ta gặp phải mã tặc!”

“Mã tặc?” đạo phi cũng thực cả gan làm loạn dám tập kích quan quân hộ tống đoàn xe của Khánh Quốc.

“Là nha, mã tặc này quay lại như gió, Vương gia truy kích và tiêu diệt nhiều lần cuối cùng đã xong, không nghĩ tới.” Thị nữ vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt cũng không dám hướng ngoài xe xem.

“Gần đây vận khí thật sự là kém.” Tặng rượu lại xuất hiện vấn đề bây giờ còn gặp được thổ phỉ, nàng thật muốn hỏi lão thiên gia nàng là thiếu hấn vàng hay bạc.”Tề bá!” Nàng hướng ngoài xe gọi.

“Tiểu thư.”

“Tình huống thế nào?”

“Thoát thân không khó.”

“Vậy là tốt rồi.” Có thể chạy trốn thì không vấn đề.

Thị nữ thanh âm run run hỏi “Phu nhân, thật sự không có việc gì sao?”

“Người cảm thấy được Vương gia các người lợi hại hay không lợi hại?”

Nàng lập tức kiêu ngạo trả lời “Vương gia là anh hùng Khánh Quốc của chúng nô tỳ nha.”

“Ngươi đã nói là anh hùng của Khánh Quốc, hiện tại lại hộ tống chúng ta đi kinh thành, ngươi còn cần lo lắng sao?”

Nghe nàng nói như vậy thị nữ rất cực yên lòng, không hề giống con chim sợ cành cong.

“Tiểu thư, có chuyện.” Tề bá không cố ý đề thấp thanh âm truyền vào trong xe.

Minh Dương Liễu trong lòng khẽ động, “Làm sao vậy?”

“Bọn họ không giống mã tặc.”

“Không giống? Có ý tứ gì?”

“Là sát thủ.” Tạm dừng một lúc, Tề bá mang theo tia trầm trọng.

“Sát thủ?” Thị nữ phát ra một tiếng thét cao vút.

Minh Dương Liễu nhìn không được dùng tay che tai, nàng không bị giả mã tặc dọa đến, cũng sẽ bị nha đầu nhát gan dọa hết hồn.

“Bọn họ hẳn là nhằm vào tiểu thư, hộ vệ của Bình Nguyên Vương ra sức giết địch”

“Kia. Chúng ta nên trốn hay là không trốn?”

Tề bá trầm ngâm nói, “Hẳn là hoàn hảo, thỉnh tiểu thư ở trong xe ngủ tiếp một hồi.”

Minh Dương Liễu hạnh mầu tron lớn, nàng không có nghe sai đi, lúc này Tề bá còn muốn nàng yên tâm ngủ?

Bất quá Tề bá đã nói như vậy, nàng tùy tiện chạy ra cũng chỉ chịu chết mà thôi.

Đúng lúc này một đại hán xâm nhập thùng xe, một phen lắc lắc cương đao đặt trên cổ nàng, nàng không thể không thở dài thầm nghĩ “Tề bá, gạt ta như vậy hảo ngoạn sao?”

Từ đầu tới cuối nàng không biết đến tình huống bên ngoài là bởi vì nàng căn bản cũng không hướng ngoài cửa sổ xe liếc mắt một cái. Nàng sợ phải nhìn thấy huyết chảy, xác người tứ tung, nhưng hiện tại nàng cảm thấy bị một thanh đao đề trên cổ cũng không phải một hình ảnh đẹp mắt.

Sau đó nàng hậu tri hậu giác phát hiện một sự kiện, không thấy Tề bá.

Quả nhiên là thoát thân không khó, nàng bưng tỉnh đại ngộ.

“Ngươi nói cái gì?” Luôn luôn mang vẻ mặt lạnh như băng, nghe binh lính mang tin tức đến, Ân Vô Kiệt cả kinh đánh đổ ly trà trên tay .

“Phu nhân không thấy .”

“Cái gì kêu không thấy ?”

“Trước khi đến kinh thành Khánh Quốc trên đường gặp phải mã tặc, hỗn chiến xảy ra, phu nhân mất tích .”

“Tề bá đâu?”

“Cũng không thấy .”

Ân Vô Kiệt tức giận, “Quân đội của Khánh Quốc làm ăn như thế sao? Cái kia Bình Nguyên Vương không phải vẫn khoe khoang thủ hạ dưới tay thực cao cường sao? Như thế nào để người bị cướp đi?”

“Bình Nguyên Vương nói vô cùng tiếc nuối, sẽ vì việc này phụ trách.”

“Nói như thế thực nhẹ nhàng, nếu Liễu nhi có chuyện gì, Khâu Phượng Thành mang đầu đến gặp đi!” Theo lời nói Ân Vô Kiệt đã bóp nát ly trà.

Trong quân doanh mọi người đều biết nếu Tướng quân đổi giọng gọi tên của Bình Nguyên Vương, chứng tỏ Tướng quân vô cùng tức giận. Đoàn người nhìn nhìn lẫn nhau, xem ra nếu phu nhân có chuyện ngoài ý muốn, cho dù hai quốc không chiến Tướng quân cùng Vương gia nhất định sẽ xảy ra từ chiến.

Ân Vô Kiệt cố gắng không chế tức giận, “Phải thám tử tiếp tục hỏi thăm tin tức, phải tìm ra nơi mà phu nhân rơi xuống.”

“Vâng”

“Mặt khác, chặt chẽ chú ý tin tức từ kinh thành Khánh Quốc, ta nghĩ lần này chuyện tình chỉ sợ không chỉ . . . như thế.” Bình Nguyên Vương ở Khánh quốc tác phong mạnh mẽ vang dội, có người lại động thủ trên đầu Thái tử, này không phải trực tiếp cho hắn một cái tát, nếu hắn từ bỏ ý đồ thực là sự kiện lạ .

Thấy hấn phân phó xong, mọi người cáo lui.

“Liều nhi.” Một tiếng đau khổ thốt ra, hai bàn tay nắm chặt.

“Ngươi không thể có việc, không thể.”

“Tiểu thư, không có việc gì, đừng mở miệng, im lặng đi theo ta.”

Không có việc gì mới là lạ!

Nếu không phải bốn phía đen thui một mảnh thân thù cũng không thấy, Minh Dương Liễu đã sớm nổi điên với Tề bá .

Đáng giận, thời điểm này Tề bá cư nhiên chạy, như thế nào cũng không nghĩ tới nàng tay trái gà không chặt, bị một đám người cao mã đại nam nhân bắt được phải như thế nào ứng đối. Hiện tại hỏi nàng có chuyện gì hay không, như thế nào không khiến nàng tức giận đến cắn răng.

Bất quá, hiện tại không phải thời điểm tính toán, nếu không tình tình Tề bá không tốt, một mình đi trước, lưu nàng ở trong này thì thảm nha.

Vì thế, Minh Dương Liễu âm thầm khiêm tốn cúi đầu, đi theo quần gia thừa dịp không có trăng trốn ra thần miếu quý dị rách nát.

Sở dĩ nói nó quý dị, bởi vì nàng thật sự không thể lý giải, đám người kia vừa thấy nàng liền hướng nàng muốn cái gì “Quy linh ngọc”, đồ vật kia là cái quý gì a, nàng nghe cũng chưa nghe qua.

Bởi vì nàng cấp không ra cái bọn họ cần, không nghĩ tới bị bọn họ trói chặt tứ chi giống như hàng hóa mà canh giữ.

“Tiểu thư, ngươi có thể nói.”

Minh Dương Liễu chạy trốn thở hồng hộc, lập tức không khách khí mở miệng “Tề bá, ngươi như thế nào có thể ném ta chạy trước?”

“Ta không chạy trước đêm nay ai tới cứu ngươi?” Tề bá nhìn nhìn khắp nơi, không rõ biểu tình trả lời.

“.”

“Bọn họ muốn gì ngươi biết không?”

“Bọn họ muốn cái gì Quy linh ngọc.”

Tề bá sắc mặt xuất hiện một tia kinh ngạc, điều này làm cho nàng rất là ngạc nhiên truy vấn nói “Tề bá, Quy linh ngọc là đồ vật gì?” Có thể làm cho Tề bá biến sắc mặt, nhất định là có đó.

“Bình phù Hoàng gia Khánh quốc.” biểu tình trên mặt Tề bá càng nghiêm túc.

Nàng vừa nghe càng không hiểu ra sao “Kia vì cái gì hội theo ta hỏi?”

“Này chỉ sợ phải chờ khi chúng ta đến kinh thành Khánh Quốc mới biết được.”

“Còn muốn đi a?” Nàng nhin không được mặt lộ vẻ uể oải.

“Chẳng lẽ tiểu thư muốn làm thủ phạm khiến hai quốc khai chiến ?”

“Ta tự nhận còn chưa đủ tư cách làm kẻ gây họa, cảm ơn Tề bá ngươi để mắt đến ta như vậy.”

“Chúng ta đi thôi.” Tề bá đi vào một tòa Lâm tiền, mang hai con ngựa ra.

Minh Dương Liễu nghĩ đến vấn đề “Tề bá, ngươi cảm thấy được tướng công ta nghe được tin tức ta mất tích, thật sự hội phát điên làm cho hai quốc khai chiến sao?”

“Tiểu thư yên tâm, ta đã truyền tin cho cô gia.” Ý tứ là hai quốc tạm thời còn không chiến.

Nàng thở dài, “Tuy rằng ta rất muốn nhìn hấn bởi vì ta mà mất đi lý trí, chính ta cũng rõ ràng nhưng kết quả kia ta gánh không nổi.”

“Đi thôi.” Tề bá giúp đỡ nàng lên ngựa.”Chúng ta vào kinh đi tìm Kim Lan công chúa.”

Nàng gật đầu nói “Ta nghĩ chuyện này mười mười cùng nàng không khỏi quan hệ.” Nha đầu kia lần trước bị nàng chinh như thế, lần này quay lại chinh nàng đi? Nếu không, những người đó như thế nào lại cùng nàng muốn cái gì bình phù Khánh quốc?

“Yên tâm đi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều hảo hảo bảo hộ tiểu thư.”

“Ân, ta biết, Tề bá hiểu rõ ta nhất.”

Bóng đêm che giấu, Tề bá không tiếng động nở nụ cười. Là nha, hẳn không có thể thất nữ nhi, từ nhỏ xem nàng lớn lên, sớm đem nàng làm như nữ nhi của chính mình, không đau nàng lại đau ai đâu?

Ngôi vị hoàng đế chi tranh.

Hoàng đế Khánh quốc bị giam lỏng, mà Kim Lan công chúa đưa nàng tới một quán rượu, cho nàng xem trò hay của các ca ca nàng.

Thật sự là luận điệu cũ rích nha, từ cô chí kim hoàng gia ba năm không trình diễn trò hay liền không chịu được. Chính là Minh Dương Liễu không nghĩ tới đời này chính mình sẽ có cơ hội ở trong này diễn một vai.

Hơn nữa, có một việc cũng làm cho nàng hoang mang, nhìn từ trên xuống dưới tả hữu hữu, tỉ mỉ đánh giá, Kim Lan công chúa ngồi ở trung tâm. Sau đó về mặt thỉnh giáo hỏi nàng

“Vì cái gì người rõ ràng là công chúa, lại nắm giữ binh phù Hoàng gia?”

“Bởi vì người khác không thể tưởng được.” Nguyên nhân liền đơn giản như vậy.

“Kìa, vì cái gì Quy linh ngọc không phải là ngọc?” Nguyên lai lần trước hai người cùng nhau biện rượu, Kim Lan công chúa nhét lung tung vào ngực của nàng, ngọc kia lại giống như tảng đá, cũng giống nghiền mực gì đó hóa ra lại là Quy linh ngọc mã tặc muốn.

Haizz, tên cũng không chuyên nghiệp nha, rõ ràng không phải ngọc gì đó lại kêu ngọc, cho dù bọn họ đánh chết nàng, nàng cũng không biết chính mình có a. Nếu vì nguyên nhân này mà đánh mất mạng nhỏ, Diêm vương cũng thật dọa người nha.

“Đây là tên tổ tiên ta truyền lại, ta cũng không hiểu được.” Kim Lan công chúa nhún nhún vai, “Ta cảm thấy được nó càng giống một khối đá lại có phần giống như nghiền mực cũ, ném tới ven đường cũng không có người nhặt.”

“Đúng rồi.” Quả nhiên tất cả mọi người đều cho là như thế, thật không hiểu tổ tiên Khánh Quốc suy nghĩ cái gì.

“Lần này đem người tới nơi này, thật sự là có lỗi.”

“Không đối thoại rõ ràng sẽ không thấy được thành ý, công chúa điện hạ có hay không tỏ rõ tính tình như thế?”

“Làm người như vậy thực hiệu quả và lợi ích, chúng ta tốt xấu cũng có tình so với kim kiên hữu tình.” Kim Lan công chúa tươi cười thực sáng lạn.

Bên cạnh, bọn hạ nhân nhìn không được trên trán đầy hắc tuyến. Hai nữ nhân xinh đẹp như hoa, nhưng nghe đoạn đối thoại lại không thể không há hốc mồm.

“Công chúa biết ta là thương nhân, thương nhân vốn là trọng hiệu quả và lợi ích.” Minh Dương Liễu nói thực hợp lý hợp tình.

“Chính là ta tin tưởng người không phải lợi dụng luân tâm nhân.”

Sờ sờ cằm, Minh Dương Liễu hơi hơi trầm ngâm một chút, “Kỳ thật, ta cũng không có thể xác định chính mình có phải hay không lợi dụng luân tâm nhân nha, nếu ta biết đồ vật kia là Quy linh ngọc, ta liền khai giá bán cho bọn họ không chừng.”

“Nếu người thật sự là người như vậy, lúc trước ta sẽ không đem đồ vật kia đưa cho người.”

“Người khi đó uống đến hai mắt mờ mịt, mơ hồ rót ra ngoài là chuyện thường nha.” Nàng hoài nghi nói.

“Trọng yếu gì đó, ta sẽ không đi công tác sai nha.”

Ngẫm lại, binh phù nặng như vậy, nếu uống rượu làm hỏng việc kia, thật sự là rất nguy hiểm. Nàng nghĩ “Hoàng đế Khánh quốc sẽ không ngu ngốc như thế, như vậy cái này tỏ vẻ. . . .”

Kim Lan công chúa thỉnh linh mở miệng nói “Rượu ta uống phi thường không tốt.”

“Cũng vậy.”

“Rượu là nhược điểm của ta.”

Minh Dương Liễu thu liễm ý cười, nàng nghe ra ý tứ của nàng. “Cho nên quá mức rõ ràng nhược điểm nhất định không phải nhược điểm.” Rượu phẩm không tốt có hai loại tiên thiên cùng ngày một, chính mình là tiên thiên, Kim Lan công chúa xem ra chính là ngày một. (cái này ta không rõ, đang tìm hiểu thêm, bạn nào biết xin chỉ giúp)

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Kim Lan công chúa “Ha ha” cười, cầm tay nàng, vô cùng vui sướng nói “Cho nên ta mới có thể nói chúng ta tri kỷ nha.”

Nàng thờ dài nói “Cám ơn nguoi giúp ta, đồ vật kia đã muốn làm cho ta mất đi rất nhiều, ta thật sự rất cao hứng có thể nhận thức nguoi. Tuy rằng nguoi mang đến phiền toái lớn như vậy”.

Minh Dương Liễu không hỏi nhiều là nàng (Kim Lan) đã mất đi cái gì, lạnh nhạt nói “Đồ vật này nợ nguoi vẫn nên thu hồi đi.” Vật phỏng tay như vậy chẳng khác nào bình thuốc nổ, không biết khi nào thì sẽ đưa tới họa sát thân, nhất định phải xa lắm nhưng không nhất định là rất xa.

“Đồ vật này nợ nguoi mang ở trên người sao?”

“Như thế nào có thể.”

“Vậy nguoi phải như thế nào đưa ta?”

“Ta trở về lập tức sai người mang tới cho nguoi.”

Kim Lan công chúa có chút không đồng ý, “Để cho người khác chuyển giao nguoi yên tâm sao?” Nàng lo lắng nói “Như vậy đi, nguoi liền giữ đi, đối ngoại ta sẽ nói đồ vật này nợ đã ở trong tay ta.”

Minh Dương Liễu nghe được liền cứng lưỡi, nàng cũng không phải hoàng gia Khánh Quốc. Lại nói tiếp, nàng là người của quốc gia đối địch, như vậy quan hệ đến tồn vong hoàng thất, tin vật làm hoàng quyền thay đổi lại nằm trong tay nàng, bọn họ như thế nào yên tâm?

“Phụ hoàng nguoi sẽ không bị trư đá vào đầu đi, hấn như thế nào có thể đồng ý cho nguoi làm như vậy?”

Nàng bị lời của Minh Dương Liễu nói nờ nự cười “Lệnh phu là biên quan Nguyên soái, Bình Nguyên Vương đã tâm thật lớn, nếu binh phù trong tay nguoi, hấn cũng phải kiêng kị, đây là vì lễ dân hai nước mà suy nghĩ. Ai, cũng không phải mỗi hoàng đế đều cực kì hiếu chiến, tranh phách thiên hạ.”

Minh Dương Liễu liền hiểu, “Theo điểm này xem ra ta cảm thấy được hoàng đế hai nước tương xứng.” Nói trắng ra là không hề có chí lớn, chỉ lo chỗ ngồi trong nhà mình mà thôi.”Bất quá, đây cũng không phải kẻ lâu dài.”

“Thiên hạ vốn là thuận thế mà làm, ta không muốn hai nước xảy ra chiến sự không ngừng, nếu thế hệ ta chương quản Quy linh ngọc, liền từ từ tính.”

Nhìn thấy khí phách từ vị công chúa xinh đẹp, Minh Dương Liễu nói không ra lời, nàng không thể nghi ngờ một vị hảo công chúa chăm lo bảo vệ con dân mình. Nếu là thân là nam nhi có thể trở thành một thế hệ minh quân, thật sự đáng tiếc.

“Nếu là tri âm, sao không cùng ta chịu trách nhiệm to lớn này đi?”

Nghe vậy, trong lòng Minh Dương Liễu dâng lên một cỗ cảm giác khó có thể nói lên lời, ai nói nữ nhân không có tâm ý , ý chí bốn biển đâu?

“Hảo, ta đáp ứng với nguoi.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời bung ly trà trong tay lên, lấy trà thay rượu, uống một hơi cạn sạch.

Đi vào biên thành, Minh Dương Liễu có loại cảm giác như là mảy đời.

Mặc danh kỳ diệu bị liên lụy vào hoàng thất Khánh quốc, nhưng cũng may hữu kinh vô hiểm.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Một đôi bàn tay to đem nàng tiến vào lồng ngực ấm áp.

“Sự kiện này thực như một giấc mộng.”

“Nàng không nên lợi dụng nguoi.” Ân Võ Kiệt đối vị Kim Lan công chúa kia rất không hài lòng.

Nàng cười cười, thân thủ ôm lấy thắt lưng trượng phu, mặt dán tại lồng ngực hấn, lẩm bầm nói “Chúng ta làm sao không lợi dụng nàng đâu? Chính cái gọi là mười năm Đông, mười năm Tây, phong thủy thay phiên chuyển, mọi người có thể cho nhau thông cảm một chút, cũng không quan hệ.”

“Nếu lần này xuất binh, có lẽ có thể phân tranh lãnh thổ hai nước.”

“Chưa được Hoàng Thượng cho phép, nguoi một mình xuất binh, không sợ tội sao”

“Vi nguoi, ta cam nguyện.”

“Nguoi. . . .” Nàng cảm động nhìn hấn. Hấn thật sự sẽ vì nàng mà mạo hiểm như vậy sao?

“Bất quá, nguoi cũng không quá lo lắng, đừng nói ta nhận được tin tức từ Tề bá, cho dù thực sử xuất binh, Hoàng Thượng cũng sẽ không trách tội ta.”

Nàng nghi hoặc nhìn về phía hấn.

“Khi nguoi nhận được thánh chỉ từ Hoàng thượng, ta liền viết mật chỉ trình Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói hết thảy tự ta xử trí.”

”Cái gì? làm ta cảm động như vậy.” Minh Dương Liễu có cảm giác mắc mưu.

”Ngươi như thế nào sinh khí?” Ân Vô Kiệt không hiểu ra sao.

”Tiểu thư sinh khí vì ngươi không có hướng quan giận dữ vì hồng nhan.” Đi theo phía sau bọn họ, Tề bá chậm rãi giải thích.

Hắn vô tội nói ”Chính là ta nếu thực làm như vậy, chỉ sợ ngươi lại giận đi?”

”Ai nói?” Minh Dương Liễu lườm hắn một cái.

”Lần sau ta liền làm cái hướng quan giận dữ vì hồng nhan”

”Cái gì?” Hắn còn muốn có lần sau? Hắn là ngại nàng mệnh quá dài có thể như vậy đùa sao?

Minh Dương Liễu nổi giận, nàng dùng sức đẩy hắn ra, đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa tức giận nói ”Ta muốn đi bái tặg Quan Âm, ta không cần hài tử, ta phải là nữ nhân, ta nhất định phải là nữ nhân !” Nam nhân có cái gì tốt, tức chết nàng .

”Cái gì?” Hắn phản ứng chậm nửa nhịp , ”Cái gì hài tử, nữ nhân. . . . Từ từ, ngươi có thai ?!”

”Ta không cần hài tử, tức chết ta.” Nàng không trả lời hắn, còn nhắc đi nhắc lại không ngớt.

”Liều nhi ——” Ân Vô Kiệt vội vàng đuổi theo thê tử, tươi cười càng lớn, hắn phải làm phụ thân rồi a.

Tề bá vẫn chậm rì rì tiêu sái ở phía sau, vừa đi vừa lắc đầu, thoát nhìn tính tình tiểu thư náo loạn thật vui vẻ nha.

Bắt quá, thì tính sao, như vậy mới náo nhiệt thôi. Mùa đông rét lạnh náo nhiệt một chút mới không làm cho người ta cảm thấy được biên tái lạnh khủng khiếp.

Hắn đã bắt đầu chờ mong, lại tính xem nên sinh mấy cái tiểu oa nhi, cuộc sống bên này thực phần khích.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Triển Định Tướng Quân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.